

ДЖИМ БЪЧЪР

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

ПОСИЕТАТА НА ДРЕЗДЕН – КНИГА ПЪРВА

БУРЯ ОТ АДА

ДЖИМ БЪЧЪР БУРЯ ОТ АДА

Превод: З. Петков

chitanka.info

*Посвещава се на Деби Честър, научила ме на всичко,
което трябва да се знае за писателския занаят.*

*И на моя баща, научил ме на всичко, което трябва да
се знае за живота.*

Липсваш ми, татко.

БЕЛЕЖКА НА ПРЕВОДАЧА

Това е любителски превод, с цел популяризация творчеството на Джим Бътчър. Не гарантирам директно съответствие с оригиналния текст (включително и заглавието), нито абсолютната точност на превода.

Приятно четене!

С БЛАГОДАРНОСТ

Изразявам особена благодарност на Керълайн, Фред, Дебра, Тара и Корин — първите поклонници на Хари Дрезден. Ако ми липсваше извратената съблазън да ви карам да пицците, за да ме принудите да се заема със следващата част, на главата на Хари нямаше да се изсипят толкова неприятности. Освен това благодаря на Рисия Мейнхард и А. Дж. Яншевич, страхотни агенти и добри хора... и на Крис Ели, чиято компания винаги ми е приятна.

Особено големи благодарности на моя син, Джей Джей, който вярва, че баща му е написал хубава книга, макар че дори не може да я прочете.

И на теб благодаря, Шенън, за толкова много неща, че не мога да ги изброя. Ти си моят ангел. Обещавам — все някога ще се науча да обръщам чорапите на правилната страна, преди да ги разхвърлям по пода на спалнята.

ГЛАВА 1

Чух стъпките на пощальона пред вратата на офиса си половин час по-рано от обичайното. Някак различни стъпки. Този ходеше по-шумно, по-весело и си подсвиркваше. Нов. Подсвиркваше си, докато не спря пред вратата ми и тогава замълча за две секунди. После се засмя.

И почука.

Намръщих се. Обикновено пощата ми я пускат в кутията, освен ако не е препоръчана пратка. А такава получавам много рядко и всеки път е някаква гадост. Измъкнах се от креслото и отворих вратата.

Новият пощальон — висок, оплешивяващ, приличащ на баскетболист — се хилеше, гледайки табелката на входната ми врата. После се обърна към мен и я посочи с пръст.

— Това е някаква шега, нали?

Прочетох отново табелката (понякога ми я подменят) и поклатих глава.

— Не. Сериозно е. Ако обичате, дайте ми пощата.

— Брей... Какво правите — вечеринки, зрелища и други такива? — Той надзърташе над рамото ми в офиса, сякаш очакваше да види там бял тигър или, дай боже, игриво облечени асистентки.

Въздъгнах — изобщо не исках нови подигравки — и посегнах за плика в ръката му.

— Не, нищо подобно. Не организирам вечеринки.

Той дръпна ръката си и любопитно наклони глава.

— Тогава какво? Нещо като предсказател? С карти и кристални топки?

— Не — казах му аз. — Не съм екстрасенс. — И подръпнах края на плика. Той не го пускаше.

— Тогава какво?

— Какво е написано на табелката?

— Тук пише: „Хари Дрезден, чародей“.

— Точно това съм — потвърдих аз.

— Истински чародей? — попита той ухилено, сякаш очакваше потвърждение, че всичко това е някаква шега. — Заклинания, отвари? Демони и заговори? Крехък в костите и раздразнителен?

— Не чак толкова крехък. — Издърпах плика от ръцете му и изразително погледнах планшета. — Ако разрешите, ще се разпиша, че съм го получил.

Усмивката напусна лицето му и той се свъси. После ми подаде планшета, за да сложа подписа си за писмото (поредното напомняне от хазяина за наема).

— Темерут сте вие, ето какъв сте — измърмори той, прибирайки си планшета. — Приятен ден, сър.

Погледах го как се отдалечава.

— Обичайната история — измърморих аз и затворих вратата.

Казвам се Хари Блекстоун Копърфийлд Дрезден. Можете да правите магии с името ми — не отговарям за последствията. Аз съм чародей. Върша си работата в едностаен офис, близо до центъра на Чикаго. Доколкото знам, аз съм единственият открито практикуващ професионален чародей в тази страна. Можете да ме намерите в телефонния указател, раздел „Чародеи“. Ако щете вярвайте, но в този раздел е само моята обява, която изглежда така:

ХАРИ ДРЕЗДЕН — ЧАРОДЕЙ

Намиране на изгубени вещи. Паранормални разследвания.

Консултации. Съвети.

Разумни цени.

Без любовни еликсири, бездънни кесии, вечеринки и други забавления.

Ще се учудите колко хора ми звънят само за да ме питат дали това е сериозно. Впрочем, ако видите толкова, колкото съм видял аз, ако знаете колкото мен, щяхте да се учудвате че има хора, които *не вярват*, че всичко е сериозно.

Краят на дваисти век и началото на новото хилядолетие станаха свидетели на ренесанса на обществения интерес към паранормалните явления. Окултизъм, проклетия, вампири — сецатe се. Хората все още не се отнасят сериозно към тях, но се налага да продължават да чакат онези неща, които им обеща Науката. Болестите не изчезнаха. Гладът не изчезна. Насилието, престъпността, войните — всичко това все още го има. И като цяло, независимо от техническия прогрес, общото положение на нещата се промени далеч по-малко, отколкото всички се надяваха и очакваха.

Науката, главната религия на дваисети век, започна да се асоциира с образите на взривяващи се космически совалки, деца-изроди и поколения равнодушни американци, поверили възпитанието на децата си на телевизията. Хората очакваха нещо — мисля, че и те не знаеха какво точно. И макар че отново започнаха да отварят очите си за света на магията и вълшебството, който през цялото време е съществувал редом с тях, те все още си мислят, че аз съм някаква много оригинална шега.

И все пак този месец почти нямах работа. По-скоро — последните два месеца. Много се съмнявах, че ще успея да платя наема за февруари преди десети март... а може би и по-късно, ако не получа някаква работа.

Последният случай, който разследвах, беше миналата седмица, когато летях до Бренсън, щата Мисури, за да изследвам къщата на кънтри-певец, в която се предполагаше, че има духове. Не открих такива. Клиентът не хареса отговора ми, а още по-малко му хареса предложението ми да се откаже от възбуждащите напитки, да си осигури поне малко физически упражнения и сън и да види дали това няма да помогне повече от екзорсизма. Платиха ми пътните разходи и час работа и аз отлетях обратно с усещането, че съм изпълнил задачата си честно, законно и крайно неизгодно. По-късно чух слухове, че е наел окултист, който да му организира церемония с горене на благовония и черни огньове. Има и такива хора.

Дочетох романа в мека обложка и го хвърлих в кутията с надпис „ИЗПЪЛНЕНО“. В кашона до бюрото ми имаше цяла купчина прочетени и изхвърлени книги с измачкани страници и прегънати обложки. Не мога да живея без книги. Точно съзерцавах купа

непрочетени книги и обмислях коя да взема, като се има предвид, че така или иначе няма какво да правя, когато телефонът иззвъня.

Погледнах го с известно опасение. Ние, чародеите, много се боим от измами. След третото иззвъняване, когато реших, че няма да изглеждам твърде нетърпелив, вдигнах слушалката и казах: „Дрезден“.

— О... Хм, Хари Дрезден ли е? Тоест, ъ-ъ... чародеят? — тя говореше с извинителен тон, сякаш се боеше да не ме оскърби.

„Не, — помислих си аз. — Аз съм Хари Дрезден, ъ-ъ... зяпльото. Хари-чародеят е един етаж по-надолу.“

Да бъдеш мърморко е типично за чародеите. Но не и за независимите консултанти, които закъсняват с плащането на наема. Затова, вместо да кажа нещо умно, отговорих:

— Да, госпожо. С какво мога да ви помогна?

— Аз, хм... — каза тя. — Аз, ами, не знам. Загубих нещо и ми се стори, че бихте могли да ми помогнете.

— Намирането на изгубени вещи ми е специалност — съгласих се аз. — Какво трябва да търся?

Последва нервна пауза.

— Моят съпруг — отвърна тя.

Гласът ѝ звучеше хрипкаво, като на мажоретка след дълъг мач; впрочем, в него усещах тежестта на изминалите години и спокойно можех да я определя като възрастна.

Веждите ми неволно запълзяха нагоре.

— Знаете ли, госпожо, всъщност аз не съм специалист по намиране на изгубени хора. Свързахте ли се с полицията или с частен детектив?

— Не — бързо отговори тя. — Не, те не могат... Тоест, не съм се свързвала. Ох, по дяволите, всичко е толкова объркано. Не е за телефонен разговор. Извинете, че ви отнех от времето, господин Дрезден.

— Почакайте — също така бързо казах аз. — Извинете, не казахте името си.

Последва още една нервна пауза, сякаш тя проверяваше някакви бележки преди да отговори.

— Наричайте ме Моника.

Хората, наслушали се на всякакви истории за чародеи, не обичат да казват истинските си имена. Те са убедени, че ако кажат името си на

чародея, той ще може да го използва срещу тях. Честно казано, прави са.

Наложи ми се да напрегна всички сили, за да изглеждам вежлив и безобиден. Тя беше готова да прекъсне връзката незабавно, и то от чиста нерешителност, а на мен ми трябваше работа. Може би ще успея да намеря този тип, ако се постарая както трябва.

— Добре, Моника — казах аз, опитвайки се да звуча колкото се може по-мелодично и дружелюбно. — Ако смятате, че информацията ви е от деликатен характер, можете да дойдете в офиса и да ми разкажете. Ако стане ясно, че мога да ви помогна по-добре от някой друг, ще го направя, а ако не, ще ви препратя към някой, който, по мое мнение, ще ви помогне по-добре. — Озъбих се, имитирайки усмивка. — Напълно безплатно.

Изглежда именно това „безплатно“ я убеди. Тя се съгласи да тръгне незабавно и каза, че ще пристигне след около час. Тоест, около два и половина. Все още имах време да изляза, да обядвам и без бързане да се върна в офиса за срещата.

Телефонът иззвъня почти незабавно след като поставих слушалката, карайки ме да подскоча. Втренчих се в него. Не се доверявам на електрониката. Всичко, изработено след четиридесетте години, предизвиква у мен подозрение — и, изглежда, аз също не предизвиквам кой знае каква любов у тези нещица. Е, знаете: радиа, телефони, автомобили, телевизори, видеа — никое от тях не желае да се държи с мен така, както трябва. Дори писалки не използвам.

Зачуруликах в слушалката със същата фалшива радост, с която е омайвал Моника Загубеният-Съпруг.

— Дрезден слуша. С какво да ви помогна?

— Хари, трябваш ми в „Медисън“ след десет минути. Можеш ли да дойдеш? — Гласът от другата страна на линията пак беше женски, но спокоен, хладно-деловит.

— Я, лейтенант Мърфи — проточих аз. — И аз се радвам да ви чуя. Толкова отдавна не сме се виждали... Благодаря, всички са здрави. А как е семейството ви?

— Стига, Хари. Имам два трупа и искам да огледаш тук.

Моментално изтрезнях. Карин Мърфи беше началник на отдела за специални разследвания в Чикаго, тоест — беше упълномощена от полицейското управление да разследва всякакви престъпления, които

изглеждаха необичайно. Нападения на вампири, вандализъм на троли и отвличане на деца от феи не изглеждат добре в полицейските протоколи — и в същото време хората биват нападени, децата — отвличани, а и с имуществото се случват всякакви неприятности. Все някой трябва да се грижи за това.

В Чикаго, а и в околностите му, такъв човек беше Карин Мърфи. А аз ѝ служех като архив със сведения за магическите създания — тоест, бях платен консултант на отдела. Но — два трупа? Две смърти, предизвикани по неизвестен начин? Още не се бях сблъсквал с нещо такова.

— Къде си? — попитах аз.

— На Десета, хотел „Медисън“, седми етаж.

— Само на петнайсет минути пеша от офиса ми — отбелязах аз.

— Значи ще можеш да си тук след петнайсет минути. Отлично.

— Хм — измърморих и погледнах часовника си. Моника Без-Фамилия ще бъде тук след около четиридесет и пет минути. — Имам нещо като делова среща.

— Дрезден, тук имам два трупа без улики и заподозрени, а убиецът се разхожда на свобода. Срещата ти може да почака.

Настроението ми неочаквано се подобри. И това се случва от време на време.

— Всъщност не може — казах аз. — Но ето какво ще ти кажа: ще дойда, ще погледна какво имате и ще успея да се върна за уговореното време.

— Успя ли да обядваш? — попита тя.

— Какво?

Тя повтори въпроса.

— Не — отвърнах аз.

— И не трябва. — Последва пауза, а когато тя заговори отново, гласът ѝ беше болезнен. — Много е гадно тук.

— Колко гадно, Мърф?

Гласът ѝ омекна и това ме изплаши много повече от локва кръв. Мърфи е стабилно момиче и се гордее с това, че никога не показва слабост.

— Наистина гадно, Хари. Моля те, не се бави. Отделът за особени престъпления няма търпение да поеме това дело, а знам колко не обичаш някой да обикаля мястото преди да си го огледал добре.

— Идвам — казах аз и наистина станах и навлякох куртката си.
— Седми етаж — напомни ми тя. — До скоро.
— О'кей.

Изгасих осветлението в кабинета, излязох, заключих вратата и се намръщих. Нямах представа колко време ще отнеме огледа на труповете, но изобщо не исках да пропусна разговора с Моника Не-Задавайте-Въпроси. Затова отново отключих, взех лист и молив и написах:

Излизам за малко. Ще се върна в 2:30.

Дрезден.

След като свърших това, се спуснах по стълбите. Рядко използвам асансьор, въпреки че офисът ми се намира на петия етаж. Както вече казах, не вярвам на машините. Те винаги се чупят точно тогава, когато са ми нужни.

И още нещо. Ако бях някой, който използва магия за да убие двама души наведнъж, и ако не исках да ме заловят, бих се постарал да отстраня единствения практикуващ чародей, сътрудничесщ с полицията в този град. Шансовете ми да оцелея на стълбището бяха далеч по-големи, отколкото в тясната асансьорна кабинка.

Параноик? Може би. Но дори да сте параноик, това не означава, че някой невидим демон не иска да ви изяде.

ГЛАВА 2

Карин Мърфи ме чакаше пред входа на „Медисън“. Дватама с Карин сме образцов пример за пълен контраст. Аз съм висок и слаб; тя е ниска и набита. Аз имам тъмни коси и очи; тя се перчи със светли къдрици и бебешко-сини очи в духа на Шърли Темпъл. Лицето ми е слабо и ъгловато, с извит нос и остра брадичка; нейното е заоблено и гладко, с правилен нос, на който би завидяла всяка мажоретка.

Времето беше хладно, ветровито, както е нормално през март, така че тя беше облякла дълго палто, под което се виждаха панталони. Мърфи никога не носи рокли, макар и да подозирам, че краката ѝ са стройни и мускулести като на гимназистка. Тя има фигура, предназначена за действие, и двете купи за победа в състезанията по айкидо, които стояха в кабинета ѝ, потвърждават това. Косата ѝ, подстригана на нивото на рамото, се развяваше от пролетния вятър. Не носеше обеци, а количеството и качеството на грима ѝ те караше да се усъмниш в наличието му. Общо взето, тя приличаше по-скоро на любима леля или грижовна майка, отколкото на закален, специализиран в убийствата детектив.

— Дрезден, ти какво, нямаш ли други якета? — попита тя още щом се доближих на разстояние, достатъчно за да я чувам.

Пред входа на сградата, очевидно нарушавайки всички правила за паркиране, стояха няколко полицейски коли. За половин секунда тя срещна погледа ми, после бързо отклони очи. Трябва да ѝ го призная — това е напълно безопасно, освен ако не го правите за повече от няколко секунди, но аз вече бях свикнал, че всички, които знаят професията ми, избягват да ме гледат в очите.

Сведох поглед към черното си брезентово яке с тежка качулка, водонепроницаеми шевове и ръкави, достатъчно дълги за моите израстъци.

— Какво не ти харесва в него?

— Става само за снимки в „Елдорадо“.

— И какво от това?

Тя изсумтя — напълно неделикатен звук за такава миниатюрна жена — и, завъртайки се на пети, zakрачи към входа на хотела.

Аз я догоних и продължих на известно разстояние пред нея.

Тя ускори крачка. Аз също. Набирайки скорост, ние бързахме към вратата, разплисквайки останалите след нощния дъжд локви по асфалта.

Все пак краката ми са по-дълги, така че бях пръв при вратата. Отворих я и с галантен жест поканих Мърфи. Това е наш стар дуел. Може би маниерите ми са остарели, но аз се придържам към старите възгледи. Смятам, че мъжете трябва да се отнасят към жените не просто като към човешки същества, отстъпващи им по ръст и сила, но затова пък — с гърди. Ако не сте съгласни, можете да се опитате да ме разубедите. Приятно ми е да се отнасям с жената като с дама, да ѝ отварям вратата, да плащам в ресторанта, да подарявам цветя — и т.н. и т.н.

Това дяволски дразни Мърфи, на която ѝ се е налагало да си пробива път със зъби и нокти към сегашния си пост, борейки се с най-страховитите мъже в Чикаго. Тя ме измери със свиреп поглед — аз стоях, почтително държейки вратата, — но в тази ярост имаше и някаква благодарност, облекчение. Днес тя намираще в този обикновено дразнещ я ритуал някакво странно, непонятно за мен утешение.

Дявол да го вземе, какво е станало там, на седмия етаж?

Качихме се с асансьора, мълчейки. Достатъчно отдавна се познавахме, та това мълчание да не е потискащо. Добре чувствам настроенията на Мърфи — това ми се случва с всеки, с когото прекарвам достатъчно дълго време. Вече не знам как да определя тази своя способност: като естествена или свръхестествена.

Инстинктите ми казваха, че Мърфи е напрегната, опъната като струна на роял. Тя не позволяваше на чувствата си да се показват на лицето ѝ — и все пак това се усещаше: в положението на шията и рамото, във вдървения ѝ гръб.

А може би просто проектирах собствените си емоции върху нея. Затвореното пространство в асансьорите малко ме нервира. Облизах устни и се огледах. Сенките ни падаха на пода на кабината и изглеждаше, сякаш ние сме се проснали там. В това имаше нещо

тревожно, което успях да определя като разстроени нерви. Спокойно, Хари, спокойно.

Асансьорът забави ход и тя рязко пое дъх — и още веднъж, преди вратата да се отвори, сякаш възнамеряваше да сдържа дъха си през цялото време, докато се намирахме на този етаж.

Кръвта има свой, особен мирис — леко лепкав, почти метален — и този мирис ме удари в носа още щом вратата се отвори. Коремът ми леко се напрегна, но аз мъжествено преглътнах слюнката си и закрачих по коридора след Мърфи. Двамата полицаи ме пропуснаха, без да искат да им показвам ламинираното удостоверение, издадено ми от градските власти. Е, наистина, едва ли в полицейското управление, дори на такъв голям град като Чикаго, има цяла тълпа консултанти. Може би и аз не съм труден за разпознаване, но все пак... Непрофесионално, момчета. Непрофесионално.

Мърфи влезе в номер едно. Мирисът на кръв се стъсти, но зад първата врата нямаше никакви ужасии. Стаята изглеждаше като обикновена гостна в сравнително скъп хотел: червени и златни цветове, сякаш заимствани от стар, от края на трийсетте филм, скъпи на вид, но някак фалшиви. Креслата бяха тапицирани със скъпа, тъмна кожа, а краката потъваха в дебел килим в ръждивокафяв цвят. Плюшените щори бяха спуснати и в стаята изглеждаше тъмно, независимо че всички лампи светеха. Накратко, тук не можеше да се отпуснеш и да четеш. Зад дясната врата се чуваха гласове.

— Почакай тук — каза ми Мърфи и мина през тази врата в съседната стая; съдейки по всичко, спалня.

Аз обиколих гостната, присвивайки очи — изучавах обстановката. Кожен диван. Две кожени кресла. Стерео и телевизор — развлекателен център в кутия от черна пластмаса. Бутилка шампанско в подставка, на една трета запълнена с вода; само преди няколко часа това е било лед. Две празни чаши. На пода имаше листо от червена роза, напълно неуместно на този килим (както впрочем и всичко останало в тази стая).

Отстрани, под едно от кожените кресла, лежеше парче копринена тъкан. Наведох се и внимателно, за да не бутна нещо, повдигнах кожената покривка на креслото. Черни копринени бикини, малко триъгълниче с дантела по краищата. Една от лентите беше скъсана, сякаш гащичките бяха свалени припряно. Извратеняци.

Стереосистемата беше от най-висш клас, макар и не от най-престижната марка. Извадих от джоба си молив и с гумичката натиснах бутона „Play“. Мека, чувствена музика изпълни стаята: сочни баси, съдржани ударни инструменти, вокал без думи, тежко женско дишане на заден фон...

Мелодията продължи още няколко секунди, после спря и започна отново. И още веднъж, и още веднъж.

Намръщих се. Вече споменах, че оказвам подобен ефект върху техниката. Вероятно това е свързано по някакъв начин с професията ми на чародей, с необходимостта да използвам магични енергии. Колкото по-сложно и съвременно е устройството, толкова по-голяма е вероятността нещо в него да се развали при моето приближаване. Мога да скапя копирна машина от петдесет крачки.

— Сюита на любовта — чу се мъжки глас, растягащ „сюита“ до „суиита“. — Е, какво ще кажете, господин Страхотен?

— Привет, детектив Кармайкъл — отвърнах аз, без да се обръщам. Високият, леко завален глас на Кармайкъл не може да бъде сбъркан с друг. Той е партньор на Мърфи и има амплоа на постоянен скептик, който е твърдо убеден, че аз не съм нищо повече от шарлатанин, смучещ пари от града. — Защо сте оставили гащичките — за да ги вземете после за себе си, или просто не сте ги видяли? — Аз се обърнах и го погледнах. Той беше нисък, страдаше от напълняване и оплешивяване, със зачервени очи и безхарактерна брадичка. Сакото му беше измачкано, а на вратовръзката имаше мазни петна — впрочем, и двете неща напълно преднамерено маскираха остър ум. Той беше опитно ченге, този Кармайкъл, а при преследването на убийци се отдаваше на сто процента.

Той заобиколи креслото и погледна под него.

— Не е зле, Шерлок — измърмори той. — Но това е само така, за загривка. Ще почакаме, докато видите главното зрелище. Пригответе ви кофа. — Той се обърна и спря побърканият CD-плейър с гумата на собствения си молив.

Опулих очи към него, показвайки му колко съм уплашен, заобиколих го, влязох в спалнята и веднага съжалих за това. Гледах, фиксирах детайлите в ума си и с всички сили се стараех да захлопна вратата към онази част от съзнанието ми, която започна да пищи още щом престъпих прага на тази стая.

Сигурно бяха умрели предишната вечер, защото вече бяха вкочанени. И двамата бяха останали в леглото: тя — седнала върху него, огънала гръб назад като танцьорка, изпъчила великолепните си гърди напред и нагоре. Той беше изпънат под нея — строен, мускулист мъж: пръстите му здраво бяха сграбчили чаршафите. Ако това беше еротична фотография, за нея можеха да се вземат добри пари.

Ако не броим това, че лявата страна на гръдният кош и на двамата беше като обърнат наопаки и ребрата стърчаха през кожата като назъбени, извити кинжали. Артериалната кръв беше плиснала от телата им чак до огледалото на тавана заедно с парцали гъбовидна, желеобразна маса — всичко, което бе останало от сърцата им. Ако се приближех, можех спокойно да надникна в тях. Обърнах внимание на посивялата плът на левите дробове и посоката на счупвания на ребрата — някаква сила ги беше разкъсала отвътре.

И очевидно за детонатор е служела еротичната енергия.

Креватът стоеше в центъра на помещението, играейки ролята на главен елемент. Оформлението на спалнята съперничеше с това в гостната: изобилие от червено, много коприна — даже прекалено, освен ако не я гледаш на свещи. Свещи, разбира се, също имаше — в поставки до стената — само че бяха изгорели докрай и много отдавна бяха изгаснали.

Приближих се към кревата и го обиколих. Килимът джвакаше под краката ми. Малката, пищяща част на моя мозък, уж надеждно затворена зад вратата на самоконтрола и опита, продължаваше да крещи. Опитвах се да не ѝ обръщам внимание. Наистина се опитвах. Но се боях, че ако не изляза от тази стая, и то много бързо, ще започна да плача като малолетно момиченце.

Затова се стараех да запомням детайлите колкото се може по-бързо. Жената беше на двайсет и няколко години и беше във великолепна форма. Или поне на мен ми се стори, че е била във великолепна форма преди края си. Не можех да го твърдя със сигурност. Късо подстриганите ѝ коси — почти като на момче — ми се сториха боядисани. Очите ѝ бяха полупритворени, затова не можех да кажа нищо определено за цвета им, освен че не бяха тъмни. Може би зеленикави?

Мъжът беше около четиридесетгодишен и имаше телосложение, което се постига само с редовни упражнения. На десния бицепс имаше

татуировка на крилат кинжал, наполовина закрит от чаршафа. На кокалчетата имаше белези, стари, но дълбоки, и още един, в долната част на корема — зловещ, тесен, извит. Изглежда, от нож.

Дрехите им бяха разхвърляни наоколо: мъжки костюм-двойка, малко парченце плат, което трябваше да представлява черна рокля, чифт чехли. До стената бяха изправени два неотворени куфара; може би пиколото ги беше оставило там.

Вдигнах поглед. Мърфи и Кармайкъл ме гледаха мълчаливо.

Свих рамене.

— Е? — попита накрая Мърфи. — Замесена ли е магия, или не?

— Или е магия, или е нечувано страхотен секс — отвърнах аз.

Кармайкъл изпръхтя.

Аз също леко се усмихнах — и това беше напълно достатъчно, та пищящата част от мозъка ми да нахлуе през вратата, зад която я държах затворена. Коремът ми подскочи, сви се и аз на бегом напуснах стаята. Кармайкъл, господ да го благослови за добрата му душа, не беше излъгал. Зад вратата наистина имаше кофа от неръждаема стомана. Строполих на колене пред нея и повърнах.

Трябваша ми няколко секунди, за да се овладеея — но няхах никакво желание да се връщам в спалнята. Впрочем, там вече видях всичко, което ме интересуваше. Не исках повече да гледам двамата мъртъвци, чийто сърца буквално бяха взривени в гърдите им.

И някой беше използвал магия за тази цел. Беше използвал магия, за да навреди на друг, като с това нарушаваше Първия Закон. Белият Съвет щеше да откачи. Това не беше проявление на злобен дух, нито нападение на създание от Небивалото, като трол или вампир. Това беше осъзнат, внимателно планиран акт на чародейство, изпълнен от маг — човек, способен да оперира с изначалните енергии на съзнанието и живота.

Това беше по-лошо от убийство. Това беше отвратително, чудовищно извращение, съпоставимо само с това, ако някой беше пребил до смърт човек с шедьовър на Ботичели, превръщайки нещо прекрасно в оръдие за грубо разрушение.

Трудно е да се обясни на някой, който не се е сблъсквал с това преди. Магията е сътворена от живота, и най-вече — от усещанията, разума и емоциите на човешкото съществуване. Да прекъснеш такъв живот,

използвайки за целта същата магия, която е породена от този живот — чудовищно извращение, подобно на кръвосмешение.

Когато Мърфи и Кармайкъл излязоха от спалнята, аз вече седях, дишайки тежко, треперейки и преглъщайки слюнката си.

— Добре, Хари — каза Мърфи. — Да се залавяме за работа. Какво според теб е станало там?

Аз помълчах, събирайки мислите си за отговор.

— Дошли са тук. Пийнали са малко шампанско. Потанцували са. После са се отправили към спалнята. Прекарали са там по-малко от час. Ударило ги е, когато са достигнали кулминацията.

— По-малко от час — със съмнение в гласа повтори Кармайкъл. — Защо реши така?

— Продължителността на записа в диска е десет часа. Пресметнете: няколко минути за танци и шампанско, а после вече са в спалнята. Дискът свиреше ли, когато пристигнахте?

— Не — отвърна Мърфи.

— Значи не са го пуснали на повторение. Струва ми се, че са искали музика само за фон. Та всичко да е подходящо — и обстановката, и всичко останало.

Кармайкъл се усмихна кисело.

— Нищо, за което не бихме се сетили сами — изръмжа той на Мърфи. — Трябва да се постарее повече.

Мърфи му хвърли поглед, който казваше: „Млъкни“.

— Трябва ми повече, Хари — каза тя на глас.

Пригладих косата си с ръка.

— Такова нещо може да се постигне само по два начина. Първият — това е заклинание. Заклинанието е най-директния, зрелищен и шумен израз на магия или вълшебство. Взривове, пожари и други подобни нещица. Но се съмнявам, че е направено от заклинател.

— Защо? — поинтересува се Мърфи.

Чух я как поскърцва с молива си, припряно записвайки нещо в бележника, с който не се разделяше.

— Защото, ако искаш да постигнеш някакъв ефект по този начин, трябва да виждаш обекта или да го докосваш — поясних аз. — Трябва непосредствено присъствие. Тоест, мъжът — или жената — е трябвало да бъде в спалнята заедно с тях. При това е много трудно да скриеш

уликите; освен това всеки, който е способен да състави подобно заклинание, би трябвало да има достатъчно ум да използва вместо него пистолет. Това е далеч по-просто.

— А втория вариант? — попита Мърфи.

— Тавматургия — казах аз. — Както за нея, така и за него. Позволете нещо да се случи в малък мащаб и му придайте енергия така, че да се повтори и в по-голям.

— Пълни глупости — изсумтя Кармайкъл.

— Как може да работи това, Хари? — гласът на Мърфи също прозвуча доста скептично. — Може ли да се направи от някакво друго място?

Кимнах.

— На убиеца му е достатъчно да притежава нещо, което би го свързало с жертвата. Косми, нокти, кръв. Нещо от този сорт.

— Като кукла-вуду?

— Напълно вярно. Да.

— Жената си е боядисвала косата съвсем скоро — отбеляза Мърфи.

Кимнах отново.

— Ако успеете да откриете къде си е правила прическата, може би ще намерите нещо. Не знам.

— Можеш ли да ми кажеш още нещо полезно?

— Да. Убиецът е познавал жертвите. И ми се струва, че това е жена.

Кармайкъл отново изсумтя.

— Не смятам че си струва да си губим времето, слушайки всичко това. В девет от десет случая убиецът е познавал жертвата си.

— Млъкни, Кармайкъл — каза Мърфи. — Какво те кара да мислиш така, Хари?

Станах и прекарах ръка през лицето си.

— Начинът, по който действа магията. Всеки път, когато искаш да направиш нещо с нейна помощ, това трябва да идва вътре от теб. Чародеят трябва да се фокусира върху това, което иска да направи, да го визуализира, да повярва в него, иначе нищо няма да се получи. Не можеш да накараш нещо да стане, ако го няма в теб. Убийцата е можела да очисти и двамата и да го направи така, че да изглежда нещастен случай, но тя е избрала именно този начин. За да го направи

така, трябва да има дълбоко лични причини да желае смъртта им. Може би отмъщение. Не е изключено да е любовница или съпруга. А и начинът, по който са умрели — в разгара на секса. Това не е случайно съвпадение. Емоциите играят ролята на канал за магията — пътеки, които могат да се използват, за да се доберат до теб. Тя е избрала време, когато са били заедно и са заредени с желание до предела. Тя е имала образци, които да използва за фокусировка и е пресметнала всичко предварително. Такова нещо не можеш да направиш с непознати.

— Глупости — измърмори Кармайкъл, но този път прозвуча по-скоро като абстрактна ругатня, а не нацелена конкретно към мен.

Мърфи ме гледаше недоволено.

— Непрекъснато казваш „тя“. Защо, дявол да го вземе, си толкова уверен в това?

Магнах с ръка към спалнята.

— Защото не можеш да постигнеш нищо, дори и отдалеч напомнящо на тази гадост, ако не ненавиждаш жертвата. Силно да ненавиждаш — отвърнах аз. — По частта с омразата жените са в пъти по-добри от който и да е мъж. Те могат по-добре да я фокусират, по-добре да я насочат. По дяволите, та вещиците са къде-къде *по-зловни* от вещерите. Общо взето, това много ми прилича на женско отмъщение.

— Но може да бъде направено и от мъж — не се предаваше Мърфи.

— Ами... — поколебах се аз.

— Боже, Дрезден, ти си истинска свиня. Шовинист. Нима такова нещо може да бъде извършено *само* от жена?

— Ами... не. Едва ли.

— *Едва ли?* — ухили се Кармайкъл. — Ама че експерт.

Погледах ги навъсено.

— Знаеш ли, Мърф, досега някак си не ми се е налагало да изучавам какво е нужно, за да взривиш нечие сърце. Можеш да не се съмняваш — ако ми се удаде такава възможност, ще те уведомя.

— Кога ще можеш да ми кажеш още нещо? — попита Мърфи.

— Не знам. — Вдигнах ръка, изпреварвайки следващия въпрос. — С тези неща никога не знаеш със сигурност, Мърф. Такива номера

не минават. Дори не знам дали изобщо ще успея да направя нещо, да не говорим за това колко време ще отнеме.

— За петдесет кинта на час не те съветвам да протакаш много — изръмжа Кармайкъл.

Мърфи го погледна косо. Не че се съгласяваше с него, но не му направи забележка.

Възползвах се от възможността да се съвзема и успокоя. После отново ги погледнах.

— Добре — въздъхнах аз. — Кой са те? Жертвите?

— Не е нужно да знаеш това — изръмжа Кармайкъл.

— Рон — намеси се Мърфи. — Няма да откажа едно кафе.

Кармайкъл се обърна към нея.

— Е, давай, Мърф. Този пич те води за носа. Не мислиш, че е в състояние да каже нещо, заслужаващо внимание, нали?

Мърфи измери потното, почервено лице на своя партньор с леден поглед, способен да бутне мъж, с цяла педя по-висок от нея.

— Без сметана, с две бучки захар.

— Я вървете на... — каза Кармайкъл. Погледна ме злобно (избягвайки, наистина, да срещне погледа ми), пъкна ръце в джобовете на панталона и излезе от стаята.

Стъпвайки тихо, Мърфи го последва и затвори вратата. В гостната незабавно стана по-тъмно и по-тясно; ухиленият призрак на скорошната копринена близост витаеше в миризмата на кръвта и паметта за двете мъртви тела в съседната стая.

— Жената се казва Дженифър Стентън. Работила е за „Каdifения салон“.

Подсвирнах. „Каdifения салон“ беше скъпа фирма за ескортни услуги, управлявана от жена на име Бианка. При нея работеха ято красиви, обаятелни и много съобразителни девойки, които тя разпращаше до най-богатите местни мъже за такса от няколкостотин долара на час. Бианка търгуваше с такова женско общество, каквото повечето мъже виждат само по телевизията или в киното. Освен това знаех, че в Небивалото тя е много, ама много влиятелна вампирка. Общо взето, тя притежаваше Власт с голямо „В“.

Опитвал съм се да обясня на Мърфи концепцията на Небивалото. Тя така и не я разбра докрай, но все пак усвои, че Бианка е един вид вампирка, периодично сражаваща се за територия. И двамата

прекрасно разбирахме, че щом е намесено едно от момичетата на Бианка, то тя също има участие.

Мърфи атакува директно.

— Може ли това да е заради Бианка?

— Не — казах аз. — Освен ако не се е скарала с човек-магьосник. Вампир, дори вампир-магьосник, не може да направи такова нещо извън пределите на Небивалото.

— Но тя може да се скара с човек-магьосник?

— Не е изключено. Но това не е нейният стил. Тя не е толкова глупава. — Не започнах да обяснявам на Мърфи, че заради старанията на Белия Съвет вампирите, скарали се със смъртни магове, няма да проживеят достатъчно дълго, за да говорят за това. Всъщност изобщо не разказвам на обикновените хора за съществуването на Белия Съвет. Още е рано. — И освен това — добавих аз, — ако някой иска да навреди на Бианка като напада момичетата ѝ, достатъчно е да затрие момичето, оставяйки клиента цял и невредим, за да разкаже на целия свят. Това би нанесло далеч по-голяма вреда на бизнеса ѝ.

— Хм — само каза Мърфи.

Не я убедих, но тя записа всичките ми съображения.

— Кой е бил мъжът? — попитах аз.

Няколко секунди Мърфи мълчаливо ме гледаше.

— Томи Том — каза накрая тя с безцветен глас.

Погледнах я учудено: името не ми говореше нищо.

— Томи Том — повтори тя. — Телохранител на Джони Марконе.

Сега вече започнах да разбирам. „Джентълменът“ Джони Марконе стана цар на подземния свят, след като фамилията Варгаси изчезна в резултат на вътрешни междуособици. Полицейското управление разглеждаше Марконе като блажена почивка след дългите години безжалостни борби и кървави стълкновения с Варгаси. Джентълменът Джони не допускаше никакви ексцесии в организацията си и никак не харесваше, когато в града се появяваха независими „артисти“. Джебчиите, измамниците и наркодилърите, които не бяха част от организацията му, или някак променяха убежденията си и се приютяваха под крилото му, или просто изчезваха и никой повече не чуваше за тях.

Марконе оказва цивилизовано въздействие на престъпността — и там, където той се намесваше, мащабите ѝ значително се увеличаваха.

Като дяволски проникателен бизнесмен той държеше цяла армия адвокати, ограждащи го от закона с барикада от свидетели, документи и магнетофонни записи. Ченгетата никога не са заявявали това на глас, но понякога изглеждаше, че не им се иска да го преследват. В края на краищата, Марконе беше далеч по-добра възможност от единствената друга алтернатива — анархия в престъпния свят.

— Струва ми се, някой спомена, че имал заклинател — казах аз.
— Изглежда вече не ползва услугите му.

Мърфи трепна с рамене.

— Изглежда е така.

— Какво смяташ да правиш нататък?

— Мисля да проуча версията с фризьора. Разбира се, ще говоря с Бианка и Марконе, но отсега знам какво ще ми кажат. — Тя затвори бележника си и раздражено тръсна глава.

Известно време я гледах мълчаливо. Изглеждаше уморена. Кое то и казах.

— Да, уморена съм — съгласи се тя. — Уморих се от това, че ме гледат като идиотка. Дори Кармайкъл, предишният ми партньор, смята че съм прекалила с всичко това.

— Останалите в участъка също ли са съгласни с него? — поинтересувах се аз.

— Е, повечето просто се мръщят или въртят пръсти край слепоочието, когато им се струва, че не гледам към тях, и прикрепят рапортите ми към делото без дори да ги прочетат. Всички, освен тези, които вече са се сблъскали с всякакви дяволии, но те са готови да се насерат от страх. Боят се да вярват във всичко, което не е показано по „Госпожа Наука“, когато са били малки.

— А ти самата?

— Аз ли? — Мърфи се усмихна и за момент извивката на устните ѝ стана толкова трогателно-женствена, че никак не се връзваше с твърдоглавата ѝ натура. — Светът се пръска по шевовете, Хари. Струва ми се, че през последните стотина години хората са привикнали да вярват, че знаят всичко. Да вярват по дяволите. Мога да се съглася с това, че сега отново започваме да виждаме онова, което е скрито в мрака. Сигурно просто съм цинична.

— Жалко, че не всички мислят като теб — въздъхнах аз. — Това значително би снизило количеството идиотски обаждания в офиса ми.

Тя отново ми се усмихна, този път — палаво.

— Това е така, но можеш ли да си представиш свят, в който по всички канали въртят само „АББА“?

Посмяхме се малко. Боже мой, на тази хотелска стая наистина й липсваше смях.

— Слушай, Хари — каза Мърфи, продължавайки да се усмихва. Буквално видях как зъбчатките в главата й се завъртяха по-бързо.

— Да?

— Говореше за това, как убиецът е направил всичко. И че не си сигурен, че можеш да разбереш.

— Е?

— Знам, че това са глупости. Защо ме пързалияш?

Напрегнах се. Господи, бързо съобразяваше. А може би просто не ставам за лъжец.

— Слушай, Мърф — внимателно започнах аз. — Просто има неща, които не трябва да се правят.

— Понякога и на мен ми се повдига от мисълта, че трябва да влизам в главата на онези гадини, които преследвам. И все пак се налага да се занимавам с това, за да свърша работата си. Знам какво имаш предвид, Хари.

— Не — уморено казах аз. — Нищо не разбираш. — Тя наистина нищо не разбираше. Те не знаеше нищо — нито за миналото ми, нито за Белия Съвет, нито за Дамоклевия меч, който непрекъснато висеше над главата ми.

По дяволите, та през повечето време и аз самият успешно се преструвах, че не знам за това.

На Съвета е достатъчен един-единствен повод, малко нарушение, за да ме уличи в нарушение на един от Седемте Закона на Магията — и мечът ще се стовари. Дори само да започна да съставям рецепта за смъртоносно заклинание, ако разберат — това ще е повече от достатъчно в качеството си на повод.

— Мърф — помолих се аз. — *Не мога* дори да се опитам да изчисля тази гадост. *Не мога* да събирам съставките, необходими за това. Просто не разбираш.

Тя ме изпепели с поглед, като при това не ме погледна в очите. До момента не съм срещал никой, който да се осмели на това.

— О-о, много добре разбирам. Разбирам, че навън се разхожда убиец, когото не мога да заловя. Разбирам, че знаеш нещо, което би могло да помогне, или най-малкото можеш да го разбереш. И разбирам, че ако сега ме оставиш с празни ръце, лично ще извадя твоята карта от полицейските архиви и ще я хвърля на боклука.

Мамка му... Полицейските консултации плащаха голяма част от сметките ми. Е, по-голямата част. Всъщност дори можех да ѝ съчувствам. Ако ми се наложеше да действам слепешката като нея, също бих се побъркал. Мърфи не знаеше нищо за заклинания, ритуали, талисмани, но твърде добре познаваше човешката ненавист и насилие.

И всъщност това не означава, че наистина ще се наложи да се занимавам с черна магия, убеждавах се аз. Достатъчно ще е само да изясня как са направили това. Съвсем различно нещо. Само помагам на полицията в разследването. Може би Белият Съвет ще успее да разбере.

Е... да. А може би в един прекрасен ден ще отида, да кажем, в музея за изящни изкуства и там ще ме обкръжат.

В следващия миг Мърфи засече въдицата. За момент ме погледна в очите — за кратък, отчаян миг. После се отвърна — уморена, горда, пълна с достойнство.

— Трябва да знам всичко, което можеш да ми кажеш, Хари. Моля те.

Класически образец на дама в беда. За една от тези независими, професионално съвременни жени, тя твърде добре знаеше как именно да подръпне сковаващите ме нишки на старомодните ми възгледи.

Стиснах зъби.

— Добре — казах аз. — Добре. Ще започна още тази вечер. — Е, човече, дръж се. На Белия Съвет ще му хареса. Трябва само да се постарая да не разберат за това.

Мърфи кимна и въздъхна облекчено, без да ме погледне.

— Да се махаме от тук — каза тя и тръгна към вратата. Не се опитах да я изпреваря.

Когато излязохме, ченгетата още обикаляха коридора. Кармайкъл го нямаше. Момчетата от криминалния отдел стояха до вратата, нетърпеливо чакайки кога ще излезем. Когато ни видяха, награбиха пластмасовите си пакетчета, пинсети, светкавици и други джаджи и се втурнаха вътре.

Докато чакахме праисторическия асансьор, който бавно се издигаше до седмия етаж, Мърфи пригладаше разбърканата си от вятъра коса. На китката ѝ блесна златен часовник, който ми напомни за времето.

— Ох, по дяволите — обърнах се към нея аз. — Колко е часът?

Тя погледна.

— Два и двайсет и пет. Защо?

Изругах шепнешком и се обърнах към стълбите.

— Закъснявам за среща.

Слязох като вихър. В края на краищата, повече съм свикнал със стълби, отколкото с асансьори. Пресякох фойето на бегом. Успях да избегна сблъсък с влизащия, натоварен с куфари портиер, и се устремих надолу по тротоара. Дългите ми крака бяха свикнали да бягат. Вятърът духаше срещу мен и черната ми куртка се развяваше зад гърба ми като крила.

От „Медисън“ до офиса ми имаше няколко пресечки и, след като минах половината, забавих ход. Не ми се искаше да се появя на срещата с Моника С-Изчезналия-Мъж запъхтян, с разрошена прическа и потна физиономия.

Сигурно влият зимен период беше виновен за това, че все пак съм изгубил форма, но се задъхах. Борбата със собствените ми дробове толкова ме отвлече, че не забелязах тъмносиния „Кадилак“ до момента, в който не спря до мен. От него излезе мъж с внушителни размери и спря на тротоара пред мен. Имаше яркорижи коси и дебел врат. Лицето му изглеждаше така, сякаш в детството му често са го били с дъска — изключение правеха само мощните надочни дъги. Малките, тесни сини очи се свиха още повече, когато срещнах погледа му.

Спрях и се огледах. Още двама мъже, неотстъпващи ми по ръст, но забележимо по-масивни, се приближаваха отзад. Те очевидно ме следваха още от хотела и, съдейки по вида им, бягането не им беше харесало. Единият леко накуцваше, от което походката му изглеждаше леко подскачаща, а другият вееше косите си, стърчащи на всички страни не без помощта на козметичен гел. Неизвестно защо си спомних младежките си години, когато в колежа злобните биячи от футболния отбор ме притиснеха в ъгъла.

— Мога ли да ви помогна, господа? — попитах аз, оглеждайки се в търсене на ченге. Уви, изглежда в момента цялата полиция се намираше в „Медисън“. И наистина, кой би отказал да погледа?

— Сядай в колата — подхвърли онзи, който стоеше пред мен. Един от другите — не Ежко, а Скокльо — отвори задната врата.

— Предпочитам да ходя пеша. Полезно е за сърцето ми.

— Ако не седнеш в колата, ще е вредно за краката ти — изръмжа онзи.

— Господин Хендрикс, моля ви, по-вежливо — чу се глас от колата. — Господин Дрезден, ще ви затрудни ли да поседнете при мен за минутка? Възнамерявах да ви закарам до офиса, но вашето прибързано заминаване малко затрудни плановете ми. Надявам се, нямате нищо против поне остатъка от пътя да изминете с кола?

Наведох се, за да погледна в купето. От задната седалка любезно ми се усмихваше симпатичен мъж с непретенциозна външност, облечен в елегантна спортна куртка и дънки.

— А вие сте?... — поинтересувах се аз.

Усмивката му стана още по-широка и, готов съм да се закълна, очите му буквално заискриха.

— Казвам се Джон Марконе. Искам да обсъдя нещо с вас.

Огледах го мълчаливо за миг. После хвърлих поглед към много големия и много мощен господин Хендрикс. Той недоволно мърмореше под носа си и този звук много напомняше ръмженето на Куджо — точно преди да скочи към жената в колата. Нямах особено желание да се бия с Куджо и двама от приятелите му.

Затова се вмъкнах в „Кеди“-то на Джентълмена Джони Марконе.

Нещо много натоварен се получи днешния ден. И все още закъснявах за среща.

ГЛАВА 3

Джентълменът Джони Марконе не правеше впечатление на човек, готов да ми счупи краката или да ми зашие устата с тел. Сивеещите му коси бяха подстригани късо, а в ъгълчетата на очите му се събираха светли на фона на загара му бръчици от чести усмивки. Очите му имаха онзи оттенък на зеления цвят, който се придобива от дълга употреба на доларови банкноти. Той по-скоро приличаше на футболен треньор от колежа: симпатичен, с тен, с атлетично телосложение, пълен с ентузиазъм. Това впечатление се подкрепяше от външността на съпровождащите го хора. Куджо Хендрикс, например, приличаше на професионалист от първата лига, дисквалифициран за прекомерна грубост на терена.

Куджо се върна в колата, погледна ме свирепо в огледалото за обратно виждане, подкара „Кадилак“-а и бавно пое към офиса ми. В лапите му воланът изглеждаше миниатюрен и крехък. Направих си мислена бележка: да не позволявам на Куджо да ме хваща за гърлото с ръце. Или дори с една ръка. Съдейки по размерите, и една би му стигала.

Радиото в колата свиреше доста силно, но още щом седнах, от високоговорителите се чу прашене. Хендрикс се намръщи и секунда-две обмисляше това явление. Изглежда това време е било необходимо за преминаването на сигнала по нервните му окончания. После той протегна ръка и изключи звука. Оставаше ми само да се надявам, че с такава реакция все пак ще се добере до офиса ми без произшествия.

— Господин Дрезден — с усмивка произнесе Марконе. — Доколкото знам, от време на време работите за полицията.

— Е, подхвърлят ми по нещичко — признах аз. — Ей, Хендрикс. Наистина, би трябвало да си сложите колана. Ако се вярва на статистиката, това е петдесет, или дори шейсет процента по-безопасно.

Куджо отново ме погледна свирепо в огледалото, на което отвърнах с лъчезарна усмивка. Усмивката винаги вбесява хората много

повече от директното оскърбление. А може би просто усмивката ми е такава, оскърбителна.

Изглежда моето поведение изкара от релси Марконе. Дявол знае, може би трябваше да държа шапка в ръка, но никога не съм харесвал Франсис Форд Копола, а и никога не съм имал кръстник (виж, кръстница имам, и тя, естествено, е фея. Впрочем, това е съвсем друга история).

— Кажете, господин Дрезден — продължи той. — Обикновено колко струват услугите ви?

Това ме накара да се напрегна. Какво може да иска от мен някой като Марконе?

— Стандартната ми такса е петдесет долара на час плюс пътните разходи — отвърнах аз. — Впрочем, тя може да варира в зависимост от онова, което ви е нужно.

Марконе ме слушаше и кимаше, сякаш ме поощряваше да говоря още. После намръщи чело така, сякаш старателно обмисляше какво да каже сега, вземайки под внимание моите интереси — като някой грижлив дядо.

— Кажете, колко ще струва, за да не разследвате нещо?

— Искате да ми платите за това да не правя нещо ли?

— Нека кажем така: плащам ви по стандартната тарифа. Това прави хиляда и четиристотин на ден, нали?

— Всъщност хиляда и двеста — поправих го аз.

Той реагира на думите ми с ослепителна усмивка.

— Честните партньори са голяма рядкост. Истинско съкровище. Значи, хиляда и двеста на ден. Да кажем, че ви платя две работни седмици, господин Дрезден, и вие си починете известно време. Идете на кино, наспете се и така нататък.

Внимателно го гледах.

— И за над хиляда долара на ден вие искате аз...

— Да не правите нищо, господин Дрезден — усмихна се Марконе. — Съвсем нищо. Отпуснете се, протегнете си краката. И се дръжте по-далеч от детектив Мърфи.

Виж ти... Марконе не искаше да си пъхам носа в убийството на Томи Том. Интересно. Обърнах лице към прозореца и притворих очи, сякаш обмислях предложението му.

— Парите са у мен — продължи Марконе. — Плащам в брой и на място. Вярвам, че вие също ще изпълните ангажимента си. Много ви уважават за деловата честност.

— Мммм. Наистина, не знам, Джон. Виждате ли, сега съм прекалено зает, за да вземам пари за нови поръчки. — Колата почти стигна до сградата, в която се намираше офиса ми. Вратата на колата, изглежда, не беше блокирана. Дори не си бях поставил колана — в случай че ми се наложи да отворя вратата и да скачам в движение. Виждате ли колко съм предвидлив? Ето какво е чародейския интелект — е, и параноя също.

Усмивката на Марконе помръкна. Сега лицето му изразяваше искрено съчувствие.

— Господин Дрезден, много би ми се искало да установим взаимноизгодни делови отношения с вас. Ако работата е в парите, мога да ви предложа повече. Да кажем, че удвоя обичайната ви тарифа. — Той седеше полуобърнат към мен, поклащайки длани пред себе си. Господи, струваше ми се, че всеки момент ще ми каже да изляза на терена и да спечеля подаването. Той отново се усмихна. — Как ви звучи това?

— Работата не е в парите, Джон — въздъгнах аз и уж случайно надникнах в очите му. — Просто се съмнявам, че това ще проработи.

За мое учудване той не отклони поглед.

Онези, които имат работа с магия, са свикнали да виждат света малко по-различно от останалите. Ти придобиваш немислими дотогава перспективи, начин на мислене, за който не би и подозирал без достъп до това, което вижда и чува вълшебника.

И като гледаш някого в очите, ти също го виждаш така, различно. И през този миг онези, другите очи, те виждат по същия начин. Ние с Марконе се гледахме един друг.

Зад тази негова непринудена усмивка и бащински маниери се криеше борец, воин. Той възнамеряваше да постигне онова, което иска, и възнамеряваше да го постигне по най-ефективния от всички начини. Той беше предан човек — предан на своите цели, на своите хора. Той не допускаше действията му да се ръководят от страха. Той печелеше от страданията на хората — продавайки наркотици, плът и крадени вещи, — но се стараяше да сведе тези страдания до минимум. Не от доброта, а просто затова, че така е по-изгодно за бизнеса. Смъртта на

Томи Том го е вбесила — студена, делова ярост за това, че някой се е намесил в принадлежащите му по право владения. Той възнамеряваше да намери отговорните за тази намеса и да се справи с тях посвоему — и не искаше полицията да се намесва в това. Той е убивал в миналото и знае, че ще се наложи да убива и в бъдеще, но това за него беше просто начин за управление на нещата, нещо като плащане на покупките на касата. Всичко в Джентълмена Джони Марконе беше сухо и прохладно. Всичко, освен един малък ъгъл. Там, скрит от всекидневните мисли, се криеше някакъв таен позор. Не можах да видя какъв точно. Но видях, че там, някъде в далечното минало, се е случило нещо и че той би дал всичко на света да не се е случвало, ще пролее колкото трябва кръв, само и само да заличи това. И именно от този тъмен ъгъл на съзнанието черпеше своята решимост, своята сила.

Такъв го видях, поглеждайки в душата му, през всичките му бариери и маски. И някъде на подсъзнателно ниво знаех: той разбираше, че ще видя, ако погледна. Той съзнателно посрещна погледа ми, знаейки какво ще ми покаже. Това обясняваше желанието му да се срещнем насаме. Той искаше да надзърне в душата ми. Той искаше да види що за човек съм.

Когато гледам някого в очите, в душата, в най-съкровената му същност, същият този някой вижда моите — това, което правя, това, което възнамерявам да направя, това, което мога да направя. Повечето от тези, които посрещат погледа ми, имат, меко казано, бледен вид. Помня, че една жена дори припадна. Не знам какво са видели там, в моята душа: самият аз се пазя да надзъртам там.

Джон Марконе не приличаше на останалите, които са успявали да надникнат в душата ми. Той дори не мигна. Просто гледаше, попивайки видяното, а след секунда или две кимна, сякаш беше разбрал нещо. Останах с неприятното усещане, че ме е измамил. Че е узнал за мен повече, отколкото аз за него. Първото, което изпитах, беше яд — яд, че ме манипулираха, че изобщо посмя да влезе в душата ми.

А само секунда по-късно вече се боях от този човек. Боях се до смърт. Погледнах в душата му и тя се оказа твърда и празна като хладилник от неръждаема стомана. Това беше повече от достатъчно, за да ме извади от релси. Той беше силен, свиреп и безпощаден, макар че не беше жесток. Той притежаваше душа на тигър.

— Какво пък, добре — меко произнесе той, сякаш нищо не се беше случвало. — Няма да се опитвам да ви налагам предложението си, господин Дрезден. — Автомобилът забави ход и Хендрикс спря пред моята сграда. — Но нали няма да възразите, ако ви дам един съвет? — Бащинските нотки се изпариха от гласа му и сега звучеше просто спокойно-търпеливо.

— Само ако не искате пари за него. — Благодаря на Бога за изтърканите клишета. Бях твърде уплашен, за да измисля разумен отговор.

Марконе почти се усмихна.

— Струва ми се, че за вас ще е най-добре, ако легнете за няколко дена с простуда. Виждате ли, работата, над която детектив Мърфи ви помоли да помислите, не бива да излиза на бял свят. Няма да ви хареса онова, което ще откриете. И освен това — тя е от моята страна на оградата. Нека аз да се справя с нея, при това — без да ви безпокоя.

— Заплашвате ли ме? — попитах.

Лично аз не смятах така, но не исках той да види това. Само ако гласът ми не трепереше...

— Не — невъзмутимо отвърна той. — Твърде много ви уважавам, за да се принизявам до това. Казват, господин Дрезден, че вие не сте измамник. А истински маг.

— Освен това говорят, че съм побъркан.

— Аз съм много придирчив в избора на онези, които слушам, и онова, което казват — отбеляза Марконе. — Помислете върху онова, което ви казах, господин Дрезден, става ли? Не мисля, че си заслужава често да пресичаме професионалните си пътища. Във всеки случай, аз бих се постарал да не ви превръщам в свой враг заради това.

Стиснах зъби, борейки се със страха.

— Не бива да ме превръщате в свой враг, Марконе. Това би било просто глупаво. Много глупаво.

Той ме погледна — лениво и отпуснато. Сега вече не се боеше да срещне погледа ми. Онова повече няма да се повтори.

— Наистина би трябвало да сте по-вежлив, господин Дрезден — отбеляза той. — Така е по-полезно за бизнеса.

Оставих тази забележка без отговор: просто не намерих такъв, който не би прозвучал изплашено или безразсъдно грубо.

— Ако неочаквано загубите ключа от колата си — казах аз вместо това, — не се притеснявайте, обадете ми се. Само повече не се опитвайте да ми предлагате пари или да ме заплашвате. Благодаря за возенето.

С все същото изражение на лицето той гледаше как излизам от колата и затварям вратата зад себе си. Хендрикс подкара „Кадилак“-а и зави обратно, като ми хвърли на сбогуване още един застрашителен поглед. По дяволите, и преди ми се е случвало да поглеждам в душите на хората. Такова нещо не се забравя. Но нито веднъж не ми се е случвало да се сблъскам с някой като него, толкова спокоен и контролиращ себе си; дори другите практикуващи магове, с които съм срещал погледа си, изглеждат напълно различно. Никой от тях не ме възприемаше като колонка числа, които си струва да се запазят за по-нататъшен анализ.

Пъхнах ръце в джоба на куртката си: вятърът пронизваше чак до костите. По дяволите, напомних си аз, та аз съм чародей, занимавам се с истинска магия. Не се страхувам от големите момчета в големите коли. Не можеш да ме изплашиш с трупове, чийто живот е бил прекъснат от магия с такава сила, каквато не съм и сънувал. Не, наистина. Честна дума.

Но треперенето при спомена за очите в доларов цвят, зад които се криеше студена, почти безстрастна душа, ме преследваше по целия път нагоре по стълбите. Държах се глупаво. Той ме изненада и внезапната интимност от това надзъртане в душата ме хвана неподготвен и ме изплаши. И всичко това, взето заедно, ме накара да се объркам, заплашвайки го като уплашен ученик. Марконе беше хищник. Той буквално усещаше моята миризма. И ако реши, че съм слабак, няма никакво съмнение — неговата съчувстваща усмивка и бащинско отношение ще изчезнат със същата лекота, с която се появиха.

Какво да се прави, доста лошо първо впечатление.

Да върви по дяволите. Поне не закъснях за срещата с клиента.

ГЛАВА 4

Когато се качих по стълбите, Моника Без-Фамилия вече стоеше пред вратата на офиса ми и пишеше нещо на гърба на бележката, която залепих на вратата преди да изляза.

Приближих се до нея, но тя беше твърде погълната от писането, за да се огледа. Симпатична дама на около трийсет и нещо. Косата ѝ беше пепелява — небоядисана, реших аз, отблъсквайки неволния, потискащ спомен за косите на убитата жена. Гримът ѝ беше подбран с вкус и положен умело, а лицето — славно, дружелюбно, достатъчно младо и свежо, леко закръглено: точно толкова, че да изглежда женствено. Беше облечена в дълга, широка пола в светло-жълт цвят, под която се виждаха кафяви ботушки, и бяла риза, върху която беше облякла скъпо на вид зелено палто. Трябва да си в отлична форма, за да се обличаш в такива цветове, и тя наистина беше. Общо взето, видът ѝ ми напомняше на някого — или на Анет Фюничело, или на Барбара Билингсли. Един такъв обобщен и стопроцентово американски образ.

— Моника? — попитах аз, лепвайки на лицето си своята най-невинна и дружелюбна усмивка.

Тя трепна и замижа.

— Ох... Вие сигурно сте, хм... Хари?

Усмихнах се и протегнах ръка.

— Хари Дрезден, госпожо. Това съм аз.

След кратко колебание тя ми стисна ръката, без да вдига поглед по-високо от гърдите ми. Да си призная, в този момент се зарадвах, че тя не рискува да ме погледне в очите. Стиснах ръката ѝ здраво, но вежливо, и отстъпих настрани, за да отключи вратата.

— Извинете, че се забавих. Повикаха ме от полицията, помолиха ме да погледна някои улики.

— Наистина ли? — учуди се тя. — Искате да кажете, че полицията... хм... — тя помахаше с пръсти във въздуха, без да довърши изречението.

В този момент приключих суетнята с ключовете, отворих вратата и с жест я поканих вътре.

— От време на време — кимнах аз. — Понякога се сблъскват със странни неща и ме канят за консултация.

— Странни неща?

Свих рамене и едва не се задавих, спомняйки си трупове от „Медисън“. Когато отново вдигнах поглед, Моника, дъвчейки нервно устната си, изучаваше лицето ми, но веднага отклони поглед.

— Ще желаете ли кафе? — предложих аз, затваряйки вратата и палейки лампата.

— О... Не, благодаря, няма нужда. — Тя стоеше и гледаше кашона ми с опърпани книги, притискайки с две ръце чантичката към корема си. Струваше ми се, че е готова да избяга с писъци дори ако се намръщя, затова се стараех да се движа бавно и внимателно, докато си наливах чашка разтворимо кафе. Вдишане, издишане, привични манипулации — и постепенно започнах да се успокоявам след запознанството си с Марконе. Държейки чашата в ръка, аз се върнах до бюрото и ѝ предложих да седне в едно от двете кресла за посетители.

— Добре, Моника — казах аз. — С какво мога да ви помогна?

— Ами... хм... вече казах, че мъжът ми... мъжът ми...

— Е изчезнал? — подсказах аз.

— Да — откликна тя, едва ли не с облекчение. — Но не че е изчезнал някак тайнствено, или нещо такова. Просто замина. — Тя се изчерви. — Е, взе си някои неща и замина. Но не каза нищо, никому. И повече не се появи. Безпокоя се за него.

— Така-така... — казах аз. — И отдавна ли замина?

— Днес е третият ден — отговори тя.

Кимнах.

— Сигурно има още някаква причина, поради която се обръщате към мен, а не в полицията или към частен детектив?

Тя отново се изчерви. Това много ѝ отиваше, правеше я да прилича на малко момиче. Не, наистина, беше много мило.

— Ами, да... хм. Той се увличаше... увличаше...

— От магия?

— Да. Купуваше всякакви такива книжки в магазина, отдел „Религия“. Не играчки като „Тъмници и Дракони“. Истински. Освен

това купуваше карти. Таро. — Тя произнесе това като „Каро“. Любителка.

— И предполагате, че изчезването му може да има някаква връзка с увлечението му?

— Е, не съм уверена — призна тя. — Но е възможно. Той тъкмо загуби работата си и това много го потисна. Много се безпокоя за него. Помислих си, че онзи, който го намери, може да поговори с него за всички тези неща. — Тя въздъхна дълбоко: сякаш усилието, което се изискваше от нея, за да произнесе толкова изречения без нито едно „хм“ я беше уморило.

— Все още не разбирам. Защо аз? Защо не полицията?

Пръстите ѝ, стискащи чантата, побеляха.

— Той си събра нещата, господин Дрезден. Страхувах се, че полицията ще реши, че е зарязал жената и децата си. Дори няма да започнат да го търсят. Но той не ни напусна. Не е такъв. Той просто иска да живеем добре, и това е всичко.

Намръщих се. „Страхуваш се, че твоята половинка все пак е кръшна, нали, хлапе?“

— Дори и така да е — казах аз. — Но все пак — защо аз? Защо не частен детектив? Познавам един много надежден, ако ви трябва.

— Ами, защото... защото разбирате от... — тя направи неопределен жест с ръка.

— От магия — довърших изречението ѝ аз.

Моника кимна.

— Струваше ми се, че това може да е важно. Тоест, ами, не знам със сигурност. Но ми се струва, че е възможно.

— Къде е работил? — попитах аз. Докато говорех, извадих от джоба си бележник и надрасках в него няколко реда.

— „СилвърКо“ — отговори тя. — Това е търговска фирма. Определят кой пазар за кой продукт е най-добър, а после съветват търговците къде да влягат парите си.

— Така-така... — казах аз. — Как се казва той, Моника?

Тя се задави и се повъртя на място, трескаво опитвайки да измисли каквото и да е име, само не и истинското му.

— Джордж — успя да каже накрая.

Погледнах я. Тя се взираше в ръцете си, лежащи на коленете ѝ.

— Моника — казах аз. — Разбирам колко е трудно това за вас. Повярвайте, госпожо, много хора нервничат, когато са в този кабинет. Но ви моля да ме изслушате. Моята работа не е да вредя на вас или на някой друг. Моята работа е да помагам на хората. Вярно е, че човек с необходимите познания може да използва името ви срещу вас, но аз не съм от тях. — В този момент си спомних за уместните думи на Джони Марконе. — Това пречи на бизнеса.

Тя се изсмя нервно.

— Чувствам се много глупаво — призна тя. — Но толкова неща съм чувала...

— За чародеите ли? Ясно. — Аз оставих писалката и изпънах пръсти, както се полага на уважаван чародей. Дамата нервничеше и очакваше нещо такова. Можех да разсея някои от страховете ѝ, оправдавайки поне част от очакванията. Опитвах се да не гледам над рамото ѝ, там, където висеше календар с червено кръгче върху датата петнайсти. Денят за плащане на наема. Имах нужда от пари. Дори и с днешния полицейски хонорар, дори и с онези, на които мога да разчитам в близко бъдеще, щях да се разплащам до безкрайност.

И освен това — никога не можех да потисна импулса си да помогна на дама, изпаднала в беда. Дори ако самата тя не беше напълно, стопроцентова сигурна в това, че иска точно аз да я спася.

— Моника — казах аз, — в нашата вселена съществуват сили, за които повечето хора дори не подозират. Сили, които дори ние не сме разбрали изцяло. Мъжете и жените, които работят с тези сили, виждат света по различен начин. Те започват да го възприемат различно. Това ги отделя от обикновените хора. Понякога това поражда непровокиран страх и подозрение. Разбирам, че сте чели книги и сте гледали филми за ужасни хора като мен, а и онази част от Вехтия Завет, в която се говори за вещиците, не поражда оптимизъм. Но в крайна сметка ние не се отличаваме от останалите хора. — Дарих я с най-лъчезарната си усмивка. — Искам да ви помогна. Но за да мога да направя това, трябва поне малко да ми се доверявате. Давам ви думата си, че няма да ви разочаровам.

По това, как втренчено гледаше ръцете си разбрах, че е преглътнала това и сега го смила.

— Виктор — каза тя най-накрая. — Виктор Селз.

— Добре — кимнах аз, взех писалката от бюрото и старателно записах името и фамилията в бележника. — Знаете ли някои места, където той може да отиде?

Тя кимна.

— Къщата на езерото. Имаме къща, ами, там... — тя неопределено махна с ръка.

— На езерото?

Тя се усмихна и аз мислено си напомних да съм по-търпелив.

— В Лейк-Провидънс, отвъд границата на щата... е, до езерото Мичиган, и още малко по-нататък. Там е много красиво през есента.

— Какво пък, много добре. Имате ли приятели, при които той може да отседне, или роднини?

— О, Виктор не е в добри отношения с роднините си. Не знам защо. Той изобщо не разказва за тях. Женени сме от десет години и той нито веднъж не е общувал с тях.

— Добре — повторих аз, записвайки и това. — А приятели?

Тя леко изкриви уста — изглежда този жест беше характерен за нея.

— Истински — не, няма. Беше в добри отношения с началника си, и с някои от колегите си, но след като го уволниха...

— Така-така... — казах аз. — Ясно. — Продължих да драскам в бележника, отделяйки мислите си с дебели хоризонтални линии. Запълних една страница и преминах на другата, преди да успея да фиксирам на хартия всички факти и съображения относно Моника. В тези неща обичам да съм педантичен.

— Е, господин Дрезден — попита тя, — можете ли да ми помогнете?

Пробях с поглед по страниците и кимнах.

— Надявам се, че да, Моника. Ако може, бих искал да погледна предметите, които е събирал съпругът ви. Какви книги е купувал и така нататък. Още по-добре ще е, ако ми дадете негова снимка. Може би ще се наложи и да огледам къщата ви в Лейк-Провидънс. Нали не възразявате?

— Не, разбира се — откликна тя. Изглежда, че изпитваше облекчение, и в същото време нервността ѝ също нарастваше. Записах адреса на къщата и кратки указания как се стига до там.

— Знаете ли тарифата ми? — попитах аз. — Не е евтино. За вас може да е по-изгодно да се обърнете към някой друг.

— Ние спестихме доста, господин Дрезден — обясни тя. — Не се притеснявам за парите. — В този момент това ми се стори доста странно заявление от нейна страна: някак не се връзваше с общата ѝ нервност.

— Е, какво пък, щом е така — казах аз, — моите услуги струват петдесет долара на час плюс текущите разходи. Ще ви изпратя пълен списък на онова, което съм направил, така че ще имате пълна представа за какво са отишли парите ви. Капарото е задължително. Не мога да гарантирам, че ще се занимавам единствено с вашия случай. Старая се да се отнасям с необходимото уважение към всичките си клиенти, така че не поставям един преди друг.

Тя кимна разбиращо и бръкна в чантата си. Извади от там бял плик и ми го подаде.

— Тук са петстотин — каза тя. — Стигат ли засега?

Ча-ча-ча. Петстотин долара покриваха наема за предишния месец и голяма част от текущия. Какво пък, да благослови Бог нервните клиенти, желаещи да запазят в тайна банковите си сметки от моя (предполагам) чародейски поглед. Парите в брой ме устройват идеално.

— Да, разбира се — уверих я аз, стараейки се да не надзъртам в плика. Поне успях да се сдържа да не изсипя парите на бюрото, за да ги преброя.

През това време тя извади друг плик.

— Голяма част от вещите си той взе със себе си — каза тя. — Във всеки случай, не успях да ги намеря там, където стоят обичайно. Но намерих ето това. — В плика имаше нещо изпъкнало — амулет, пръстен или нещо друго от нашия арсенал; бях готов да се закълна в това. Докато го обмислях, от чантата се появи трети плик — тази госпожичка явно беше склонна към акуратност. — Тук е снимката му и номерът на телефона ми. Благодаря ви, господин Дрезден. Кога да очаквам позвъняването ви?

— Веднага щом науча нещо — обещах аз. — Може би утре вечерта или в събота сутринта. Устройва ли ви?

Тя едва не ме погледна в очите, но се сепна и се усмихна на върха на носа ми.

— Да. Да. Много ви благодаря за това, че се съгласихте да ми помогнете. — Тя погледна към стената. — Олеле, колко късно стана! Време е да тръгвам. Уроците всеки момент ще свършат. — След като изтърси това, тя прехапа устни и отново се изчерви, сякаш от досада, че е издала такава важна подробност.

— Ще направя всичко, което е по силите ми, госпожо — уверих я повторно аз, изпращайки я до вратата. — Благодаря ви, че се обърнахте към мен. Скоро ще ви се обадя.

Тя се сбогува, без да ме погледне в очите, и се измъкна от офиса. Затворих вратата и се върнах при пликите.

Първо — парите. Тя беше платила с петдесетдоларови банкноти, които винаги изглеждат нови, дори когато не са, защото по-рядко ги броят. В плика имаше десет банкноти. Прибрах ги в портфейла си и изхвърлих плика в кошчето.

Следваше пликът със снимката. Извадих я и се полюбувах на образите на Моника и на строен, доста симпатичен мъж с широко чело и гъсти вежди, придаващи му леко ексцентричен вид. Той се усмихваше с белоснежна усмивка, кожата му имаше равният, тъмен загар на човек, прекарващ много време на слънце — или, може би, на вода. Яхта, или катер. Това силно контрастираше с бледата кожа на Моника. Виктор Селз, ако правилно съм разбрал.

Телефонният номер беше записан на чисто бял лист за бележки, внимателно обрязан така, че да влезе в плика. Нито име, нито код на града — само седемцифрен номер. Взех бележките си от разговора с Моника и ги прегледах.

Какво пък, нямаше разлика. Интересно, помислих си аз, на какво е разчитала, като ми назоваваше имена без фамилии, ако така и така е възнамерявала да ми осигури дузина други способности да разбере това. Това само показва колко нелогично се държат хората, когато нещо ги безпокои. Те започват да говорят глупости, правят странен избор и после самите те не разбират кое ги е накарало да вършат такива неща. При следващата ни среща трябва да се държа по-внимателно, за да не я подтикна отново към това.

Хвърлих в кошчето втория празен плик и, обръщайки третия, изсипах съдържанието му на бюрото.

На дървената повърхност лежеше, проблясвайки с някаква синтетична защитна черупка, кафявото телце на мъртъв и изсушен

скорпион. В основата на опашката беше пробита дупка, през която беше прекаран плетен кожен шнур — когато се сложеше на врата, скорпионът лежеше с главата надолу.

Побиха ме тръпки. В определени, имащи отношение към магическите сили кръгове, скорпионът е дяволски мощен символ, и този символ не се свързва с доброто. Ползвайки такова малко талисманче, можеш да направиш няколко действени и много гнусни заклинания. И после, ако го носиш на тялото си, а именно така се носят подобни нещица, острите крачета ще гъделичкат и ще бодат кожата, напомняйки за своето присъствие. Изсъхналото жило на края на опашката може да прониже кожата на всеки, който се опитва да прегърне собственика ѝ. Малките, приличащи на рачи клещи могат да се заплетат в космите на мъжките гърди или да одраскат извивките на женските. Гадно, противно нещо. Не че е вредно само по себе си — но може да не се съмнявате, че който носи такова нещо на шията си, не носи добрина и радост с магията си.

Напълно е възможно Виктор Селз да се е оказал въввлечен в нещо истинско, нещо, което напълно е завладяло вниманието му. Изкуството на Магията може да причини това на хората — особено тъмните му страни. Ако се е обърнал към него в отчаянието си след уволнението, това, вероятно, обяснява внезапното му напускане. Много чародеи, или онези, които искат да стават такива, се отдръпват от света, вярвайки, че изолацията им позволява да се концентрират изцяло върху магията. Всъщност това не е вярно, но помага на слабите и неопитните да се отвличат по-малко.

А може би това изобщо не е талисман. Може просто да е любопитна вещ или сувенир, останала след пътуване до югозападните щати. Нямах възможност да узная със сигурност дали това нещо е служило за усиляване на концентрацията или за събиране на магически сили — а още по-малко, дали е използвана за насочване на заклинание. Що се отнася до мен, изобщо не бих желал да използвам такова съмнително средство — по най-различни убедителни причини.

Какво пък, докато се опитвам да намеря този човек, ще се наложи да имам предвид и тази дребна мерзост. Може би тя не означава нищо. А може би означава, при това — много. Погледнах часовника. Четири без петнайсет. Подходящо време, за да се обадя в моргите да проверят дали няма да намерят в някоя от тях

интересуващата ни особа, да я наречем Джон Доу — кой знае, може би разследването ми ще приключи още тази вечер — а после да мина през банката, да внесе пари по сметката си и да изпратя чек на хазяина.

Извадих телефонния указател и започнах да звъня по болниците. Не че това беше обичайната ми работа, но в нея няма нищо трудно, ако не броим обичайните проблеми, с които се сблъсквам когато използвам телефон: шумове, смущения, преплитане на разговорите. Ако нещо може да се повреди, то задължително ще се повреди.

В един момент ми се стори, че улових движение с края на окото си: едва забележимо помръдване на сушения скорпион, лежащ на бюрото ми. Замижах, после го погледнах по-внимателно. Не мърдаше. Много внимателно го опипах с чувствата си — като с невидима ръка, — опитвайки се доловя някаква следа от магическа енергия.

Нищо. Магията в него беше по-малко и от живота му.

Само не казвайте после, че Хари Дрезден се бои от умрели сушени насекоми. При цялата си подозрителност не възнамерявах това да пречи на работата ми.

Затова го подхванах с края на телефонния указател и го бутнах в средното чекмедже на бюрото. Далеч от очите — далеч от ума.

Излиза, че имам проблем с пълзящи, мъртви, отровни твари. Колко подходящо.

ГЛАВА 5

„МакЕнъли“ е кръчма на няколко пресечки от офиса ми. Винаги отивам там за да се справя със стреса или просто когато в джоба ми се въргалат няколко излишни долара, които не ми е жал да похарча за добро хапване. И не само аз. Мак, собственикът на заведението, е свикнал с чародеите и свързаните с тях проблеми. В „МакЕнъли“ няма видеоигри. Нито телевизори, нито скъпи компютърни играчки. Там дори няма музикален автомат. Вместо него Мак държи механично пиано — то има най-малка вероятност да се повреди в наше присъствие.

Нарекох това място „кръчма“ в най-добрия смисъл на тази дума. Влизайки, ти слизаш няколко стъпала и попадаш в помещение, което смъртоносно съчетава нисък таван и висящите от него вентилатори. На високите хора — като мен — им се налага да се придвижват из „МакЕнъли“ с повишено внимание. До бара има тринайсет стола, в залата — тринайсет маси. Тринайсетте прозореца, разположени до самия таван, за да могат да се покажат на улицата малко над нивото на земята, пропускат вътре малко дневна светлина. Тринайсет мътни огледала по стените отразяват лицата на посетителите и създават илюзия за простор. Тринайсет дървени колони, старателно украсени с резбовани сюжети от приказките и преданията на Стария Свят, не позволяват да се движиш из залата по друг начин, освен в кръг; освен това те преднамерено разсейват потоците стихийна енергия, изтичаща от мрачните, капризни чародеи, като не им позволяват неволно да проявят способностите си по най-зрелищен начин. За цветовете — преобладават землисто кафявите и зелените тонове. Когато попаднах в „МакЕнъли“ за първи път, се почувствах като вълк, върнал се в старото си, любимо леговище. Мак сам, със собствените си ръце, вари бира, или по-точно — даже ейл, какъвто не можеш да намериш в града. Храната тук се приготвя на скара с дърва. И, както казва Мак, никой не ви пречи да си вдигнете задника от стола и сами да си вземете

поръчката от стойката, когато стане готова. Накратко, това място е точно като за мен.

Понеже обажданията до градските морги не дадоха резултат, взех две хартийки от мониковата купчинка и се преместих при МакЕнъли. Стори ми се че след всичко, което ми се стовари на главата тази сутрин, напълно съм заслужил малко Маковски ейл и нещо за хапване. Още повече, че вечерта се очертаваше доста тежка, ако исках да разбера как някой е успял да направи смъртоносно заклинание на Томи Том, биячът на Джони Марконе, и на неговата приятелка Дженифър Стентън.

— А, Дрезден — поздрави ме Мак, когато се настаних на един от столовете до бара.

Тъмното, уютно помещение беше празно, ако не броим двамата познати по физиономия, играещи шах на най-далечната ъглова маса. Мак е висок, направо върлина, на неопределена възраст, макар че по някои проявления може да се съди за силата и мъдростта му, каквито рядко се срещат у мъже под петдесетте. Очите му са леко наклонени, а усмивката, когато се появяваше на лицето му — което не се случва толкова често — е палава. Мак е мълчаливец, но ако каже нещо, то почти винаги заслужава внимание.

— Привет, Мак — отвърнах аз. — Ама че ден е днес — просто кошмарен. Дай ми сандвич с говеждо, картофки и ейл.

— Тъхъ — каза Мак. Отвори бутилка от своя ейл и започна да го налива в чашата, гледайки някъде покрай мен в пространството. Така прави с всички. Като отчитаме спецификата на неговата клиентела, не му се обиждам за това. Лично аз също бих избягвал да ги гледам в очите.

— Чу ли какво е станало в „Медисън“?

— Тъхъ — потвърди той.

— Гадна работа.

Подобна повърхностна оценка явно не заслужаваше дори отговорно изхъмкване от негова страна. Мак остави питието ми на бара и се обърна към разположената зад него печка, като разрина въглените с маша.

Взех от стойката вестник и пробягах с поглед по челните заглавия.

— Ей, чуй само. Още една история с „триоките“. Исусе, та това нещо е по-лошо и от крека. — В статията се описваше погрома, извършен в хранителен магазин наблизо, от двойка надрусани с „Трето Око“ — сторило им се, че съдбата на това място било да се взриви, така че решили да ускорят събитията.

— Тъхъ.

— Чувал ли си за това?

Мак поклати глава.

— Казват, че това вещество отваря у теб Вътрешното Зрение — поясних аз, прочитайки статията. Двамата хулигани са откарани в болница, в критично състояние — припаднали още на местопрестъплението. — Но знаеш ли какво ще ти кажа?

Мак се отвърна от печката и ме погледна.

— Не вярвам в това нещо. Ама че кучи синове: да изкушават тези бедняци с идеята, че могат да творят вълшебство.

Мак мрачно кимна.

— Ако това беше сериозно, момчетата от полицията сигурно щяха да ме повикат.

Мак сви рамене и се обърна към печката. После изведнъж се намръщи и се вгледа в мътното огледало, висящо зад барната стойка.

— Хари — съобщи той. — Имаш опашка.

Напрежението, което ме сковаваше през целия ден, все пак се отрази на нервите ми, така че не се съдържах и трепнах. Хванах чашата с двете си ръце и промърморих две фрази на лош латински. Никога не вреди да се защитиш в случай, че някой иска да ти навреди. Огледалото беше толкова старо и мътно, че не можех да видя почти нищо в него — само това, че някой се приближава зад мен. Мак невъзмутимо се върна към готвенето си. Не е толкова лесно да смутиш Мак.

Усетих миризмата на парфюм преди да се обърна.

— Я, госпожица Родригес — казах аз. — Винаги се радвам да ви видя.

Тя застина на място, на няколко крачки зад мен. Моят поздрав очевидно я свари неподготвена. Ето ви едно от предимствата на моята професия: каквото и да направиш, хората го приписват на магията преди да се досетят за по-прости обяснения. Сигурно и на ум не й идва, че миризмата на парфюм издава присъствието й.

— Заповядайте, седнете — продължавах аз. — Така да бъде, ще ви почерпя едно питие преди да откажа да разказвам каквото и да е.

— Хари — оскърбено заяви тя, — сякаш не знаете, че съм на работа. — Тя седна до мен. Беше средна на ръст, затова пък красотата ѝ бе потресаваща, макар и някак... тъмна. Днес тя беше с делово облекло — пола и сако, чорапогачи, обувки с висок ток. Правите ѝ тъмни коси бяха подстригани ниско, до средата на шията, и бяха отметнати настрани, откривайки смуглото чело и влажния поглед на тъмните ѝ очи.

— Сюън — ухилих се аз, — освен по работа, човек не може да ви подмами да влезете тук. Хареса ли ви в Бренсън?

Сюън Родригес беше репортер в чикагската „Влъхва“ — жълтичко вестниче, специализирано в свръхестествените и паранормални събития в средноизточните щати. Обикновено нивото му рядко надхвърляше *„Човекът-Маймуна Е Видян С Незаконната Дъщеря На Елвис“* или *„Призракът-Мутант На Джон Фитцджералд Кенеди Съблазнява Непълнолетна Ученичка-Скаутка“*. И все пак, много, много рядко, „Влъхва“ публикуваше нещо истинско. Като Нахлуването на Невидимото през 1994 година, когато цялото Милуоки просто изчезна за два часа. Направо се изпари. Спътниковите снимки показваха река и дървета край нея, лишени от каквито и да е следи от човешка дейност, както и от самите хора. Всички връзки с града бяха прекъснати. А после, след няколко часа, той отново се появи на старото си място и никой от жителите му не беше забелязал нищо.

Освен всичко останало, тя ме придружи при моето разследване в Бренсън миналата седмица. Тя се влачеше по петите ми още от момента, в който взе интервю от мен — в зората на моята кариера като независим чародей. Не можех да отрека, че тя имаше нюх. И в добавка към него — достатъчно любопитство, за да попада във всякакви неприятности. В края на интервюто тя се изхитри да срещне погледа ми — млада, нетърпелива репортерка, опитваща се да се докопа до душата на своя събеседник. Какво пък, от всички, срещнали погледа ми, припадна именно тя.

Тя ми се усмихна. Харесва ми, когато тя се усмихва. Това прави с устните ѝ доста забавни неща, а самите устни са доста привлекателни.

— Трябваше да останете и да погледате представлението — съобщи тя. — Беше много впечатляващо. — Тя остави чантата си на

бара и се настани по-удобно на стола.

— Не, благодаря — казах аз. — Напълно съм убеден, че това не е за мен.

— Редакторката ми е във възторг от статията. Уверена е, че ще спечеля някаква премия.

— Сякаш е пред очите ми — кимнах аз. — *„Тайнствени Видения Преследват Надрусана Кънтри Звезда“*. Истинска, биеща в целта паранормална журналистика. — Погледнах я и тя посрещна погледа ми без да трепне. Не би ми позволила да надзъртам в нея, ако моите шегички я дразнеха.

— Дочух, че днес сте бил извикан от шефа на „Специални разследвания“ — заяви тя, придвижвайки се толкова близо до мен, че пред погледа ми се откриха любопитни перспективи в деколтето ѝ. — Бих искала да ми разкажете за това, Хари — и тя ме дари с още една многообещаваща усмивка.

Аз почти се усмихнах в отговор.

— Виноват — въздъхнах аз. — Подписал съм стандартен договор за неразгласяване.

— Може би тогава нещо извън протокола? — попита тя. — Казват, че убийството е сензационно.

— С нищо не мога да ви помогна, Сюзън — усмихнах се аз. — Не можете да изтръгнете нищо от мен — дори с клещи. И тъ нъ, и тъ нъ.

— Поне намекнете — настояваше тя. — Просто така, две думи по темата. Нещо, което може да се сподели между двама души, изпитващи привързаност един към друг.

— Много ми е любопитно, за кого точно говорите?

Тя се облегна на стойката, отпусна брадичка на ръката си и ме погледна, примижавайки зад дългите си ресници. Едно от нещата, които ме поразяват у нея е това, че тя, безсрамно злоупотребявайки със своето обаяние и женственост, дори няма представа колко е привлекателна — разбрах това преди година, когато погледнах в душата ѝ.

— Хари Дрезден — каза тя. — От вашата педантичност човек може да се побърка. — Очите ѝ се свиха още по-силно. — Вие дори не погледнахте в деколтето ми — изтърси тя убийственото си обвинение.

Отпих от чашата си и магнах на Мак да налее и на нея. Той й наля.

— Виноват.

— Ама че мъже са се навъдили напоследък — оплака се тя. — Какво не ви е наред, Дрезден?

— Сърцето и душата ми са чисти — обясних аз. — Затова не можете да ме подкупите.

Тя ме гледа разочаровано цяла минута. После отметна глава назад и се разсмя. Смехът й също беше страхотен: гърлен, сочен. Когато се разсмя, аз все пак не се удържах и за миг погледнах под ризата й. Ето какви са те, чистите сърце и душа. Чистотата си е чистота, но рано или късно хормоните все пак си казват думата. Между другото аз, разбира се, не съм хлапе, не съм и сополив тийнейджър, но не съм и експерт в тези неща. Смятайте го за преобладаване на професионалната ми кариера над всички останали мои интереси, но никога не съм имал време за общуване с нежния пол. А когато намирах време, нещата не протичаха по най-добрия начин.

Сюзън притежаваше несъмнени достойнства: тя беше привлекателна, умна, сексапилна, целите й бяха прости и ясни и тя ги преследваше упорито и искрено. Тя флиртуваше с мен, защото й трябваше информация, но и защото ме смяташе за привлекателен. Понякога тя получаваше това, което искаше. Друг път — не. Този случай беше твърде горещ за „Влъхва“ — можеше да се опарят. Освен това, ако Мърфи разбереше, че съм промълвил и дума на някого за това, какво се е случило, би ме изяла с парцалите.

— Ето какво ще ви кажа, Хари — каза тя. — Нека направим така: аз ще задавам въпроси, а вие ще ми отговаряте с „да“ или „не“. Става ли?

— Не — кратко отговорих аз.

Дявол да я вземе. Не ставам за лъжец, и това можеше да се разбере и ако нямаш толкова мозък, колкото Сюзън.

В очите й пламна весело, злобничко огънче.

— Томи Том бил ли е убит от паранормално същество или способ?

— Не — упорито повторих аз.

— Не, в смисъл „не чрез паранормален способ“, или в смисъл „не от същество“?

Погледнах косо към Мак, сякаш го молах за помощ. Мак не ми обърна внимание. Мак не взема ничия страна. Мак е дяволски умен.

— Не, в смисъл „няма да отговарям на въпроси“.

— Полицията има ли някакви улики? Заподозрени?

— Не.

— Ти самият заподозрян ли си, Хари?

— Не. — Не беше най-приятната мисъл. — Сюзън... — започнах аз, загубил търпение.

— Ще откажете ли да вечеряте с мен събота вечерта?

— Не! Аз... — В този момент осъзнах какво е казала и замижах. — Какво?

Тя се усмихна, наведе се към мен и ме целуна по бузата. Устните ѝ, на които толкова се възхищавах, и на допир бяха страхотни. Много, много страхотни.

— Супер — каза тя. — Ще ви взема от вас. Да кажем, в девет?

— Пропуснах ли нещо? — попитах аз.

Тя кимна; тъмните ѝ очи весело заискриха.

— Ще ви осигуря фантастична вечеря. Били ли сте във ВИП? В „Амбасадор-Ист“?

Поклатих глава.

— Пържолите там са страхотни — увери ме тя. — И атмосферата е много романтична. Сакото и вратовръзката са задължителни. Е, ще намерите ли?

— Ъ-ъ... да? — предпазливо отвърнах аз. — В смисъл, това е отговор на въпроса дали ще дойда с вас, нали?

— Не — усмихнато отговори Сюзън. — Това е отговорът, който измъкнах с хитрост, така че там всичко е ясно. Просто исках да се убедя, че имате и други дрехи освен дънки и яке.

— Ох. Да — само казах аз.

— Супер — повтори тя, целуна ме още веднъж по бузата, стана и взе чантата си. — Значи, разбрахме се: в събота. — Тя се отдръпна и ме погледна с усмивка. Това беше поглед на убийца — зноен, примамващ. — Ще дойда. Във вечерна рокля.

Тя се обърна и излезе. Погледах след нея. Челюстта ми се плъзна от бара и увисна до пода.

За какво се договорих току-що? За среща? Или за разпит?

— И за едното, и за другото, най-вероятно — измърморих аз.

Мак постави пред мен картофките и сандвича ми. Мрачно измъкнах от джоба си няколко банкноти и прибрах рестото.

— Тя няма да прави нищо друго, освен да се опитва да измъкне от мен информацията, която не бива да ѝ давам — въздъхнах аз.

— Тъхъ — съгласи се Мак.

— И защо се съгласих?

Мак сви рамене.

— Тя е красива — казах аз. — Умна. Сексапилна.

— Тъхъ.

— Всеки мъж с кръв, а не с вода във вените би постъпил така.

— Хм — изсумтя Мак.

— Е, може би — освен теб.

Мак леко се усмихна, явно поласкан.

— И все пак, от цялата тази работа няма да получа друго, освен неприятности. Сигурно съм се побъркал, щом се съгласих. — Взех сандвича си и въздъхнах.

— Дрънкало — каза Мак.

— Не, тя наистина е умна.

Лицето на Мак се освети от една от редките му усмивки, които го правеха да изглежда по-млад, почти момче.

— Не тя — каза той. — Ти.

Заех се с храната. И бях принуден да призная, че той е прав.

Това внесе някои промени в плановете ми. Моята идея да се разходя около Селзовската къща на езерото и да поровя за информация имаше смисъл само през нощта. Утрешната нощ вече беше заета с разговора с Бианка, защото имах силното подозрение, че Мърфи и Кармайкъл няма да измъкнат нищо от нея. Всичко това означаваше, че ще трябва да се влача до Лейк-Провидънс днес, понеже съботната нощ вече се изключваше заради срещата със Сюзън — или поне първата ѝ половина.

Устата ми пресъхна от мисълта с какво може да се окаже заета втората половина на нощта. Тук вече не можеш да кажеш нищо предварително. Тя ме подведе, представи ме като последния глупак и, може би, ще изпробва всички трикове от арсенала си, за да измъкне повече информация за понеделнишкия брой на „Влъхва“. От друга страна, тя беше сексапилна, умна, и най-малкото ми симпатизираше.

Това намекваше, че нещата може да не се ограничат само до вечеря и разговор. Нали така?

Въпросът обаче е дали исках това?

Всичките ми отношения с жените приключваха по жалък начин, започвайки с първото ми, юношеско увлечение. Е, разбира се, повечето хлапета претърпяват неуспех в първата любов.

Само че почти никой от тях не убива въввлеченото в това момиче.

Постарах се да превключа на други мисли преди да предизвикам поток от стари спомени.

Малко след това излязох от „МакЕнъли“, носейки дадения от Мак тежък пакет с кратката бележка „Мистър“ вместо обяснение. Шахматната партия в ъгъла продължаваше и играчите седяха, обгърнати от облак ароматен дим от лулите им. Вървейки към автомобила си, се опитвах да определя как да се държа със Сюзън. Струва ли си да почистя и подреда бърлогата си? И, между другото, имам ли всички съставки за заклинанията, които ще ми се наложи да използвам в езерната къща тази вечер? Дали Мърфи няма да ме залови, че говоря с Бианка?

Сядайки в колата, все още усещах на бузата си целувката на Сюзън.

Объркано тръснах глава. Казват, че ние, чародеите, сме хитри. Повярвайте ми — нашата хитрост е безполезна, напълно безполезна срещу *жените*.

ГЛАВА 6

Когато се върнах в къщи, Мистър го нямаше. За всеки случай поставих храна в паничката му. Рано или късно той ще ми прости късните прибирания. Взех от кухнята всичко, което ми е нужно: прясно изпечен хляб без консерванти, мляко, мед, прясна ябълка, остър сребърен нож за писма, още малко храна на поднос, паничка и чаша, която сам бях издялал от къс тиково дърво.

После се върнах в колата. Моят Син Бръмбар вече не беше син — откакто се наложи да заменя и двете врати, отляво — зелена, отдясно — бяла, а и капакът на багажника отпред го замениха със същия, но червен. Впрочем името му така си и остана. Майк е страхотен механик. Той никога не пита що за сила е прогорела дупка в капака на багажника, нито за това, чии стоманени нокти са разкъсали и двете врати. Такава помощ е неоценима.

Запалих Бръмбара и го подкарах по Е-94, покрай брега на езерото Мичиган. За кратко навлязох в територията на Индиана и почти веднага — през границата на щата — в самия Мичиган. Лейк-Провидънс е скъп, престижен участък с големи имения и просторни участъци. Земята тук струва скъпо. Сигурно Виктор Селз е изкарвал добри пари в предишната си работа, в „СилвърКо“, щом е можел да си позволи да строи тук.

Минаващият покрай езерото път се гънеше между високи дървета и ниски хълмове. Къщите бяха нарядко, на няколкостотин метра една от друга. Почти всички участъци бяха с огради и влизането в тях се извършваше от дясната страна на пътя, срещу езерото. Имението на Селз беше единственото, намиращо се между езерото и пътя.

Към къщата водеше равен, посипан с чакъл, ограден от дървета път. Площта на малкото полуостровче, влизащо в езерото, беше достатъчна за къщата и малък пристан, на който нямаше нито една лодка. Самата къща беше малка — в сравнение с останалите тукашни постройки. Двуетажна, много модерна — изобилие от стъкло и дърво,

обработено по такъв начин, че вече не приличаше на дърво, а по-скоро на пластмаса. Пътят завиваше зад къщата и свършваше с паркинг, достатъчно голям, за да играеш баскетбол на него — между другото, тук имаше табло и мрежа, а над паркинга се издигаше дървената веранда на втория етаж.

Спрях Синия Бръмбар до задната стена на къщата и дръпнах ръчната спирачка. Всичките ми съставки бяха прибрани в пластмасова раница на предната седалка; взех ги, излязох от колата и раздвижих краката си. Свежият вятър откъм езерото пронизваше до кости и аз поплътно загърнах якето си.

Първите впечатления са важни, затова се вслушах в онова, което инстинктите ми говореха за къщата. Цяла минута просто стоях и я гледах.

Сигурно инстинктите ми се интересуваха само от още една бутилка от ейла на Мак. Те не ми говореха почти нищо, като изключим факта, че това е малка, но скъпа къща, в която семейството е прекарало доста приятни уикенди. Какво пък, там, където инстинктите претърпяват неуспех, ще се наложи да поработи интелекта. Почти всичко тук беше почти ново. Дори тревата около къщата не беше пораснала толкова, че да има нужда от косене. Само баскетболната мрежа беше разтегната, което говореше за честото ѝ използване. Всички завеси в къщата бяха спуснати.

На тревата под верандата проблясна нещо червено и аз се приближих и го вдигнах. Беше пластмасова кутийка от фотолента — червена, със сиво капаче. В такива кутийки изпращат филми за проявяване. Кутийките са удобни и за съхраняване на всякакви дреболии, дори аз понякога ги използвам. Прибрах я в джоба на якето и продължих изследването.

Всъщност това място не приличаше на семейно гнездо. По-скоро приличаше на любовно убежище — дърветата на полуострова го скриваха от любопитни очи. Или на идеалното място за заклинател-новак, където може да изпробва новопридобитите си способности, без да се опасява, че ще му попречат. Накратко, идеалното място за новия занаят на Виктор Селз.

Обиколих къщата, опитах се отворя предната и задната врата, и дори вратата до верандата, която вероятно водеше към кухнята. Всички бяха заключени. По принцип ключалките не са пречка за мен,

но Моника Селз не ме беше поканила да влизам в къщата. Не си е работа да влизаш в чужди къщи без покана. Една от причините, поради която вампирите избягват да правят това; те и така си имат достатъчно грижи да не се разпаднат на части тук, извън Небивалото. А и за смъртни чародеи като мен не е толкова опасно, но може сериозно да попречи на магията. И накрая, това е невежливо. Вече споменах, че съм ужасно старомоден.

И, разбира се, панелът на охранителната сигнализация „Тектроник Секюритиз“, който се виждаше през предната врата, също повлия на решението ми. Разбира се, можех просто да го омагьосам, превръщайки го в безполезна купчина части, но много охранителни фирми вдигат тревога, ако системите им неочаквано спрат да работят. И накрая, това във всички случаи беше напразна загуба на сили — истинската информация се намираше на друго място.

И все пак не ме напуснаше усещането, че къщата не е съвсем празна. Подчинявайки се на импулса, почуках няколко пъти на входната врата. Дори позвъних. Никой не се приближи до вратата, в къщата не се запали нито една светлина. Свих рамене и заобиколих къщата, минавайки покрай няколко празни кофи за боклук.

Вижд, това вече ми се стори странно. Искам да кажа, че очаквах да видя поне нещо в тях, нищо че никой не е живял тук напоследък. Може би боклукчиите идваха дотук за кофите? Едва ли. Ако семейство Селз идваха тук само през почивните дни и искаха да им изхвърлят боклука, логично беше да изнасят кофите до пътя, когато заминават. А това би означавало, че боклукчиите биха оставили празните кофи там, на пътя. Излиза, че някой ги е преместил обратно до къщата.

Разбира се, не беше задължително това да е Виктор Селз. Това можеше да е съсед или някой друг. А може би са се разбрали с боклукчиите да им оставят кофите до къщата. И все пак това беше малка, но следа — едва доловима улика за това, че къщата не е била празна през изминалата седмица.

Загърбих къщата и се спуснах към езерото. Нощта беше ветровита, но ясна, леко прохладна. Високите стари дървета скърцаха и пукаха под напора на вятъра. Комарите още не се бяха развихрили истински. В небето висеше почти пълна луна, по която от време на време припълзваше призрачният воал на случайно облаче.

Идеална нощ за лов на духчета^[1].

Почистих един участък до водата от клони и листа и извадих от раницата сребърното ножче. С дръжката му начертах на земята кръг и отново нахвърлях върху него листа и клони, старателно запомняйки местоположението му. Стараех се да фокусирам мислите си върху този кръг, като едновременно не позволявам на енергията да нахлуе в него, издавайки капана. После много внимателно подготвих стръвта. Поставих на земята чашата и купичката; в чашката налях два пръста мляко, а купата напълних с мед от пластмасовото пакетче, намиращо се в раницата ми.

После отчупих парче хляб и убодох върха на показалеца си с ножчето. Сребърната лунна светлина освети капчицата кръв на пръста ми; притиснах хляба към нея, за да може кръвта да попие в средата. Поставих хляба на малка чинийка с окървавената част надолу.

Какво пък, капанът е готов. Събрах принадлежностите си и се скрих в сянката на дърветата.

За да уловиш фея, трябва да познаваш два аспекта на магията. Единият от тях е понятието за истинските имена. Всичко на този свят има свое истинско име. Името е уникално съчетание от звуци или думи, свързани с един конкретен индивид. Това е като музикален откъс. Знаейки нечие име, можете да го асоциирате със себе си в магически смисъл — почти така, както чародеят може да достигне до някого, притежавайки негови косми, нокти или капка кръв. Знаейки нечие име, можете да установите магическа връзка с него — точно по същия начин, както разговаряте с някого, като вдигнете слушалката и наберете номера. Наистина, не е достатъчно просто да знаете името; трябва да знаете точно как да го произнесете. Помолете двама Джон Франклин Смит да ви се представят, и ще чуете незначителни разлики в произношението, характерни за притежателите им. Чародеите имат навик да колекционират имена на създания, духове и хора, точно както хората колекционират часовници или марки. Никога не знаеш какво и кога ще ти потрябва.

Второто нещо, което трябва да се знае, е теорията на магическия кръг. Голяма част от магическите методи използват кръг в една или друга форма. Очертавайки кръг, вълшебникът установява местни рамки на онова, което възнамерява да прави. Това му помага да повиши качеството на магията, да я направлява по-точно. Той прави това, като създава един вид екран, ограничен от контура на кръга и

удържащ магическата енергия да не излезе навън, за да я използва концентрирано. За да получите кръг, е достатъчно да го начертаете на земята, или да се хванете за ръце, ако сте повече от един, или да крачиш, пушейки благовония, или да приложиш някой от множеството други способности. После е достатъчно да го затвориш с миниатюрна искрица енергия и кръгът е готов.

Такъв кръг прави още нещо: той удържа магическите създания като феи и дори демони. Удобно, нали? Обикновено го използват, за да не ги пускат вътре. Далеч по-сложно е да създадеш такъв кръг, който би ги удържал *вътре*. Тук в играта влиза кръвта. Кръвта дава власт. Ако пийнете малко от нечия кръв, това има известен метафизичен смисъл, един вид енергия. Тя е незначителна, освен ако не сте решили да се подхранвате с нея (както правят вампирите), но е достатъчна, за да затвори кръга.

Сега знаете как се прави това. Но не ви съветвам да опитвате това в къщи. Нали не знаете какво да правите, ако нещо тръгне накриво?

Та така, скрих се сред дърветата и произнесох името на едно конкретно духче, което ми трябваше. Името звучеше като мелодично редуване на гласни — наистина, доста красиво, особено като се има предвид, че при всички наши предишни срещи той откликваше на името Тук-Тук. Заедно с името изпратих и малко от волята си — не много силна, за да може да пристигне тук, както би му се струвало, по собствено желание. Или поне така изглеждаше на теория.

Що за име е това? Извинявайте, ама нали не мислите сериозно, че чародеите дават такава информация просто така?

Нямате представа какво ми струваше, за да го науча.

След около десет минути Тук се показа над водите на езерото Мичиган. Отначало дори го приех за отблясъци лунна светлина на гребените на езерните вълни. Тук беше висок около шест дюйма. Фигурата му напомняше човешката, само че беше по-бледа, по-изящна и, разбира се, по-миниатюрна; на гърба му трептяха тънки сребристи криле — гордостта на феите. Обкръжаваше го нимб от призрачна светлина. Разрошената копринена грива на косите му напомняше на окраската на райска птица, само че в светлолилав цвят.

Тук обичаше хляб, мляко и мед — напълно обичайните пристрастия на феите „средна категория“. По принцип те не обичаха

да посещават кошерите, а и с млякото в Небивалото са доста зле, откакто фермите преминаха на съвременни технологии. Трябва ли да казвам, че не отглеждат и пшеница, следователно не мелят брашно и не пекаат хляб?

Тук се снижи предпазливо, шарейки с поглед по дърветата. Не ме видя. Наблюдавах как бавно обикаля подноса, облизвайки се и потърквайки корема си с ръка. Трябваше само да изяде хляба, за да затвори кръга, давайки ми възможност да се пазаря с него — информация в замяна на освобождаването му. В тукашните места Тук беше младши дух, един вид — момче за всичко в Небивалото. Ако някой знаеше нещо за Виктор Селз, тогава го знаеше и Тук. Или познаваше някого, който знаеше.

Известно време Тук се колебаеше, пърхайки назад-напред над подноса, но с всеки кръг бавно се приближаваше. Феи и мед. Мушици и пламък. Тук беше хващан така няколко пъти, но духчетата не се отличават с дълга памет, а и не им е в природата да си променят навиците. Но все пак затаих дъх.

Най-накрая духчето докосна земята, грабна хляба, потопа го в меда и впи зъбките си в него. Чу се едва доловимо изщракване: кръгът се затвори.

Тук реагира незабавно. Той издаде пронизителен вопъл — като попаднал в капан заек — и отчаяно запърха с крила, опитвайки се да отлети обратно към езерото. Само че, достигайки до границата на невидимия кръг, той се вряза в нещо, неотстъпващо по здравина на тухлена стена. От сблъсъка около него се разнесе облаче сребърен прах. Той изръмжа и плосна фейския си задник на земята.

— Как не се досетих! — извика той, когато излязох от дърветата. Гласът му звучеше високо, но приличаше по-скоро на детски, а не като чуруликането на феите от анимационните филмчета. — Сега си спомних къде съм виждал тази паница! Ах ти, гаден, дълъг, дългонос, плоскостъп смъртен червей!

— Здравей, Тук — казах аз. — Помниш ли какво се разбрахме миналия път, или трябва да повтаряме всичко отначало?

Тук ме изпепели с поглед и гордо тупна с краче. От удара в земята се вдигна ново сребристо облаче.

— Пусни ме! — настоя той. — Пусни ме, иначе ще се оплача на Кралицата!

— Ако не те пусна — отбелязах аз, — няма да можеш да се оплачеш на Кралицата. И освен това, знаеш много добре какво ще каже тя на дребно духче, което е било толкова глупаво, че да попадне в капан заради мляко и мед.

Тук възмутено скръсти ръце на гърдите.

— Предупредих те, смъртни. Освободи ме незабавно, ако не искаш да изпиташ върху себе си цялата ужасна, безпощадна, непреодолима сила на фейската магия! Ще накарам зъбите ти да изгният и да изпаднат от устата ти! Очите от орбитите им! Ще напълня устата ти с тор, а ушите с червеи!

— Давай, пробвай — казах аз. — А после ще поговорим за това, какво трябва да направиш, за да се измъкнеш от този кръг.

Знаех, че блъфира. Така се случваше всеки път, но той не помнеше подробностите. Когато живееш няколкостотин години, забравяш много дреболии. Тук се намръщи и отново тупна с краче.

— Наистина, Хари, можеше поне да се престориш, че си се изплашил.

— Извинявай, Тук. Нямам време.

— Време, време... — измърмори Тук. — Вие, смъртните, само за това мислите. Всички говорят само за това *време*! Цели градове се лутат като проклети, пиццейки, че закъсняват, и свирят с глупавите си клаксони. А преди, вие, хората, можехте да се справяте с времето.

Търпеливо изслушах нравоученията му. Все едно, Тук не можеше да говори дълго на една тема.

— Помня народа, който живееше тук преди да дойдете вие, бледоликите. Те никога не се притесняваха от язва или... — погледът на Тук отново се задържа върху млякото, меда и хляба. Той замълча, направи крачка към подноса, взе остатъка от хляба и го изяде, топейки го в меда; припряно-алчните му движения напомняха на птици.

— Страхотно плюскане, Хари. Не е като боклука, който понякога ни попада.

— Консерванти — поясних аз.

— Да им... — Тук дълго се задържа около чашката с мляко, после легна по гръб и доволно поглади закръгленото си коремче. — Добре — каза той. — А сега ме пусни.

— Не толкова бързо, Тук. Преди това ми трябва нещо от теб.

— Ох, тези чародеи — навъси се Тук. — Вечно им трябва нещо. Сякаш не мога да ги закопая в земята. — Той стана и гордо скръсти ръце на гърдите, гледайки ме така, сякаш беше по-висок от мен. — Е, добре — снизходително изръмжа той. — Щом е така, ти обещавам изпълнението на една-единствена малка молба — като изключение, от благодарност за угощението.

Постарах се да запазя невъзмутимото изражение на лицето си.

— Ти си много добър.

Тук изсумтя и по някакъв начин успя да ме погледне от горе на долу.

— Всъщност в мен са съчетани мъдрост и милосърдие.

Аз кимнах, сякаш наистина виждах проява на дълбока мъдрост.

— Така-а... Слушай, Тук, искам да знам дали си бил на това място през предишните няколко нощи, или познаваш някого, който е бил. Търся един човек, и той, може би, е идвал тук.

— А ако ти кажа — заяви Тук, — в замяна ти ще разкъсаш кръга, който, без съмнение, само по чиста случайност ме задържа тук. Правилно ли разбрах?

— Това би било напълно разумно — съгласих се аз с всичката сериозност, на която бях способен.

Тук се престори че обмисля това, после кимна.

— Много добре. Ще получиш информацията, която искаш. Освободи ме.

Присвих очи.

— Сигурен ли си? Обещавах ли?

Тук още веднъж тупна с краче и този път облачето прах беше по-голямо.

— Хари! Разваляш целия спектакъл!

Скръстих ръце на гърдите си.

— Искам да ми обещаеш.

— Е, добре, добре, добре! Обещавам, обещавам, обещавам! Обещавам да разбера всичко, което искаш да знаеш. — Той възбудено запърха около невидимата бариера. — Само ме пусни! Пусни ме!

Обещанието, произнесено три пъти, е най-близкото нещо до истината, което можеш да измъкнеш от една фея. Бързо приближих кръга и докоснах края му. Невидимата бариера изчезна с лекото съскане на освобождаваната енергия.

Тук се понесе като миниатюрна сребърна комета над водите на езерото Мичиган и изчезна. Точно като дядо Коледа. Е, наистина, Коледа е далеч по-голям и по-значим дух от Тук, и освен това не знам истинското му име. Но така или иначе не бих се заел да призовавам Коледа. И се съмнявам, че на някого му стигат силите за това.

Разходих се около къщата, за да не заспя. Ако легнех, Тук имаше пълното фейско право да ми разкаже всичко, което ме интересува, докато спя. А като имаме предвид, че току-що го бях заловил и, в известен смисъл, унижил, той би могъл да ми отмъсти — след две седмици няма да помни нищо, но ако ме завареше спящ и беззащитен, можех да се събудя с глава като задник, а не съм сигурен, че това ще помогне за разрешаването на случая.

Затова обикалях и чаках. Обикновено на Тук му стигаше половин час, за да разбере всичко, което ме интересува.

Така и стана. Не минаха и трийсет минути, когато той, искрейки и проблясвайки, долетя и запърха около главата ми, опитвайки се да поръси очите ми с вълшебния си прашец.

— Ха, Хари! — извика той. — Готово!

— И какво разбра, Тук?

— Познай!

Изсумтях.

— А, не.

— Е, хайде де! Поне малко!

Намръщих се — наистина бях много уморен и това не подобряваше настроението ми, макар че се опитвах да не го показвам.

— Тук, вече е късно. Обеща да ми разкажеш всичко.

— С теб не е интересно — взмути се той. — Трябва ли да се учудвам, че от теб не мога да очаквам нищо, докато не ти притрябва услуга?

Погледнах го удивено, а той се зарадва.

— Ха! Това вече ми харесва. Ние те следим, Хари Дрезден!

Виж, това вече съвсем не ми хареса. Представих си дузина фейски съгледвачи, летящи около прозорците ми и надничачи вътре. Хм, струва си да предприема мерки да не допускам такова нещо. Не че се боях от тях, или нещо такова. Просто за всеки случай.

— Докладвай, Тук — въздъгнах аз.

— Кацам! — извика той и аз послушно протегнах ръка с дланта нагоре, а той се настани на нея. Почти не усещах теглото му, но полето му, неговата аура, ме прониза като лек електрически удар. Той смело срещна погледа ми — феите нямат души, така че няма какво да гледаш, а и самите те, макар че виждат директно човешката душа, не изпитват желание.

— О'кей — заяви Тук. — Говорих със Звънчето, който е говорил с Червенокосия, а той е говорил с Мег О'Аспенс, а тя му е казала, че Златоокия е споменал, че се е повозил на колата на разносвача на пица, когато тя е идвала тук вчера вечерта! — Тук гордо се тупна по гърдите.

— Колата на разносвача на пица? — объркано повторих аз.

— Ами да, пица! — тържествуващо извика Тук. — Пица! Пица! Пица! — Крилете му отново затрептяха и аз се постарях да измигам от очите си този дяволски вълшебен пращец, преди да съм започнал да кихам.

— Нима феите обичат пица?

— Ама, Хари — този път Тук се стъписа, — ти какво, не си ли опитвал пица?

— Разбира се, че съм опитвал — отвърнах аз.

Тук придоби обиден вид.

— И нито веднъж не почерпи?

— Слушай — въздъхнах аз. — Може би скоро ще ви нагостя с пица. Като благодарност за помощта.

Тук възторжено подскочи, преминавайки от края на един пръст на друг.

— Да! Да! Само почакай да им разкажа! Ще видим тогава кой ще се присмива на Тук-Тук!

— Тук — казах аз, опитвайки се да го усмиря. — Каж ми, той видял ли е някой друг?

Тук направи хитра физиономия.

— Той каза, че тук е имало смъртни. Занимавали се със спорт, затова им трябвала пицата — да възстановят силите си!

— Откъде е била пицата, Тук?

Духчето замижа, после се втренчи в мен така, сякаш бях изтърсил някаква огромна глупост.

— Но, Хари! Нали ти казах: от колата. — Той излетя от дланта ми и изчезна в короните на дърветата.

Кимнах с въздишка. Тук не правеше разлика между „Домино“ и „Пица Хът“. Той дори не можеше да чете: повечето феи имат сериозна непоносимост към писмената информация.

Е, какво пък, разбрах две неща. Първото — че някой тук е поръчвал пица с доставка. От това следваха две неща. Първо, че някой е бил тук вчера. Второ, че този някой е бил видян от някого и е говорил с него. Може би ще успее да намеря разносвача на пица и да го попитам дали е видял Виктор Селз.

Второто, което разбрах, беше репликата на Тук относно заниманията със спорт. Всъщност феите не се интересуват от човешкия спорт, освен ако не е свързан с голота и похот. Любимото занимание на феите е да шпионират тийнейджърите и да ги разиграват. Значи Виктор е бил тук с любовница... или любовник. На ви „спорт“.

Започнах да подозирам, че Моника Селз е била зарязана. Мъжът ѝ не е идвал по тези места да се учи на магия, и злоещите талисмани със скорпиони нямат връзка със случая. Той просто се е забавлявал с приятелката си — като всеки друг мъж, уморен от грижливата, но досадна съпруга. Не че одобрявах това, но можех да го разбера.

Затова пък възникваше друг проблем: как да съобщя това на Моника. Струваше ми се, че тя няма да поиска да чуе какво съм успял да разбера.

Вдигнах от земята посудата и сребърното ножче и ги прибрах в раницата. Краката ми бяха отмалили от дългото стоене и ходене. Нямах търпение да се прибера в къщи и да легна да спя.

От тъмнината изникна мъж с гол меч в ръка — не чух нито шумолене, нито разряд на магическа енергия. Беше висок колкото мен, но по-масивен, и стъпваше с някакво тежко достойнство. На вид беше около петдесетгодишен, затова в кестенявите му коси се виждаха сребърни кичури. Дългият му черен плащ приличаше на моята куртка, само че без качулка. Панталонът и сакото му също бяха тъмни: въгленосив и тъмносиньо. Само ризата му сияеше с колосана белота — дори беше странно да видиш такава риза без вратовръзка. Сивите му очи с червени жилки по краищата излъчваха заплаха. Лунната светлина се отразяваше в тях така, както и от сребърното острие. Той крачеше право към мен.

— Хари Блекстоун Копърфийлд Дрезден — тихо произнесе той, докато ходеше. — Преднамереното използване на истинското име за

призоваване на външни лица и омагьосването им за собствени интереси е нарушение на Четвъртия Закон на Магията. Напомням ти, че се намиращ под Дамоклево Проклятие. Няма да търпим нито едно нарушение на закона от твоя страна. Наказанието за такова нарушение е смърт чрез отсичане на главата и присъдата ще бъде изпълнена на място.

[1] Леко объркване на понятията. В една част от случаите понятието „феи“ се използва обобщено, за всички обитатели на Небивалото. В други случаи по-малките и слаби обитатели са наречени „духчета“, а по-могъщите — „феи“. Надявам се да ги разграничите по контекста на изреченията. Бел.пр. ↑

ГЛАВА 7

Някога към вас да се е приближавал зловец на вид мъж с гол меч в ръка, дълъг десетина мили? И то през нощта, под звездното небе на брега на езерото Мичиган? Ако да, имате нужда от професионална помощ. Ако не, тогава повярвайте — това може да ви уплаши до смърт.

Поех въздух и с огромни усилия се сдържах да не произнеса дълга фраза на псевдолатински — онази, която би го изпепелила на място. Не реагирам добре на страха. Обикновено не ми стига акъл да побягна или да се скрия — вместо това се опитвам да унищожа онова, което ме е уплашило. Доста примитивна реакция, затова не обичам да говоря много за нея.

Впрочем, чисто рефлекторното убийство беше екстремна мярка дори за мен, затова, вместо да го изпепеля на място, просто кимнах.

— Добър вечер, Морган. Много добре знаете, че тези закони важат за смъртните. Не за феите. Особено в такива тривиални случаи като моя. И не съм нарушавал Четвъртия Закон. Той имаше свобода на избор: да сключи сделка с мен или не.

Киселата физиономия на костеливото Морганово лице стана още по-кисела, а гънките в ъгълчетата на устата — още по-дълбоки.

— Всичко това е казуистика, Дрезден. Жалки оправдания. — Мускулестите му ръце прихванаха меча по-удобно. Неравномерно посивяващите му коси бяха вързани на опашка на тила — като на Шон Конъри в някакъв филм, само че лицето на Морган, слабо и мрачно, едва ли привличаше към себе си толкова погледи.

— На какво дължа честта? — Стараех се с всички сили да изглеждам невъзмутим и безстрашен. Да си кажа честно, бях твърде далеч и от едното, и от другото. Морган беше мой Надзирател, назначен от Белия Съвет да следи да не нарушавам Законите на Магията. Той ми се пречкаше в краката и ме шпионираше, като редовно ми досаждаше след като използвам някоя магия. Проклет да съм, ако позволя на кучето-пазач на Белия Съвет да види колко ме е страх. Освен това — нормално за параноиците — той би го оценил

като доказателство за вина. Затова не ми оставаше нищо друго, освен да запазя невъзмутимата си физиономия и да се отърва от него преди умората да ме накара да изтърся нещо, което би могъл да използва срещу мен.

Едва ли има по-смъртоносен заклинател от Морган в целия свят. Разбира се, той беше твърде тъп, за да противоречи на Съвета, но в областта на мръсните магически номера никой не можеше да се сравнява с него.

Достатъчно мръсни, та, например, да изтръгне сърцата от гърдите на Томи Том и Дженифър Стентън, ако поиска.

— На това — мрачно изръмжа той, — че е мой дълг да проверявам как използваш силите си и да следя да не злоупотребяваш с тях.

— Издирвам изчезнал човек — заявих аз. — Всичко, което направих бе, че извиках духче, за да получа известна информация. Стига, Морган. Днес всички призовават феи от време на време. Няма нищо лошо в това. Нали не възнамерявам да ги подчинявам на волята си? Аз просто се съветвам с тях.

— Казуистика — повтори Морган.

Обидено изпъчих брадичка. Бяхме еднакво високи, но по тегло му отстъпвах с поне сто фунта^[1]. Би трябвало да си потърся някой по-подходящ, с когото да се карам, но твърде много ме ядоса.

— Казуистика? Ами нека да е. И възнамерявам да я използвам, доколкото мога. А сега, освен ако не искате да съберете целия Съвет, за да ме научите на ред, бих приключил този разговор. Сигурен съм, че ще им трябват поне два дена, за да зарежат текущите си дела и да стигнат до тук. А дотогава ще преживея някак и без вас. Искам да кажа, че да откъснете почтени възрастни хора от текущите им задачи и експерименти заради такава дреболия... но ако смятате, че няма да минем без това...

Въпреки че беше мрачен, Морган успя да се навъси още по-силно.

— Не. Ще минем и без това. — Той разтвори тъмния си, приличащ на шинел плащ и прибра меча в ножницата. Макар и малко, но се успокоих. Всъщност, мечът не беше най-опасното в него, но все пак той символизираше дадената му от Съвета власт, и — ако се вярва на слухове — той притежаваше магическата способност да прониква

през всякакви заклинания, опитващи се да го спрат. Някак не ми се искаше лично да проверявам дали това е вярно.

— Какво пък, радвам се, че сме единомисленици в нещо — въздъхнах аз. — Приятно ми беше да си поговорим. — Обърнах се и тръгнах покрай него към пътя.

Морган ме спря, стискайки рамото ми с лапата си.

— Още не съм приключил с теб, Дрезден.

За нищо на света не бих се сбил с Морган, докато изпълнява задълженията си на Надзирател, назначен от Белия Съвет. Но сега той не беше такъв. След като скри меча, той вече действаше самостоятелно, и от гледна точка на правомощията не се отличаваше от всеки друг — във всеки случай, от формална гледна точка. Морган беше голям специалист по формалностите. За броени минути успя да ме изплаши до смърт, а после — да ме ядоса. Сега се опитваше да ме дразни. Не мога да понасям, когато ме дразнят.

Затова рискувах. Замахнах със свободната си ръка и с всички сили го фраснах в зъбите.

Ударът не му причини голяма болка, но го изненада. Той направи крачка назад, пускайки рамото ми, и изумено опули очи. После опипа устата си с ръка и когато я свали, на пръстите му блестеше кръв.

Обърнах се към него, разкراчил широко крака, избягвайки да срещам погледа му.

— Не смей да ме докосваш!

Морган продължаваше да ме гледа. А после лицето му се разкриви от ярост: стисна зъби, вените на слепоочията му се издуха.

— Как посмя? — изсъска той. — Да ме удариш?

— Лесно — отзовах се аз. — Ако призовете Съвета заради мен, ще се отнасям с вас с цялото подобаващо уважение. Но ако това са лични разправии, не искам и да знам за тях.

Господи, чак пара му излезе от ушите, докато се опитваше да осмисли това. Той търсеше повод да ми се нахвърли, но в този момент осъзна, че няма такъв — във всеки случай, законен. Не беше много бърз в мисленето — не помня, споменах ли го вече? — но спазваше свято Закона.

— Ти си глупак, Дрезден — изтърси той най-накрая. — Малък, нагъл глупак.

— Възможно е — съгласих се аз и за всеки случай се приготвих да си плюя на петите. Да, нямам навик да бягам от онова, което ме плаши, но също така нямам желание да започвам безнадеждна битка. Освен това Морган имаше преимуществото на дългогодишния опит и, — при всички положения — стотина фунта тегло. Това, че успях да го фрасна по муцуната, се дължеше само на изненадата. Такъв номер не би минал втори път.

— Вчера вечерта някой е убил двама души, Дрезден. Убил ги е, използвайки магия. Мисля, че си го направил ти. И когато разбере как си успял и докажа твоята съпричастност, изобщо не се надявай да живееш достатъчно дълго, за да успееш да изпратиш това заклинание и към мен. — Морган замълча и изтри кръвта от устата си.

Сега беше мой ред да опуля очи. Зъбчатките в главата ми отчаяно отказваха да се закачат една за друга, не успявайки да проследят новата насока на събитията. Значи Морган е решил, че аз съм убиецът? И, понеже Морган не се отличава с особено богат ум, значи всъщност Белият Съвет мисли така? Мамка му...

Разбира се, от нискочелата Морганова гледна точка всичко изглеждаше напълно логично. Някой е убит от чародей. Аз съм чародей, вече уличен в убийство с помощта на магия, макар че фактът, че беше класифицирано като самоотбрана, ме предпази от суровото наказание. Като ченгетата — те винаги проверяват хората, вече престъпили закона, преди да търсят сред останалите. И, ако правилно разбирам положението, Морган също е нещо като ченге.

А също така, ако правилно разбирам положението, мен ме смятаха за опасен мошеник.

— Сигурно се шегувате! — възмутих се аз. — Какво, наистина ли смятате, че аз съм го направил?

Той се озъби злобно. Впрочем, когато заговори, гласът му беше пълен с непоколебима увереност.

— Не се преструвай на глупак, Дрезден. Не се съмнявам, че се мислиш за голям умник, който може да измисли нещо, което ние, изкуфелите дъртаци, не можем да разберем. Заблуждаваш се. Ще разберем как си направил това и ще докажем, че точно ти си го направил. И когато направим това, лично ще се постарая ти никога и никому повече да не причиниш вреда.

— Пазете си силите — казах аз. Беше ми трудно, дяволски трудно да накарам гласът ми да звучи толкова невъзмутимо, колкото ми се искаше. — Не съм направил това. Но помагам на полицията да намери онзи, който всъщност го е направил.

— Полицията? — повтори Морган и присви очи, сякаш измерваше дълбочината на лъжата ми. — Сякаш това е в тяхната юрисдикция. Те няма да ти помогнат. И дори да нагласиш нещата така, че да осъдят някого по закона на смъртните, Белият Съвет ще се погрижи да осигури правосъдие. — Звездите се отразиха в очите му с фанатичен огън.

— И все пак: чуйте, ако случайно разберете нещо за убиеца, всичко, което може да помогне на ченгетата в разследването, обадете ми се, става ли?

Морган ме погледна с неприкрито отвращение.

— Искаш да те предупредим преди да затворим кръга около теб, Дрезден? Ти, разбира се, си млад, но такава глупост не очаквах дори от теб.

Въздържах се от отговора, който се въртеше на върха на езика ми. Морган и така беше достатъчно вбесен. Ако знаех колко се стреми да ми припише това убийство, за нищо на света не бих наливал масло в огъня, удряйки го по лицето.

Ох, добре де. Сигурно при всички положения бих го цапнал. Но не така силно, може би...

— Лека нощ, Морган — казах аз и тръгнах, преди да съм изтърсил още нещо, което ще ми донесе само неприятности.

Той се движеше по-бързо, отколкото очаквах от човек на неговата възраст. Юмрукът му се вряза в челюстта ми със скорост около хиляда мили в час и аз полетях в калта като марионетка, на която неочаквано са прерязали конците. Няколко дълги мига не можех да правя нищо, дори да дишам. Морган се възвисяваше над мен като великан.

— Следим те, Дрезден. — Той се обърна и се отдалечи, почти незабавно изчезвайки в нощта. — Ще разберем какво точно е станало там — чу се гласът му в тъмнината.

Не посмях да се озъбя в отговор. Вместо това предпазливо опипах зъбите си. След като се убедих, че всички са на място и не се клатят, станах и с подгъващи се крака се отправих към своя Бръмбар. Отчаяно се надявах, че Морган наистина ще успее да разбере какво е

станало там. Освен всичко друго, това нямаше да даде повод на Белия Съвет да ме екзекутира за нарушаване на Първия Закон.

Докато вървах към Бръмбара, през цялото време усещах погледа му с гърба си. Дявол да го вземе този Морган. Не е особено доволен, че са го назначили да ме следи. Имах потискащото усещане, че където и да ида през следващите няколко дена, той почти със сигурност ще е там, наблюдавайки ме. Приличаше на онази котка от анимационния филм, чакаща пред мишата дупка, докато мишлето не се покаже от нея. Та така, аз се усещах точно като това мишле.

Това сравнение малко ме ободри. Котката от анимацията винаги губеше накрая. Може би и с Морган ще се случи същото.

Бедата отчасти беше и в това, че Морган възкресяваше в паметта ми твърде много събития от моето юношество. Дните, когато започнах да се обучавам на вълшебство, когато моят наставник започна да ме подтиква към Черната Магия, а когато не успя, се опита да ме убие. Получи се обратното: аз го убих — с чист късмет, но все пак го убих — и го направих с помощта на вълшебство. С това наруших Първия Закон на Магията: „*Не убивай*“. Наказанието за това престъпление е само едно и наказващият меч винаги е в готовност.

Този път Белият Съвет не произнесе такава присъда: според обичая, чародеят има право да прибегне до смъртоносни заклинания в случай, че защитава живота си или някой друг, който не може да се защити сам. Нямаше кой да оспори твърдението ми, че са ме нападнали: трупът на бившия ми наставник не вършеше работа. Затова ми определиха изпитателен срок. Едно прегрешение — и ме отписват. Намериха се чародеи, които смятаха тази присъда за крещяща несправедливост (аз също смятах така, но мен не ме питаха), но имаше и такива, които настояваха на екзекуцията ми, без съобразяване със смекчаващите вината обстоятелства. Морган беше от последните. Такъв ми е късметът.

Общо взето, мисълта за Белия Съвет изобщо не ме ободряваше. След като помислих, стигнах до извода, че мога да разбера подозренията им. Господ знае, че бях трън в задника им, понеже открито се занимавах със занаята си — а това не е в традициите на нашето изкуство. В Съвета сигурно имаше хора, които искаха смъртта ми. По дяволите, време е да стана по-предпазлив.

Докато се връщах в Чикаго, се наложи да отворя и двата прозореца на моя Бръмбар, за да не заспя. Бях уморен като куче, но мислите ми продължаваха да се въртят като хамстер в колело — бързо-бързо и без резултат.

От иронията на ставащото съвсем се вкиснах. Белият Съвет ме подозира в убийство, и ако не се намерят други заподозрени, няма да оцелея. По този начин случая, който Мърфи разследваше, ставаше много важен за мен. Но можех да помогна само ако разбера какво заклинание е използвал убиецът, а това мога да установя само чрез опит, който сам по себе си можеше да ми осигури смъртна присъда. Параграф двайсет и две. Ако имах поне малко по-високо мнение за интелектуалните способности на Морган, бих го заподозрял, че сам е убил тези нещастници, за да обвини мен.

Впрочем, едва ли. Морган можеше да усуква и извърта закона както му е изгодно, целейки правосъдие — във вида, в който го разбираше, естествено — но не би се осмелил да го наруши толкова грубо. Но, ако не е Морган, кой може да направи това? В света няма толкова много хора, притежаващи сила, способна да приведе в действие такива заклинания. Ако, разбира се, в квазифизичните закони, на които се подчиняваше магията, не се намери такъв, според който да взривиш сърце е по-лесно, отколкото който и да е друг предмет; а аз няма как да разбера това, освен ако не извърша забранения експеримент.

Бианка сигурно знае повече за това, кой може да го направи — кой, ако не тя. Така или иначе смятах да говоря с вампирката, но посещението на Морган направи този разговор жизнено необходим. По дяволите, Мърфи няма да е във възторг от тази посока на моите разследвания. И още по-лошо: тъй като дейността на Белия Съвет трябва да се пази в тайна от непросветените, не мога да ѝ обясня защо правя това. С всеки изминал момент става все по-лошо.

Знаете ли, понякога ми се струва че Онзи горе изобщо не ме обича.

[1] Около 45 кг. ↑

ГЛАВА 8

Прибрах се в къщи едва в три през нощта. Часовникът в колата не работеше (а как иначе!), но аз доста точно определях времето по звездите. Чувствах се като изстискан лимон, с нерви, опънати по-силно и от струни на китара.

Много се съмнявах, че ще успея да заспя, затова реших да се поразсея, занимавайки се с алхимия.

Понякога съжалявам, че нямам някое почтено, обществено приемливо хоби, с което бих могъл да се занимавам в моменти като този. Например, да свиря на цигулка (или беше виола?) като Шерлок Холмс, или да блъскам по клавишите на орган, като в Дисниевата версия на „Капитан Немо“. Уви, не се занимавах с нищо подобно. Сигурно може да ме характеризирате като чародейски аналог на класическите компютърни фанатици. В свободното си време се занимавам с магия — по един или друг начин — и това напълно ме устройва. По дяволите, трябва, рано или късно трябва да започна да живея като нормален човек.

Живея в сутерена на голяма, стара сграда, пълна с апартаменти. Затова пък сутерена, а с него и мазето са изцяло на мое разположение, което е много удобно. Аз съм единственият обитател на цели два етажa и плащам за тях по-малко от онези, чийто прозорци са изцяло над нивото на земята.

Сградата е пълна с шумове, скърцане и въздишки — времето и онези, които са живели в нея преди, са оставили спомени за себе си в тухлите и дървото. През цялата нощ се чуват шумове, идващи от всички страни. Това е стара сграда, но тя пее в тъмнината. Щом пее, значи живее. Това е моят дом.

Мистър вече ме чакаше на най-долната площадка на стълбището, водеща към моя апартамент. Мистър е огромен сив котарак. Не голям, а именно огромен. Виждал съм кучета, които му отстъпват по размер. Теглото му е над трийсет фунта^[1], но в него няма нито грам излишна тлъстина. Според мен баща му е бил рис, или пума, или нещо от този

сорт. Намерих го в кофата за боклук преди три години. Тогава той беше мяукащо котенце с опашка, откъсната от куче или автомобил — не знам точно, но Мистър не понася и едните, и другите, и когато ги види или изчезва, или, напротив, напада без предупреждение.

През следващите няколко месеца Мистър възстанови душевното си равновесие. Освен това възприе убеждението, че именно той е законният обитател на апартамента, а аз съм натрапник, който той по милост допуска да поживее в неговата собственост. В описвания момент той ме погледна и недоволно измюка.

— Мислех, че още си на среща — казах аз.

Той се приближи до мен и игриво се потърка в коляното ми. Залитнах, улових се за стената, за да не падна, и отключих вратата. Мистър влезе първи, сякаш другояче не можеше да бъде.

Апартаментът ми се състои от гостна — не особено просторна стая с кухненска ниша в ъгъла и голяма камина до стената. През вратата в противоположната стена може да се влезе в друга стая, моята спалня и баня, а през люк в пода — в мазето, където съм направил лабораторията си. В гостната е пълно с вехтории: целият под е застлан с килими, стените са окичени с гоблени, всички хоризонтални повърхности са покрити с разни дреболии, а в претъпканите до краен предел книжни рафтове някога задължително ще въведа ред.

Мистър се отпрати директно към мястото си до камината и настоя за топлина. Аз послушно разпалих камината и керосиновата лампа. Е, да, имам и електричество, и други неща, но те толкова често отказват, че не виждам смисъл да ги използвам. А и предпочитам да не рискувам с газовото отопление. Предпочитам да имам работа с прости неща като камина, свещи и керосинова лампа. Печката ми също е на въглища, а коминът стига, за да извежда почти всичкия дим, макар че целият апартамент се увонява на пепел, каквото и да правех.

Свалих якето и преди да сляза в лабораторията, навлякох халата си от плътен бархет. Уверявам ви, всички чародеи използват мантии именно по тази причина. В лабораторията е твърде студено, за да стоиш без върхна дреха. Взех свещта, спуснах се по стълбата в мазето и запалих там няколко лампи, две горелки и керосиновия нагревател в ъгъла.

Неравните огънчета на лампите осветиха дълга маса насред стаята, още няколко маси покрай трите стени и свободно пространство

до четвъртата стена, където бях инсталирал кръг от медна тръба, закрепвайки го чрез заковани в циментовия под скоби. Рафтовете над масите бяха затрупани с празни клетки, кутийки, бурканчета, всевъзможни контейнери, няколко гарафи със странна форма, няколко кожи, малко прашни фолианти, голяма купчина тетрадки, изписани с моите криволици, а така също — бял човешки череп.

— Боб — повиках аз, разчиствайки си място на централната маса; кутиите, пакетите от храна и пластмасовите чашки полетяха на пода, право в медния кръг. — Боб, събуждай се!

Тишина. Заех се да свалям нужните ми предмети от рафтовете.

— Боб! — повторих аз, този път по-силно. — Събуждай се, поспаланко!

В празните очни орбити на черепа се разгоряха две огънчета, трепкащи като пламъчета на свещи.

— Не стига — произнесе черепът, — че не ми дават да спя. Ами не ми дават да спя, обиждайки ме с груби думи. Какво толкова е станало, че ме будиш с груби оскърбления?

— Стига си мрънкал — весело го прекъснах аз. — Трябва да поработим.

Боб-Черепът промърмори нещо на древен френски. Тоест, аз реших, че е на древен френски, макар че загубих нишката на фразата, щом премина към подробностите от жабешката анатомия. Той се прозя, зъбите му изскърцаха, когато челюстта му се затвори. Всъщност Боб не беше череп, а дух на въздуха — нещо като фея, но не съвсем. Той живееше в черепа, приготвен за него преди няколкостотин години, и работата му беше да запомня. По напълно очевидни причини не мога да използвам компютър, за да пазя информация, или да следя бавно променящите се закони на квазифизиката. Вместо това имам Боб. През целия си живот той е работил с много чародеи и това му беше осигурило богат опит, а също така и известно високомерие в поведението.

— Да им... тези чародеи — изръмжа той.

— Не ми се спи; хайде да забъркаме няколко еликсира, а?

— Сякаш имам някакъв избор — въздъхна Боб. — Какво става при теб?

Накратко го посветих в събитията от изминалия ден. Той подсвирна (което не е толкова просто, като вземем предвид липсата на

устни).

— Звучи гнусно — отбеляза той.

— По-гнусно няма накъде — съгласих се аз.

— Ето какво ще ти кажа — заяви той. — Вземи ме да се разходя и ще ти подсказва как да се измъкнеш от всичко това.

Напрегнах се.

— Боб, веднъж вече те вземах с мен. Помниш ли?

Той кимна мечтателно, одрасквайки дървото с костите си.

— В дома на търпимостта. Как да не го помня.

Аз изсумтях и сложих да се топли вода над една от горелките.

— Би трябвало да си дух на разума. Просто не проумявам защо толкова се интересуваш от проблемите на секса.

— Разбери, Хари — в гласа на Боб се чува обидени нотки, — това е само от академичен интерес.

— Така ли? Знаеш ли, струва ми се несправедливо да позволявам на твоята академия да шпионира хората в собствените им домове.

— Чакай малко! Моята академия не *просто* шпионира...

Вдигнах предупредително ръка.

— Млъкни. Дори не искам да слушам.

— Ти принизяваш святи за мен понятия, Хари — измърмори той. — Ти, така да се каже, оскърбяваш мъжкото ми начало.

— Боб — възмутих се аз. — Та ти си *череп*. Какво, по дяволите, мъжко начало? Даже няма как да те обиди човек.

— Така ли? — разпали се Боб. — Я се погледни ти, Хари! Какво, имаш ли приятелка? Пфу! Повечето мъже си намират по-приятни занимания за през нощта, отколкото да си играят на млад химик!

— След като стана дума — козирувах аз, — в събота вечерта съм на среща.

Огънчетата в очните орбити на черепа смениха цвета си от оранжево на червено.

— Леле! — изпищя той. — И каква е? Хубава ли е?

— Смугла — казах аз. — Тъмни коси, тъмни очи. Краката й са такива, че направо да пукнеш. Умна и сексапилна като дявол знае какво.

— Надявам се, че ще поиска да огледа лабораторията — хихикна Боб.

— Забрави за тези глупости.

— Не, наистина — не се отказваше Боб. — Ако е толкова страхотна, за какво си й ти? Та ти, нека си кажем честно, не си сър Хавейн, нали?

Сега беше мой ред да се обидя.

— Харесвам й — казах аз. — Какво, толкова ли е невероятно?

— Хари, Хари — проточи Боб, а огънчетата в очите му издевателски примигнаха. — Ама изобщо, кажи честно, разбираш ли от жени?

Мълчаливо наблюдавах Боб около минута, а после осъзнах, че проклетият череп може би е прав. Не мога да кажа, че осъзнаването на този факт ми беше приятно. Само че, макар и за нищо на света да не бих му го признал, той беше прав.

— Ще приготвим еликсир за бягство — казах му аз. — И не възнамерявам да кисна тук цяла нощ, така че нека се захващаме за работа, става ли? Помня рецептата само до половината.

— Когато приготвяш един еликсир, Хари, винаги ще се намери място и за втори. Сам знаеш това.

В това беше прав. Процесът на приготвяне на еликсир по метода на алхимията включва основно варене, смесване и чакане. Винаги можеш да заложиш две рецепти, и времето ще ти стигне и за двете. Понякога даже и за три, макар че това изисква допълнителни усилия.

— О'кей, ще направим две порции за запас.

— Как пък не! — възмути се Боб. — Това не е интересно. Трябва да си обогатяваш опита. Опитай нещо ново.

— Например?

Огънчетата в очите на Боб весело ми намигнаха.

— Любовен еликсир, Хари! Любовна отвара! Щом като не ме извеждаш на разходка, позволи ми да направя поне това. Духовете са ми свидетели, та ти можеш да го използваш и тогава...

— Не — решително заявих аз. — Няма да стане. Никакви любовни отвари.

— Отлично — съгласи се той. — Няма любовна отвара — няма и еликсир за бягство.

— Боб... — заплашително казах аз.

Огънчетата в очите на черепа угаснаха.

Заръмжах. Бях дяволски уморен и дяволски ядосан, а дори и в най-благоприятните ситуации не съм особено приятен събеседник.

Направих крачка напред, хванах Боб за скулите и го разтръсках.

— Ей, Боб! — извиках аз. — Я излизай! Или ще взема този проклет череп и ще го пусна в най-дълбокия кладенец, който намеря! Кълна се, че ще те завра на такова място, където никоой и никога няма да може да те намери!

Очите светнаха за момент.

— Няма да го направиш. Твърде съм ценен. — И отново изгаснаха.

Стиснах челюсти, едва сдържайки се да не тресна черепа в каменния под. Направих няколко дълбоки вдишвания, призовавайки на помощ няколкото години чародейска подготовка и успях да не изпадна в истерия — не разбих този гаден дух на малки парченца. Вместо това оставих черепа обратно на рафта и бавно преброих до трийсет.

Можех ли сам да приготвя еликсира? Може би. Само че не можех да се отърва от неприятното чувство, че тогава ефектът му няма да е този, който ми е нужен. Приготвянето на еликсири е тънка материя и страшно много зависи от дреболиите. Не като заклинанията — те са основани по-скоро на интензивността на помислите. И, освен това, ако наистина приготвя любовна напитка, не е задължително да я използвам, нали? При всички положения тя ще запази силата си само няколко дена... е, най-много до уикенда. Така че нямаше нищо лошо.

Насилих се да гледам трезво на нещата. Това ще успокои Боб и ще му осигури интерес, който изобщо не е излишен при приготвянето на еликсири. Любовната отвара не е скъпа, така че бюджетът ми почти няма да пострада. И освен това, неочаквано си помислих аз, ако Съюзът ме помоли да й демонстрирам нещо от магията (а тя винаги моли за това), ще мога...

Не. Това вече е прекалено. Това е все едно да призная, че не съм в състояние да накарам една жена да ме хареса. И, освен това, би било несправедливо преимущество по отношение на дамата. Трябваше ми еликсир за бягство. Той можеше да ми послужи при Бианка и — в най-лошия случай — с него можех да избягам от Морган и Белия Съвет. Накратко, бих се чувствал значително по-уверен, ако в джоба си имах еликсир за бягство.

— Добре, Боб. Печелиш. Ще направим и двата. Съгласен ли си?
Очите на Боб светнаха предпазливо.

— Наистина ли? Ще направиш любовна отвара точно както ти кажа?

— Нима някога съм приготвял еликсири без твоите съвети, Боб?

— Ами онзи еликсир за отслабване, който се опита да забъркаш?

— Е, да... Това беше грешка.

— И антигравитационния еликсир, помниш ли го?

— Но ние *поправихме* пода след това! Много важно!

— А и...

— Добре, добре! — завиках аз. — Не е задължително да сипваш сол в раните. Хайде, казвай рецептите.

И Боб ги каза, с присъщите му шеговити изрази, така че през следващите два часа приготвихме еликсири. Всъщност, те се приготвят почти еднакво. Първо ти е нужна основа, веществен — обикновено течен — носител. После — нещо за действие на чувствата, после — нещо за ума, и, накрая, нещо за духа. Точно осем съставки, различаващи се по това, какво е предназначението на еликсира и личността на онзи, който го приготвя. Боб имаше зад гърба си (образно казано, тъй като нямаше гръб) няколковековен опит, така че той с лекота изчисляваше най-добрите компоненти за този или онзи чародей. Общо взето, беше прав, когато спомена своята ценност: не съм чувал за други духове, чийто опит може да се сравни с неговия. Много ми провървя с него.

От това изобщо не следва, че понякога не ми се иска да разбия този проклет череп на парченца.

Еликсирът за бягство се приготвя върху основа от осем унции^[2] евтина кола. Добавихме там капка машинно масло (за обонянето) и начупихме птиче перо (за осезанието). Последваха три унции смляно кафе, смесено с брашно и шоколадов ароматизатор. Следващата съставка беше неизползван автобусен билет (за ума) и малка верижка (за сърцето), която се наложи да скъсам и да я пусна в сместа, без да я разтварям. Накрая разгънах чиста носна кърпа, в която се пазеше парче дълбока сянка, изсипах я в кипящата течност и добавих мишо шумолене, което извадих от стъклен буркан с протъркана капачка.

— Боб, сигурен ли си, че това ще проработи? — попитах аз.

— Със сигурност. Тази рецепта е просто супер.

— Вони кошмарно.

Очите на Боб весело примигнаха.

— Така и трябва.

— А как действа? На принципа на свръхскоростта, или е разновидност на телепортацията?

Боб се прокашля замислено.

— По малко и от едното, и от другото. Като я изпиеш, за няколко секунди се превръщаш във вятър.

— Във вятър ли? — Погледнах го с подозрение. — Нещо не съм чувал за това преди, Боб.

— Аз какво съм, дух на въздуха или не? — възмути се Боб. — Ще сработи прекрасно, ще видиш.

Помърморих малко, но оставих еликсира настрана и се заех със следващия. Впрочем, още първата съставка, спомената от Боб, ме накара да се поколебая.

— Текила? — недоверчиво повторих аз. — Сигурен ли си? Мислех, че за основа на любовна отвара трябва да се използва шампанско.

— Шампанско, текила — каква е разликата? Главното е да понижава нивото на нейната съпротивляемост — възрази Боб.

— М-да. Боя се, че резултатът ще бъде... ъ-ъ... малко по-силен от очакваното.

— Ей — възмути се Боб, — кой от нас е дух на паметта? Ти или аз?

— Ами...

— Хари — с наставнически тон произнесе Боб, — съблазнявал съм пастирки, когато твоите пра-пра-прадеди са ходели прави под масата. Мисля, че знам какво правя.

Въздъгнах. Наистина, прекалено съм уморен, за да споря с него.

— Добре де, добре. Млъкни. Щом ще е текила, текила да е. — Извадих бутилката, отмерих осем унции и погледнах черепа.

— Отлично. А сега — три унции черен шоколад.

— Шоколад? — повторих аз.

— Целият шик е в шоколада, Хари.

Помърморих, но вече нямах търпение да приключа с всичко това, затова отмерих и добавих и тази съставка. После направих същото с капка парфюм (евтина имитация на любимия ми аромат), унция ситно нарязана дантела и прощална въздишка, съхранявана на дъното на

стъклена колба. После добавих в сместа малко пламък от свещ, от което тя придоби нежнорозов оттенък.

— Страхотно — одобрително каза Боб. — Точно както го предписва лекарят. Така, сега ни трябва пепел от страстна любовна бележка.

Объркано погледнах към черепа.

— Ъ-ъ... Боб. Такива неща са ми в недостиг.

— Как не се сетих? — изсумтя Боб. — Погледни рафта зад мен.

Послушах съвета му и открих там два любовни романа с невероятно съблазнителни девизи на корицата.

— Ей! Откъде имаш това?

— От последното ми излизане навън — невъзмутимо отвърна Боб. — Страница сто седемдесет и четвърта, абзацът, започващ с думите: „Нейните млечнобели гърди...“. Намери ли го? Скъсай страницата, изгори я и добави пепелта към сместа.

Задавих се.

— Мислиш ли, че ще стане?

— Хей, жените поглъщат това на един дъх. Повярвай ми.

— Добре — покорно въздъхнах аз. — Каква ще е съставката за душата?

— Така-така... — засмя се Боб, поклащайки се възбудено напред-назад с долната си челюст. — А сега остава само чаена лъжичка счукан елмаз и работата е в кърпа вързана.

Уморено потърках очи.

— Елмаз? Нямам елмази, Боб.

— Досетих се. Ти си беден, затова жените не те обичат. Добре тогава, скъсай половин стотачка на малки парченца и я пусни там.

— Петдесетдоларова банкнота? — повторих аз.

— Парите — поясни Боб — са много сексуални.

Помърморих, извадих от джоба си последните петдесет долара, старателно ги накъсах и ги пуснах в сместа.

Следващият етап изискваше известни усилия. След като смесите всички необходими съставки, трябва да им осигурите достатъчно енергия, за да ги приведете в действие. Всъщност в еликсира са важни не толкова физическите съставки, колкото техния смисъл, значението им за онзи, който приготвя отварата. Е, и за онзи, който ще я използва.

Магическата енергия има много източници. Тя може да произтича от нещо особено (най-често — от впечатляващо място като вулкана Сент-Хелънс или Стария Верен — знаменитият гейзер в Йелоустоун), или от изкуствено съоръжение, съпоставимо по мащаб със Стоунхендж, или от хората. Най-добрата магия винаги идва от хората. Понякога това е чисто мислено усилие, само воля. Понякога това са чувствата и емоциите. Всичко това е напълно подходящо за гориво, с което да се разпали, образно казано, магическият огън.

Та така, за да разпаля този огън имах предостатъчно тревоги, предостатъчно раздразнение и дявол знае колко — глупава упоритост. Мърморех над еликсирите нужните фрази на квазилатински, усещайки на границата на физическите си чувства нарастващо съпротивление. Събрах цялата си тревога, цялата си злоба и цялата си упоритост в голяма топка и я хвърлих в стената от съпротивление, подсилвайки я със силата и интонацията на думите. И в този момент магията внезапно ме напусна, оставяйки ми чувство за зееща празнота.

— Харесва ми — отбеляза Боб, когато и двата еликсира се обвиха със зелен дим и започнаха да хвърлят горещи пръски.

Поседнах на стола и свалих еликсирите от огъня, за да изстинат. Бях останал без сили и се чувствах така, сякаш ме бяха натоварили с цял тон тухли. Когато смеските изстинаха, ги налях във флакони, които надписах с неизмиваем магически флумастер — колкото се може по-ясно. Що се отнася до еликсирите, предпочитам да избегна каквато и да е бъркотия — след онзи случай с еликсирите за невидимост и за растеж на косата, когато се опитвах да пусна що-годе прилична брада.

— Няма да съжаляваш, Хари — увери ме Боб. — Това е най-добрият еликсир, който някога съм правил.

— Не ти, а аз. — Бях толкова уморен, че никаква дреболия като вероятна екзекуция не можеше да ме удържи от сън.

— Разбира се — съгласи се Боб. — Както ти харесва, Хари.

Обиколих стаята, изгасих свещите и керосиновият нагревател, после се измъкнах по стълбата, без дори да се сбогувам. Боб доволно се хилеше зад мен.

Добрах се до кревата и рухнах в него. Обикновено Мистър се вмъкваше веднага след мен и се настаняваше да спи върху краката ми. Почаках, и след няколко секунди той се появи и легна да спи, мъркайки като малък мотор.

Вече заспивайки, се опитах да подредя в ума си програмата за следващите ден-два. Да поговоря с вампирката. Да изясня местоположението на изчезналия мъж. Да избегна наказанието на Белия Съвет. Да намеря убиеца.

Преди той да ме е намерил първи.

Неприятна мисъл — но аз реших, че няма да се притеснявам за всякакви глупости, настаних се по-удобно и заспах.

[1] Около 13,5 кг. — Бел.пр. ↑

[2] Една унция е около 28 грама. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА 9

В петък вечерта се отправих на среща с Бианка. С вампирката.

Разбира се, не тръгнах просто така. В леговището на лъва, така да се каже, не се ходи без да се подготвиш. Преди това трябва поне да закусиш стабилно.

Закуската ми беше в три следобед, когато се събудих от настойчив телефонен звън. Наложих ми се да се измъкна от кревата и да дошляпам бос до гостната.

— Мммф... Ъ-ъ... алоу? — попитах аз.

— Дрезден — каза Мърфи. — Какво ще ми кажеш?

Гласът на Мърфи звучеше напрегнато. Съдейки по него, тя се намираше в пределно за нея състояние. На моите нерви той оказваше точно такова влияние, като скърцане на нокти по черна дъска. Изглежда разследването на убийството на Томи Том не протичаше много успешно.

— Засега нищо — признах аз и моментално реших да поизлъжа малко в полза на разследването. — Работих почти цялата нощ, но още е рано да се говори за резултати.

Тя изпсува.

— Такъв отговор не ме устройва, Хари. Трябват ми отговори, и ми трябват за вчера.

— Ще се заема с това колкото се може по-бързо.

— Заемай се веднага — изръмжа тя. Явно беше бясна. Не може да се каже, че това ѝ се случваше рядко, но от тона ѝ разбрах, че се случва още нещо. Когато нещата тръгнат на зло, някои изпадат в паника. Други се отказват. Мърфи побесняваше.

— Какво, да не би началството да е пуснало кучетата? — Хауърд Фейруезер, шефът на градската полиция, обикновено използваше Мърфи и нейния екип като жертвени агнета, предавайки им всички неподдаващи се на разкриване престъпления. Фейруезер не пропускаше възможността да представи Мърфи в неблагоприятна светлина. Сякаш, като правеше така, критиката към него намаляваше.

— Като крилата маймуна от Страната на Оз. Неволно се замисляш кой натиска *него* да приключи това дело. — Киселината в гласа ѝ стигаше за десет неузрели лимона. Чух съскане — изглежда беше пуснала в чашата си таблетка „Алка-Зелцер“. — Не, Хари, говоря сериозно. Дай ми отговори на въпросите ми и ми ги дай бързо. Трябва да знам дали това е свързано с магия, и ако е свързано, как са го направили и кой може да го е направил. Име, място — трябва да знам всичко.

— Не е толкова просто, Мър...

— Тогава направи така, че да е просто. След колко време можеш да ми се обадиш? Трябва да докладвам на шефовете след петнайсет минути, ако не искам да се сбогувам със значката си още днес.

Намръщих се. Ако успееш да разбере нещо от Бианка, можеше да помогна на Мърфи, но ако срещата не даде резултат, днес няма да напредна и с крачка, а на Мърфи отговорите ѝ трябваха веднага. По дяволите, май трябваше да приготвя еликсир за бодърстване.

— Я ми кажи, шефовете ви работят ли през почивните дни?

— Шегуваш ли се? — изсумтя Мърфи.

— Имам предвид, че до понеделник ще изровим нещо.

— Какво, ще разкриеш престъпника за три дни? — недоверчиво попита тя.

— Не знам колко ще ти помогне това — дори и да успея да разплетам тази история. Надявам се, че ти ще откриеш нещо повече.

Чух как тя въздъхна и изпи лекарството.

— Не ме подвеждай, Хари.

Време беше да сменя темата, преди да ме е разкрила и да ме заподозре в лъжа. И освен това нямах никакво желание да се занимавам със забранени разследвания, ако имах възможността да не правя това.

— Какво стана с Бианка? Успя ли да разбереш нещо?

Тя отново изруга.

— Тази кучка не иска да говори с нас. Само се усмихва, кима, пуска ти цигарен дим в лицето и кръстосва крака. Жалко че не видя какви лиги пускаше Кармайкъл.

— Горкият. Впрочем, не трябва да го съдиш твърде сурово. Казват, че е хубава. Слушай, Мърф, ами ако аз...

— Не, Хари. Категорично не. Дори не се приближавай до „Каdifения салон“, камо ли да говориш с тази жена. Не се бъркай в тази история.

— Лейтенант Мърфи — изръмжах с командирски тон. — Да не би да ревнуваме?

— Не се занасяй, Дрезден. Ти си цивилен, нищо че имаш лиценз за частен детектив. Ако в търсене на приключения се озовеш в болницата или дори в моргата, ще трябва аз да отговарям.

— Мърф, трогнат съм от загрижеността ти.

— Ще те трогна с тухла по тиквата, Хари, ако не ме послушаш — рязко парира тя.

— Ей, Мърф, не се пали толкова. Ако не искаш да ходя там, няма да отида. — Опа! Абсолютна лъжа. Ако разбере истината, ще ми налети като лъв върху агънце.

— Ти си мръсен лъжец, Хари. По дяволите, трябва да те затворят в дранголника, за да не...

— Какво? — с нарочно висок тон извиках в слушалката. — Мърф, прекъсваш ми. Не те чувам. Ало? Ало? Проклет телефон! Набери ме пак — и затворих слушалката.

Мистър се приближи и се отри в краката ми. Възстанових равновесието си и под внимателния поглед на зелените му очи се наведох и изключих телефона от розетката точно в момента, в който иззвъня отново.

— О'кей, Мистър. Огладня ли?

Приготвих закуска: вчерашен сандвич с говеждо за него, порция спагети, затоплени на печката с дърва, за мен. Отворих последната кутийка кола, която Мистър, между другото, обича не по-малко от мен, и когато приключихме с яденето и пиенето, се разсъних и отново бях готов за умствена работа — и за настъпващата вечер.

Тъй като още не бяхме преместили часовниците на лятно време, се стъмваше около шест. Имах още около два часа за подготовка.

Може би си мислите, че знаете едно-друго за вампирите. Какво пък, възможно е част от това, което са ви казвали за тях, да съответства на истината. Макар че... по-вероятно не. Така или иначе, не хранех напразни илюзии, че ще получа цялата информация на поднос със синя панделка. Изхождах от това, че работата ще тръгне на зле още преди

всички да кажат онова, което знаят. Затова трябваше да съм уверен, че няма да ме хванат неподготвен.

Занаятът на чародея се заключава в това да поглежда напред, изпреварвайки събитията. За да може да ги посрещне подготвен. Така че чародеите не са свръх-хора. Ние просто се стараем да виждаме нещата по-ясно от другите хора, а така също — да използваме достъпните ни допълнителни източници на информация за собствените си цели. По дяволите, та някога чародеите са наричани вещици — от думата „вещ“, тоест — „знаещ“. Ние разбираме нещата. Не сме по-силни или по-бързи от другите. Дори не е задължително да сме по-умни. Но ние сме ловки като дявол знае какво, и ако имаме възможност да се подготвим, сме способни да сътворим доста впечатляващи неща.

Та така, ако един чародей може да формулира проблема, то — най-вероятно — ще може да подбере нещо, чрез което да го разреши. Затова подбрах предмети, които според мен щяха да ми бъдат полезни. Най-напред се уверих, че бастунът ми е полиран и напълно годен за използване. Пъхнах сребърното си ножче в калъф под лявата мишница. Прелях еликсира за бягство в малко пластмасово шишенце и го скрих в джоба на якето си. Сложих си любимия талисман: сребърен пентаграм на верижка. Той принадлежеше на майка ми; бях го получил от баща си. И накрая прибрах в джоба си малко сгънато парче бял плат.

Винаги държа у себе си няколко омагьосани предмета — е, по-точно, наполовина омагьосани. Истинското омагьосване е сложно и изисква много време, така че рядко мога да си позволя такъв разкош. На нас, бедните чародеи от ниската класа, ни се налага да се задоволяваме с достъпните ни две-три заклинания и да се надяваме, че няма да се разпаднат с времето. Бих се усещал далеч по-спокоен, ако можех да взема със себе си хвърлящия мълнии жезъл, но това щеше да е все едно, ако отидех до вратата на Бианка с танк, окичен с картечници и огнехвъргачки, а изобщо не исках да започвам битка.

Накратко, да бъдеш готов за неприятности изобщо не означава да провокираш тези неприятности.

И ви уверявам, че изобщо не се страхувах. Съмнявах се, че Бианка иска да има проблеми със смъртен чародей. Във всеки случай, не беше в неин стил да ядосва Белия Съвет заради мен.

От друга страна, и аз не бях любимец на Белия Съвет. Така че ако Бианка ме отстрани от сцената без излишен шум, те можеха и да си затворят очите за стореното.

По-спокойно, Хари, си казах. Не се превръщай в параноик. Ако продължаваш в този дух, завинаги ще се затвориш между четирите стени.

— А ти какво ще кажеш? — попитах Мистър, докато пъхах снаряжението по джобовете си.

Мистър се приближи до вратата и настоятелно я подраска с лапа.

— Всички само критикуват. Добре де, добре — въздъгнах аз. После го пуснах навън, излязох и аз, седнах в колата и я подкарах към престижния район до езерото, в „Каdifения салон“.

Бианка ръководеше бизнеса си от голямо имение, строено още през двайсетте години. Говореше се, че самият Ал Капоне го е построил за една от своите любовници.

Имението имаше желязна ограда; вратата се охраняваше от въоръжена мутра. Завих по отбивката и спрях пред портала. Докато натисках спирачката на Бръмба, моторът се закашля и отзад се дочу неприятно почукване. Свалих стъклото и опънах шия, опитвайки се да погледна назад. Чу се леко „буф“ и изпод капака се разнесе струя черен дим.

Намръщих се. Моторът почти с извинителен тон се разтресе и изгасна. Страхотно. Сега няма с какво да се прибера вкъщи. Излязох от колата и цяла минута я гледах мрачно.

Охранителят от другата страна на вратата се отличаваше с квадратно телосложение — малко по-нисък от средния ръст, но с изключителна мускулатура, която не можеше да се скрие дори от скъпия костюм. Той ме измери с поглед на бойно куче.

— Имате ли среща? — попита ме той през оградата.

— Не — признах аз. — Но предполагам, че Бианка ще се съгласи да ме приеме.

Изглежда това не му направи особено впечатление.

— Много съжалявам — съобщи той, — но Бианка не е тук тази вечер.

Какво пък, не съм и очаквал, че всичко ще мине леко и просто. Свих рамене, скръстих ръце и се облегнах на капака на Бръмба.

— Не се притеснявайте. Само ще почакам аварийната кола, за да измъкна оттук тази железария.

Той се вгледа в мен, примижавайки от неимоверните мислени усилия. В края на краищата нещо в мозъка му прещрака. Почти видях, как там се заражда, обработка и окончателно се оформя мисълта: „Нека началството решава“.

— Ще съобщя за вас — изръмжа той.

— Браво — похвалих го аз. — Няма да съжалявате.

— Име? — попита той.

— Хари Дрезден.

Дори и да беше разпознал името, това не се отрази на лицето му. Той погледна недоволно още веднъж към мен, към Бръмбара, след което се отдалечи на няколко крачки, притискайки мобилен телефон до ухото си.

Заслушах се. В това няма нищо сложно. В наше време малко хора умеят да слушат истински, но дългите тренировки помагат за изостряне на възприятията.

— Тук един твърди, че Бианка ще поиска да говори с него — докладваше охранителя. — Казва, че името му е Хари Дрезден. — Той помълча. Не успях да разбера какво казаха от другата страна на линията, но гласът определено беше женски. — Тъхъ — каза той и ме погледна накриво. — Разбира се. Ама разбира се, че ще направя всичко както трябва. Да, госпожо.

Пъхнах ръка в спуснатия прозорец на Бръмбара и извадих бастуна си. После го опрях в земята и няколко пъти нетърпеливо почуках с него по бетона.

Охранителят се обърна към мен, пъхна ръка някъде встрани и натисна невидимо копче. Вратите забръмчаха и се отвориха.

— Влезте, господин Дрезден — каза той. — Ако искате, ще ви извикам аварийна кола.

— Супер — искрено откликнах аз. Дадох му телефона на аварийния екип, с който си сътрудничеса Майк и помолих да му предадат, че пак е Хари с неговата кола. Охранителят послушно записа всичко това в малко тефтерче, което измъкна от джоба си. Докато беше зает с това, тръгнах към къщата, почуквайки с бастуна по земята.

— Стой — произнесе той с абсолютно спокоен и уверен тон.

Обикновено така говорят само онези, които държат пистолет в ръката си. Спрях.

— Оставете бастуна — каза той. — И вдигнете ръце. Наредено е да ви претърся, преди да ви пусна в къщата.

Аз въздъгнах, направих всичко както каза той и му позволих да ме опипа. Не се обръщах с лице към него, но и така усещах мириса на метал от пистолета му. Той намери ножа ми и го взе. Пръстите му стигнаха до шията ми и се натъкнаха на верижката.

— Какво е това? — попита той.

— Пентаграм — обясних аз.

— Покажете ми го. С една ръка.

С лявата си ръка извадих амулета изпод дрехите си и му го показах: сребърна петолъчна звезда в кръг. Чиста геометрия. Той изхъмка.

— Добре — каза той. Обискът продължи, той намери пластмасовото шишенце. Извади го от джоба ми, отвори го и го помириса.

— А това какво е?

— Екстракт от кола. Тонизиращо питие — отвърнах аз.

— Ако се съди по миризмата е чисто лайно — отбеляза той, затвори капачката и пъкна шишенцето обратно в джоба ми.

— А бастунът ми?

— Ще го получите на излизане — каза той.

По дяволите. Ножът и бастунът бяха единствените ми средства за физическа отбрана. Сега трябваше да разчитам само на магия, а това не дава никакви гаранции, дори и в най-благоприятни условия. Дори това стигаше, за да ме извади от релси.

Е, разбира се, мутрата пропусна няколко дреболии. Първо, той не обърна внимание на чистата носна кърпа в джоба ми. Второ, той ме пусна вътре без да свали пентаграма от шията ми. Може би е решил, че щом не е кръст, по никакъв начин не мога да използвам това нещо срещу Бианка.

Тук грешеше. Вампирите (както и всички други подобни твари) не реагират на символите като такива. Те реагират на енергията, която съпровожда истинската вяра. Не бих могъл да прогоня и комар-вампир с вярата си във Всевишния — с Него имаме твърде сложни

взаимоотношения. Но пентаграма е символ на магията, а с вярата в нея всичко си ми е наред.

И, разбира се, охранителят не обърна внимание на еликсира ми за бягство. Не, наистина — Бианка би трябвало по-добре да обучава горилите си относно свръхестествените нещица.

Къщата се оказа елегантна, много просторна, с високи тавани и блестящи паркетни подове — вече не правят такива. Добре дресирано момиче с къса права коса ме посрещна в огромното фойе. Учтиво я поздравих и тя ме придружи до библиотеката, чийто стени бяха натъпкани със стари книги в кожени подвързии. С подобна кожа бяха тапицирани и креслата до огромната писалищна маса в средата на стаята.

Седнах и зачаках. И зачаках. И зачаках. Мина повече от половин час, преди Бианка — най-после! — да се появи.

Тя влезе в библиотеката като свещ, горяща с ярък, студен пламък. Косите ѝ имаха кафеникав оттенък; очите ѝ бяха тъмни, погледът — ясен, а безупречно бялата кожа почти не беше докосната от козметика. Средна на ръст, тя притежаваше потресаваща фигура, която отлично се подчертаваше от черната рокля с висока яка и разрез, откриващ голяма част от бедрото. Черни ръкавици закриваха ръцете ѝ до лактите, а обувките на токчета (триста долара, не по-малко) спокойно можеха да влязат в каталог с инструменти за изтезания. За истинска жена тя изглеждаше твърде потресаващо.

— Господин Дрезден! — ослепително ми се усмихна тя. — Каква неочаквана изненада!

Станах, когато тя влезе.

— Госпожо Бианка — отвърнах с поклон аз. — Най-накрая се запознаваме лично. Никакво описание не е в състояние да предаде колко прекрасна сте всъщност.

Тя се разсмя, игриво извивайки устни, отмятайки глава назад така, че за миг над якичката проблясна ивичка бяла шия.

— Казват, че сте джентълмен. Виждам, че е истина. Толкова е прелестно — да останеш джентълмен в тази страна.

— Двамата с вас не сме от този свят — отбелязах аз.

Тя се приближи към мен и с грациозно, пълно с женственост движение протегна ръка. Аз се наведох и докоснах с устни обратната страна на покритата с ръкавица китка.

— Наистина ли ме смятате за красива, господин Дрезден? — попита тя.

— Вие сте ослепителна като звезда, госпожо.

— Вежлив и красив — измърмори тя.

Погледът ѝ ме опипваше от главата до петите, но дори тя избягваше да ме гледа в очите. Може би не искаше случайно да изпусне върху мен своята енергия, а може би се боеше от моята — не знам. Тя премина през стаята и спря до едно от кожените кресла. Както се подразбира, заобиколих масата, преместих креслото ѝ и почоках, докато седне. Тя кръстоса крака и в тази рокля и с тези обувки това изглеждаше впечатляващо. Известно време я зяпах, после се опомних и се върнах на мястото си.

— И така, господин Дрезден. Какво ви доведе в моята скромна обител? Нямате с кого да прекарате вечерта? Не ви достигат развлечения? Уверявам ви, че ако се обърнете към нас, ще запомните тази вечер за цял живот. — Тя сплете ръце върху коляното си и ми се усмихна.

Усмихнах се в отговор и пъхнах ръка в джоба за бялата кърпа.

— О, не, благодаря. Дойдох да поговорим.

Устните ѝ се разтвориха в безмълвно „А-а...“

— Ясно. И за какво, ако мога да попитам?

— За Дженифър Стентън. За нейното убийство.

Имах не повече от секунда, за да реагирам на заплахата. Очите на Бианка се свиха, после се разшириха като на готова за скок котка. А после тя се хвърли към мен директно през масата, протягайки ръце към гърлото ми.

Скочих назад, събаряйки креслото. Въпреки че успях да тръгна първи, тя все пак успя да ме достигне с ноктите си. Единият от тях ме опари с остра болка, одрасквайки гърлото ми, но тя не спря и падна след мен на пода; устните ѝ се отвориха, разкривайки дългите ѝ остри кучешки зъби.

Рязко извадих от джоба си кърпата и със замах я разгънах във въздуха директно пред лицето ѝ. В кърпата се съхраняваше лъч слънчева светлина — винаги държа един-два в случай, че ми потрябват за приготвяне на отвара. За миг той заля стаята с ослепително сияние.

Светлината удари Бианка и я отхвърли назад, директно в книжните рафтове, сваляйки от нея късове плът — така

пясъкоструйката сваля изгнилото месо от скелета. Тя изпищя и кожата до устата ѝ се нагърчи и падна като стара змийска кожа.

До сега никога не бях виждал вампир. Впрочем, нямаше кога да се уплаша — можех да направя това по-късно. Погледът ми фиксираше подробностите, а ръцете ми посягаха към талисмана на шията ми. Муцуната на вампира приличаше на прилепова, злобна и уродлива, с непропорционално голяма за такова тяло глава. Тежките челюсти гладно тракаха със зъби. Тесните рамене, обаче, не правеха впечатление на хилави. Зад тънките, напомнящи за скелет ръце, трептяха ципести крила. Черната рокля, в която определено не остана нищо женствено, се плъзна надолу, разкривайки провиснала черна гръд. Черните изпъкнали очи се прикриваха от полупрозрачна кожена ципа, разядена на няколко места от моята слънчева светлина. Цялото ѝ тяло беше покрито със слой черна слуз.

Вампирът бързо се съвзе и замря, съскайки злобно, свит до стената. Дългите, завършващи с остри нокти ръце продължаваха да посягат към гърлото ми.

Хванах пентаграма и го вдигнах високо, както правят в киното истинските убийци на вампири.

— Боже господи, лейди — казах аз. — Само исках да поговорим.

Вампирът засъска и с танцуваща, плашещо-грациозна походка тръгна към мен. На задните ѝ лапи все още стояха черните тристадоларови обувки.

— Назад — изкомандвах аз, правейки крачка към него. Пентаграма засвети със студен, ярък огън на волята и вярата — моята, ако така ви харесва, вярата в това, че ще е достатъчен за да не допусна това чудовище до мен.

Тя засъска и отвърна муцуна, прикривайки очите си с ръце и крила. Отстъпи една крачка, после втора, и така — докато не опря гръб в книжните рафтове.

Какво да правя сега? Нямах намерение да пронизвам сърцето ѝ с кол. Но само да отслабя натиска и тя отново ще се нахвърли върху мен — и се съмнявам, че разполагам с нещо, дори най-кратките заклинания, които бих успял да произнеса преди да ми откъсне главата. И дори ако предположа, че успея да се промъкна покрай нея до изхода, тя имаше достатъчно смъртни лакеи като мутрата на

вратата, които с радост биха ме пречукали като видят какво съм направил с подарката им.

— Ти я уби! — изръмжа вампирът и — много странно! — гласът звучеше все така женствено, независимо че бе деформиран от яростта и чудовищната уста, от която излизаше. Това доста нервираше. — Ти уби Дженифър. Тя беше моя, жалко чародейче!

— Слушайте — казах аз. — Не съм дошъл да се бия. И полицията знае къде съм. Не си създавайте излишни неприятности. Седнете, поговорете с мен и ще се разделим доволни един от друг. Боже мой, Бианка, наистина ли смятате, че бих се мотал тук, ако наистина съм убил Дженифър и Томи Том?

— Мислиш, че ще повярвам, че не си ти? Няма да излезеш жив от тази къща!

Започнах да се дразня. И да се страхувам. Господи, дори вампирът ме считаше за виновен.

— Какво да направя, за да ви убедя, че не съм го направил аз?

Черните, бездънни очи ме гледаха през яркият огън на моята вяра. Усетих в погледа непозната за мен енергия, опитваща се да се добере до мен, но натъкваща се на същата бариера, както и чудовището преди малко.

— Свали амулета, чародей — изръмжа вампирът.

— А като го сваля, ще се нахвърлите ли отново върху мен?

— Ако не го свалиш, със сигурност ще се нахвърля.

Ама че логика... Опитах се да оценя ситуацията от нейна гледна точка. Тя се е изплашила, когато се появих. И се е опитала да се обезопаси, като нареди да ме претърсят и обезоръжат. Ако тя наистина ме смяташе за убиеца на Дженифър Стентън, защо тогава споменаването на името ѝ предизвика такъв взрив от насилие? Все по-силно изпитвах неприятното усещане, което се появява когато разбереш, че нещата не стоят точно така, както си мислил току-що.

— Ако го сваля — колкото се може по-уверено произнесох аз, — искам да получа от вас уверение, че ще седнете и ще поговорите с мен. Кълна се в огъня и вятъра, че нямам връзка със смъртта ѝ.

Вампирът злобно засъска, прикривайки очи от светлината с ноктестата си лапа.

— И защо трябва да ти вярвам?

— А защо аз трябва да ви вярвам? — парирах аз.

В пастта на чудовището блеснаха пожълтели зъби.

— Ако не вярваш на думата ми, чародей, как мога аз да вярвам на своята?

— Значи ми давате дума?

Вампирът застина и макар че гласът му остана рязък заради болката и яростта, и сексапилен като копринена блуза без копчета, ми се стори, че чух в него звънът на истината.

— Обещавам. Пусни талисмана си и ще поговорим.

Какво пък, дойде време да рискувам. Оставих пентаграма на масата. Студената светлина угасна и стаята отново се осветяваше само от електричеството.

Вампирът бавно отпусна ръце, местейки погледа на изпъкналите си очи от мен към лежащия на масата пентаграм и обратно. Дългият розов език нервно облиза устните и изчезна. Досетих се, че е учудена. Учудена, че съм направил това.

Сърцето ми биеше отчаяно, но с усилие на волята запратах този страх обратно в подсъзнанието, далече от повърхността. Вампирите са като демоните. Или като вълците и акулите. Не бива да им позволяваш да разберат, че си потенциална плячка, и при това да разчиташ на уважението им. Истинската външност на вампира се оказа гротескна — но не толкова ужасна. Някои демони са с далеч по-гнусна външност, а пък някои създания от Древните могат да те побъркат само с вида си. Гледах чудовището в упор.

— Е, какво? — попитах аз. — Ще поговорим ли? Колкото по-дълго стоим така, гледайки се, толкова по-дълго убиецът на Дженифър ще се разхожда на свобода.

Още няколко секунди вампирът мълчаливо ме гледаше. После се отръска, обгръщайки се с кожените си криле. Черната слуз се сгъстяваше пред очите ми, превръщайки се в петна свежа розова плът, които се увеличаваха и разпълзяваха по тъмната кожа като бързорастящ лишей. Провисналите черни гърди отново се превърнаха в закръглени, с нежно-розови зърна.

След минута пред мен отново стоеше Бианка. Тя поправи роклята си и кръстоса ръце пред гърдите си, гордо изправила гръб. Гледаше ме злобно. Беше също толкова прекрасна, както преди пет минути. Но за мен цялото обаяние на красотата ѝ беше безвъзвратно загубено. Очите ѝ не се промениха: тъмни, бездънни, нечовешки.

Знаех, че никога няма да забравя истинския ѝ облик, скрит под маската на плътта.

Наведох се, вдигнах събореното си кресло и го поставих на мястото му. После заобиколих масата и, обръщайки се с гръб към нея, вдигнах креслото ѝ и го отместих точно както преди няколко минути.

Дълго време тя мълчаливо ме гледаше със странно изражение на лицето. Изглежда, моето очевидно безразличие към това, как изглежда, я обезкуражаваше. После тя гордо вдигна брадичка и грациозно се настани в креслото — царствена като кралица. Всичките ѝ черти говореха за потиснат гняв. Приетите в Стария Свят правила за галантност и гостоприемство се спазваха... интересно само — за дълго ли?

Върнах се на мястото си и, вдигайки носната си кърпа, я помачках в ръка. Злобният поглед на Бианка се отпусна върху нея и тя отново се облиза нервно, само че този път езикът беше човешки.

— И така, разкажете ми за Дженифър и Томи Том — помолих аз.

Тя поклати глава с горчива усмивка.

— Мога да разкажа само онова, което вече казах на полицията. Не знам кой ги е убил.

— Стига де, Бианка. Няма какво да крием един от друг. И двамата не принадлежим към света на смъртните.

Тя свъси вежди, от което лицето ѝ стана още по-сърдито.

— Не. Ти си единственият в този град, чийто умения са достатъчни, за да сътвори такова заклинание. Ако не е твоя работа, не знам кой може да е.

— Нима нямате врагове? Някой, желаещ да ви направи впечатление?

В угълчето на устните ѝ се появиха едва забележими чертички — не усмивка, но нещо много близо до това.

— Разбира се, че имам. Но никой не може да причини това, което се случи на Томи и Джени. — Тя побарабани с пръсти по масата, оставяйки върху полираната повърхност драскотини от нокти. — Нямам навик да оставям някого, толкова опасен, сред живите. Или поне нямах досега.

Седнах и се намръщих, стараейки се с всички сили да не ѝ разкрия колко ме е страх.

— Откъде познавате Томи Том?

Тя сви порцелановите си рамене.

— Вие, господин Дрезден, сигурно го считате за прост бияч на Джони Марконе. Но всъщност той беше възпитан и внимателен човек. Той винаги се отнасяше добре с жените си. Отнасяше се с тях като към истински хора. — Погледът ѝ се плъзгаше насам-натам, без да се вдига към мен. — Като към разумни същества. Аз никога не сключвам сделка с клиент, ако не съм уверена, че е джентълмен, но Томи много се отличаваше от останалите. Запознахме се с него преди много години, на друго място. Винаги съм следила да се грижат за него, когато поискаше да прекара вечерта с компания.

Тя кимна на своите мисли; лицето ѝ оставаше безстрастно, само ноктите оставяха по масата нови драскотини.

— Кажете, той срещал ли се е с някого постоянно? Някой, с който е разговарял, и който знае нещо за живота му?

Бианка отрицателно поклати глава.

— Не — отвърна тя, но веднага се намръщи.

Без да свалям очи от нея, сякаш случайно докоснах с пръсти кърпичката си. Погледът ѝ се метна към нея, после се вдигна към лицето ми.

Не мигнах. Срещнах бездънният ѝ поглед и изкривих уста в лека усмивка, сякаш имах в запас още нещо, по-страшно, в случай, че отново се нахвърли върху мен. Видях нейният гняв, нейната ярост, и, поглеждайки за миг по-надълбоко, видях техния източник. Тя се вбесяваше от факта, че видях нейния истински облик; плашеше я и я оскърбяваше това, че свалих цялата ѝ маскировка, разкривайки криещата се под нея твар. И сега тя се боеше, че мога да сваля тази маска когато поискам.

Повече от всичко на този свят Бианка искаше да бъде красива. А днес аз разруших тази нейна илюзия. Разклатих нейният малък, позлатен свят. И можеше да не се съмнявам: тя никога нямаше да ми прости това.

Тя трепна и отклони поглед, вбесена и уплашена едновременно, така че не успях да погледна по-навътре — и тя в мен също.

— Ако не ти бях дала дума, Дрезден — прошепна тя, — бих те убила на секундата.

— Това би било неразумно — отбелязах аз, стараяйки се да говоря колкото се може по-твърдо и уверено. — Вие знаете колко е

опасно да си играеш с предсмъртните проклетия на един чародей. Имате какво да губите, Бианка. И дори да успеете да ме премахнете, можете смело да заложите прекрасния си задник, че ще ви повлека в ада заедно с мен.

Тя застина, после наклони глава и отпусна юмруци. Това беше тиха, тъжна капитулация. Тя се отвърна, но успях да забележа как по бузата ѝ се търколи сълза.

Накарах един вампир да заплаче. Страхотно. Усещах се като истински супергерой. Хари Дрезден, съкрушител на сърцата на неживите.

— Има един човек, който може би знае нещо — каза тя и този път потресаващият ѝ глас звучеше глухо, безцветно, безжизнено. — При мен работеше една жена. Линда Рандъл. Тя и Дженифър отиваха заедно на повикване, когато клиентът искаше двойка. Те бяха приятелки.

— Къде е тя сега? — попитах аз.

— Работи някъде като шофьор. При някаква богата двойка, на която ѝ трябва прислуга, способна не само да мие прозорците. Във всеки случай, тя не беше от онези, които предпочитам да държа при себе си. Мисля, че Дженифър имаше телефона ѝ. Ще се постарая някой да ви го намери, господин Дрезден — тя произнесе името ми така, сякаш беше горчиво или отровно. Направо може да се каже, че го изплю.

— Благодаря. Много сте добра — аз също се опитвах да говоря с неутрален, официален тон. Възпитание и добрият стар блъф — това е всичко, което я спираше да не ми разкъса гърлото.

Тя също не се движеше, държейки очевидните си емоции под контрол, когато отново ме погледна. Погледът ѝ се задържа на гърлото ми, застина, после очите ѝ се разшириха. Изражението на лицето ѝ остана абсолютно, нечовешки неподвижно.

Напрегнах се. Не просто се напрегнах, а се стегнах като стоманена пружина. Изчерпах запасите си от капани и инструменти. Ако решеше да ме нападне, нямаше с какво да се защитя. Оставаше, разбира се, еликсира, но едва ли щях да успея да го изпия преди да ме разкъса на части. За да не се разтреперя, стиснах здраво креслото. Не показвай страх. Не бягай. Само да побегнех, и тя инстинктивно щеше да се хвърли след мен...

— Тече ви кръв, господин Дрезден — прошепна тя.

Много бавно вдигнах ръка към гърлото си — към мястото, където ме одраска с нокти. На края на пръстите ми остана кръв.

Бианка не спускаше поглед от мен. Езикът ѝ отново облиза устните.

— Скрийте я — прошепна тя и от устата ѝ се изтръгна странен, мяукащ звук. — *Прикрийте я, Дрезден!*

Взех кърпата от масата и я притиснах до гърлото си. Бианка бавно замижа и се отвърна настрани. Не се изправи.

— Вървете си — каза тя. — Вървете. Сега ще дойде Пола. След малко ще я изпратя на портала с телефона.

Станах и тръгнах към вратата, но само след няколко крачки спрях и се огледах. Знаех какво се крие под тази великолепна маска, но не можах да се сдържа и още веднъж погледнах към нея. Лицето ѝ се изкриви от желание.

— Вървете си! — изхлипа Бианка с глас, изпълнен с ярост, глад и още някакво, неведомо за мен чувство. — Вървете и не си мислете, че ще забравя тази вечер. Не се надявайте, че ще ви оставя просто така.

Вратата се отвори и в библиотеката влезе младата жена с прави коси, която ме посрещна на входа. Тя ме подмина, плъзгайки поглед по мен, и се отпусна на колене до Бианка. Реших, че именно това е Пола.

Пола измърмори нещо толкова тихо, че не успях да го чуя, и внимателно отметна косите на Бианка от лицето ѝ. После запретна ръкава на блузката си над лакътя и долепи китката си до Бианкините устни.

Добре видях онова, което се случи след това. За миг езикът на Бианка се показва — дълъг, розов, лепкав — и остави по ръката на Пола ивица блестяща слуз. От това докосване Пола трепна и дишането ѝ се учести. През плата на блузката се видя как зърната на гърдите ѝ се втвърдиха. Тя бавно отметна главата си назад, а очите ѝ заблестяха като на наркоман, който току-що е поел дозата си.

Кучешките зъби на Бианка видимо се удължиха и се впиха в бледата, нежна кожа на Пола. Проблясна кръв. Езикът на Бианка затрепка бързо-бързо, облизвайки кръвта веднага щом се появеше. Тъмните ѝ очи се присвиха, оставайки далечни и безучастни. Пола стенеше и ахкаше от наслада; по тялото ѝ преминаваха тръпки.

Прилоша ми и крачка по крачка отстъпих към вратата, без да се реша да им обърна гръб. Пола бавно се плъзна на пода. Съзнанието явно я напускаше, но тя продължаваше да изпитва наслада. Бианка се плъзна след нея. В облика ѝ вече нямаше нищо женствено, само животински глад и нищо друго. А може би само аз виждах под маската на плътта приличащата на труп твар, жадно лочеща кръвта на Пола.

Припряно се измъкнах оттам и хлопнах вратата след себе си. Сърцето ми биеше твърде бързо. Може би сцената с Пола би ме възбудила, ако не бях видял какво се крие зад маската на Бианка. Вместо това ми се повдигаше от страх и отвращение. Жената се отдаваше на тази твар с такава охота, с каквато някоя друга би се отдавала на любовника си.

Слюнката, подсказва онази част от мен, която отчаяно се опитваше да намери поне нещо разумно и логично във всичко това. Сигурно слюнката действа като наркотик; може би дори предизвиква зависимост. Това обясняваше поведението на Пола, желанието ѝ да получи още. Само че не съм сигурен дали Пола щеше да се отдава толкова охотно, ако знаеше истинския облик на Бианка.

Сега разбирах защо Белия Съвет е така настроен срещу вампирите. Ако те могат да придобият такава власт над смъртните, какво ще стане, ако докопат със зъбите си някой чародей? Ами ако могат да привият зависимост в чародей толкова силно, както Бианка в онова момиче, което току-що видях? Не, не може да бъде!

Но ако не може, защо тогава Съветът е толкова настоятелен по тази тема?

„Не се надявайте, че ще ви оставя просто така“ — каза тя.

Крачейки по тъмната пътека към портите, се усещах дяволски неуютно.

Охранителят ме чакаше до вратата. Без да каже и дума, ми върна ножа и бастуна. От другата страна на портите аварийната машина закачаше на буксир моя Бръмбар. Държейки се с една ръка за студеното желязо на вратата, а с другата притискайки към гърлото окървавената си кърпа, гледах как работи Джордж. Той ме позна, махна ми с ръка и се усмихна, проблясвайки с белите си зъби на фона на тъмното лице. Кимнах в отговор. Не бях в състояние да отвърна с усмивка.

След няколко минути в джоба на охранителя зазвъня мобилен телефон. Пазачът отстъпи няколко крачки, измърмори нещо утвърдително, извади от джоба си тефтерче и записа нещо. После прибра телефона и се приближи с бележка в ръка.

— Какво е това? — попитах аз.

— Телефонният номер, който сте искали. И съобщение.

Погледнах към бележката, но не я прочетох.

— Мислех, че Бианка ще изпрати Пола.

Той не отвърна, но стисна зъби и забелязах как против волята си погледна към къщата, където остана неговата господарка, и преглътна трескаво. Пола не излизаше от къщата и охранителят се страхуваше.

Взех бележката и я погледнах. Струваше ми големи усилия да не се разтреперя.

На бележката имаше написан телефонен номер. И единствена кратка фраза. Само две думи: „Ще съжаляваш.“

Сгънах хартията на две и я прибрах в джоба на якето си. Още един враг. Страхотно. Поне едно беше хубаво: докато ръцете ми оставаха в джобовете, пазачът не можеше да види как треперят. Може би все пак трябваше да послушам Мърфи. Може би си струваше да си остана вкъщи и да се позанимавам със старата, добра, къде-къде по-безопасна забранена черна магия.

ГЛАВА 10

Тръгнах си от Бианка с наемната кола на Джордж, „Студбейкър“ с дървени страници. При движение тази браква мърмореше, пъшкаше и стенеше с всичките си сглобки. Преди да приближа дома си, спрях до един телефонен автомат и набрах номера на Линда Рандъл.

В слушалката се чуха няколко сигнала, преди да ми отговорят.

— Бекет ли търсите? Линда е на телефона — чу се в слушалката тих, приглушен контраалт.

— Линда Рандъл ли? — уточних аз.

— М-м-м — отзова се тя. Каdifето в гласа ѝ беше почти осезаемо. — Кой се обажда?

— Казвам се Хари Дрезден. Искан да ви попитам дали можем да поговорим.

— Хари? Кой?

— Дрезден. Частен детектив съм.

Тя се разсмя. Смехът ѝ беше толкова сочен, че ми се прииска да зарежа всичко и да се търкалям гол по земята.

— И какво искате да разследвате, господин Дрезден? Частните ми прелести ли? Вече ми харесват.

Закашлях се.

— Ами... да. Госпожо Рандъл...

— Госпожица — прекъсна ме тя. — Госпожица Рандъл. Свободна съм. В смисъл, в този момент.

— Госпожице Рандъл — поправих се аз, — ако е възможно, бих искал да ви задам няколко въпроса относно Дженифър Стентън.

Мълчание от другата страна на линията. Чувах някакви звуци на заден фон: музика, сигурно по радиото, и механичният глас на говорител, приказващ нещо за бели зони, червени зони и разтоварване на багаж.

— Госпожице Рандъл?

— Не — каза тя.

— Няма да отнеме много време. И ви уверявам, че не вие сте обект на разследването ми. Моля само да ми отделите няколко минути.

— Не — повтори тя. — На работа съм и ще бъда заета до сутринта. Нямам време за вас.

— Дженифър Стентън беше ваша приятелка. Убиха я. Ако можете да ми кажете нещо, което може да помогне...

— Не мога — отново ме прекъсна тя. — Довиждане, господин Дрезден.

В слушалката се чу сигнал „заето“.

Намръщих се раздражено и поставих обратно слушалката. Ето ти ситуация. Загубих толкова много сили за подготовка на срещата ми с Бианка, спечелих си толкова много потенциални неприятности и всичко бе напразно.

Всичко бе напразно, помислих си аз. Всичко, дявол да го вземе, бе напразно.

Бианка спомена, че Линда Рандъл работи като шофьор. При Бекет, спомних си фамилията, които и да бяха те. Сега разбрах що за шумове са се чували на заден план: обявите в сектора за пристигащи на летище „О’Хара“. Излиза, че тя стои с автомобила до аерогарата — може би чака пристигащите отнякъде семейство Бекет. Във всеки случай, нямаше да е там още дълго време.

Без да губя нито секунда, включих предавките на стария, дрънчащ „Студбейкър“ и потеглих към „О’Хара“. Далеч по-лесно е да разкараш някого по телефона, отколкото при лична среща. Към аерогарата имаше няколко тунела, но тук ми се наложи да разчитам на късмета си — че ще попадна на нужното ми място преди госпожица В-момента-не-съм-заета Рандъл да успее да посрещне работодателите си и да изчезне. И още малко за това, „Студбейкъра“ да успее да преодолее оставащото до летището разстояние.

Колата все пак успя да докрета до местоназначението и още на втория изход видях малка сребриста лимузина, спряла на безплатния паркинг. През тонирания стъкла не се виждаше почти нищо. Както обикновено в петък вечерта, летището гъмжеше от хора — най-вече бизнесмени в сдържани, делови костюми, връщащи се вкъщи от всички краища на страната. По полукръглата рампа непрекъснато пълзяха коли. Ченге в униформа регулираше движението, не

позволявайки на хората да правят всякакви глупости като качване-сваляне на хора насред пътя.

Паркирах стареца-„Студбейкър“, изпреварвайки в последния момент едно „Волво“ — е, наистина, имах предимството, че колата ми е по-стара и по-тежка, а и я управлявах далеч по-безразсъдно. Наблюдавайки сребристите лимузини, се измъкнах от колата и се отправих към най-близкия телефонен автомат. Пъхнах четвърт долар в процепа и още веднъж набрах номера, който ми даде Бианка.

В слушалката се чува сигнали. В сребристите лимузини някой помръдна.

— Семейство Бекет; Линда на телефона — измърка тя.

— Здравей, Линда — казах аз. — Пак е Хари Дрезден.

Почти видях усмивката ѝ. В купето проблясна огънче, осветявайки за миг женски силует, после от него остана само оранжевата точка на цигарата.

— Струва ми се, вече ви казах, че не искам да разговарям с вас, господин Дрезден.

— Харесват ми жени, които са трудно достъпни.

Тя се разсмия със своя забележителен смях. През затъмнените стъкла видях как главата ѝ се поклаща в такт със смеха.

— С всяка изминала секунда ставам все по-недостъпна. Още веднъж: довиждане. — И отново сигнал „заето“.

Усмихнах се, затворих телефона, приближих се до лимузината и почуках по стъклото. То се отпусна с леко жужене и отвътре ме погледна жена на около двацет и пет години, извила учудено вежди. Имаше красиви очи с цвят на дъждовни облаци, леко пресилени сенки и яркочервено червило на пълните си устни. Кафявите ѝ коси бяха стегнати в кок на тила, от което скулите ѝ изглеждаха почти остри; само на слепоочията нарочно беше оставила няколко свободни кичура. Общо взето, имаше хищен вид — рязък, решителен. Беше облечена в белоснежна блузка и сиви прави панталони; в ръката си държеше запалена цигара. Струйката дим влизаше направо в носа ми; опитах се да я издухам настрана.

Тя ме измери с поглед и леко се усмихна.

— Можете да не се представяте. Хари Дрезден.

— Наистина трябва да поговоря с вас, госпожице Рандъл. Това няма да отнеме много време.

Тя погледна часовника си, а след това — към входа на аерогарата. После отново към мен.

— Добре. Притиснахте ме в ъгъла, нали така? Предавам се на милостта на победителя. — Ъгълчето на устата ѝ се изви в усмивка. Тя дръпна от цигарата си. — И освен това, харесват ми мъже, които не можеш да спреш.

Отново се закашлях. Тази жена беше привлекателна; впрочем, беше привлекателна заради професията си. И все пак в нея имаше нещо, което ми действаше като ключ за запалване на двигател: нещо в това, как си държеше главата, или как формираше думите, които, подминавайки мозъка ми, попадаха директно в хормоните ми. Постарах се по-бързо да премина на темата, за да намаля вероятността да се покажа като глупак.

— Добре ли познавахте Дженифър Стентън?

Тя ме погледна изпод полупритворените си мигли.

— До интимно.

Кхм.

— Да... хм... вие... нали сте работили заедно с нея за Бианка.

Линда издиша още една струйка дим.

— За тази гадна, дребна кучка. Да, работих с Джен. Известно време дори живяхме заедно. В едно легло. — Последната дума успя да изговори, придавайки ѝ вибрации на спотаен, почти непристоен смях.

— Познавахте ли Томи Том? — попитах аз.

— И още как. В леглото е безподобен. Просто фантастичен. — Тя наведе поглед и опипа с ръка седалката до себе си. Какво беше загубила там? — Той беше постоянен клиент. Два пъти месечно двете с Джен отивахме при него и си правехме малка вечеринка. — Тя се наведе към мен. — Той, Хари Дрезден, можеше да направи с жените такива неща, че се превръщаха в истински звяр. Разбирате ли за какво ви говоря? В ръмжащ и хапещ звяр. Като по време на разгонване.

Напълно оглупявах от нея. Този неин глас навяваше сънища като онези, които на сутринта ужасно ти се иска да си спомниш по-подробно. Изражението на лицето ѝ обещаващо да ми покаже такива неща, за каквито не се говори, ако само ѝ дам такъв шанс. Работата, Хари. Мисли за работата.

Има дни, когато просто ненавиждам тази своя работа.

— Кога разговаряхте с нея за последен път?

Тя дръпна още веднъж от цигарата си и този път забелязах едва забележимото треперене на пръстите ѝ, което тя моментално прикри. Но недостатъчно бързо. Тя нервничеше. Нервничеше толкова много, че пръстите ѝ трепереха и аз преразгледах поведението ѝ. Тя се преструваше на похотлива улична котка, предизвиквайки не мозъка ми, а хормоните, опитвайки се да ме отвлече от темата, да не ми позволи да открия нещо.

Не съм някой ненормалник. Можете да ме разсеете с хубаво личице или тяло — като всеки що-годе млад мъж. Линда Рандъл играеше тази роля страхотно. Но не обичам, когато ме правят на глупак.

Е, госпожице Секс-Богиня, какво криете от мен?

Прокашлях се и колкото се може по-равнодушно попитах:

— Та, кога за последен път сте говорили с Дженифър Стентън, госпожице Рандъл?

Тя ме погледна с присвити очи. Каквато и да беше, не бе глупачка. Разбираше, че прозирам през преструвките ѝ. От флиртуващата интонация не остана и следа.

— Ченге ли сте? — попита тя.

Поклатих глава.

— Честна бойскаутска, не съм. Просто се опитвам да изясня какво се е случило с нея.

— Мамка му — тихо каза тя. После изстреля фаса си през прозореца и пусна голям облак дим. — Чуйте какво. Ще ви кажа нещо, но ако се появи ченге, не ви познавам. Ясно ли е?

Кимнах.

— Говорих с Джен в сряда вечерта. Тя ми позвъни. Томи имаше рожден ден. Тя предлагаше да се съберем тримата. — Тя изкриви уста. — Така да се каже, да се възсоединим.

Огледах се и се наведох по-близо до прозореца.

— Отидохте ли?

Очите ѝ се замятаха неспокойно като на котка, оказала се затворена в тясна стая.

— Не — каза тя. — Трябваше да работя. Исках, но...

— Тя каза ли нещо необичайно? Нещо, от което да заподозрете, че е в опасност?

Тя отново поклати глава.

— Не, нищо такова. Ние всъщност не говорихме много. И почти не се срещаме, след като напуснах „Каdifения салон“.

Намръщих се.

— Знаете ли дали се е занимавала с нещо друго? Дали е била въввлечена в нещо, което може да ѝ навреди?

Тя поклати глава.

— Не, не. Нищо такова. Това не е в неин стил. Тя беше прекрасна. Много момичета постепенно... загниват ли, що ли. Само не и тя. Тя можеше да накара хората да се почувстват различни, по-добри. — Тя се отвърна. — Аз не можех така. Всичко, което умеех, беше да им помогна да се отпуснат малко.

— Нищо повече ли не можете да ми кажете? Нищо ли не се сецате?

Тя сви устни и поклати глава. Поклати глава — и с това ме излъга. Знаех го със сигурност. Тя се затвори, сви се, но ако наистина нямаше какво да ми каже, нямаше да се опитва да го скрие. Тя със сигурност знаеше нещо — освен ако просто не съм я настъпил по мазола, както направих преди час с Бианка. Във всеки случай не разчитах, че ще ми каже още нещо.

Свих юмруци с досада. Ако Линда Рандъл нямаше информация за мен, отново бях в задънена улица. И успях да уязвя чувствата на още една жена — вече втората за тази вечер. Не, Дрезден, направо си снайперист. Дори като се има предвид, че едната от тях не е съвсем жена.

— Но защо — попитах аз, без да успея да помисля какво питам. — Защо работиш като проститутка?

Тя отново ме погледна и се усмихна. Видях как нещо в нея отново се промени, включвайки онази животинска страст, с която ме посрещна отначало. И все пак в нея се водеше някаква вътрешна борба, която очите ѝ не можеха да скрият. Бързо отклоних поглед, преди да съм видял повече. Не знам защо, но ми се струваше, че не искам да видя онова, което се намираще в душата на Линда Рандъл.

— Защото се занимавам с това, господин Дрезден. На някои хора им трябва алкохол. Или наркотици. А на мен — оргазми. Секс. Страст. Просто още един вид зависимост. В този град ги има колкото поискаш. — Тя погледна към изхода на терминала. — След любовта това е най-страхотното нещо. И то ме задържа на работа. Моля да ме извините.

Тя отвори вратата. Бързо се отдръпнах и извърнах, за да ѝ направя място да излезе. С големи крачки — краката ѝ сякаш започваха от шията — тя заобиколи колата и отвори багажника.

Съпружеска двойка (и двамата дълги, с очила и стилни сиви делови костюми) се появи на изхода от аерогарата и се отправи към лимузината. Те изглеждаха като преуспяващи професионалисти: успешна кариера, без деца, затова пък имат време и пари в излишък, за да се грижат за външността си. Просто идеалната западна двойка. Той носеше на рамо сак с дрехи, а в ръката — малко куфарче; тя — само куфарче. Нямаха украшения, не забелязах дори следи от часовници или венчални халки. Странно.

Мъжът постави вещите си в багажника на лимузината и прехвърли погледа си от Линда към мен. Линда отклони очи. Той се стараеше да говори тихо, за да не го чуя, но слухът ми е остър.

— Кой е този? — попита той.

В гласа му се усети напрежение.

— Мой приятел, господин Бекет. Срецах се с него преди време.

Нова лъжа. Става все по-любопитно и по-любопитно.

Погледнах над покрива на лимузината към жената — вероятно, госпожа Бекет. Тя посрещна погледа ми невъзмутимо, дори бих казал — твърде безразлично. Това изглеждаше малко зловещо. Такъв поглед съм виждал в киното, при затворници, освободени от немските концлагери в края на Втората световна война. Празен. Мъртъв — като покойник, който още не знае, че е умрял.

Линда отвори задната врата и настана господин и госпожа Бекет в колата. Минавайки, господин Бекет плъзна ръка по талията на Линда с жест, твърде интимен и собственически за наемна прислуга. Видях как Линда трепна и затръшна вратата. После заобиколи колата и се приближи до мен.

— Изчезвайте отгук — тихо произнесе тя. — Не искам никакви неприятности с шефа си.

Хванах я за ръката и я стиснах — жест, който изглеждаше напълно естествен за бивш любовник. При това незабелязано пъхнах в дланта ѝ визитната си картичка.

— Моята визитка. Ако си спомните още нещо, обадете се, става ли?

Тя се обърна без да отговори, но визитката изчезна в джоба ѝ преди да влезе в колата.

Мъртвият поглед на госпожа Бекет се плъзна по мен, когато лимузината потегли. Сега аз трепнах. Вече казах, че изглеждаше много зловещо.

Влязох в аерогарата. Мониторите, показващи времето на пристигане, се покриха със смущения при моето приближаване. Намерих най-близкото кафене, седнах и си поръчах чаша кафе. Наложих се да оберая всички дребни от джобовете си, за да мога да платя. Голяма част от парите отиде за наема на офиса, а и за отварата, която приготвих, поддавайки се на уговорките на Боб. Пари. Трябваше най-накрая да се заема със случая на Моника Селз, да открия проклетото ѝ мъжле. Някак не ми се искаше да се измъкна благополучно от тази бъркотия с Белия Съвет само за да открия, че съм останал без офис и квартира само защото не съм си платил навреме.

Пиех кафе и се опитвах да приведа мислите си в някакво подобие на ред. Имах две основни задачи. Първата и по-важната бе да разбере кой е убил Томи Том и Дженифър Стентън. И не просто да заловя убиеца преди да е сътворил още една камара трупове, а да го направя преди Белият Съвет да използва този случай като повод да се разправи с мен.

Само че, докато търся убиеца и избягвам палачите на Съвета, трябва и да поработя за някой, който би ми платил. Днешните ми екскурзии определено не бяха работа, за която бих поискал пари от Мърфи — тя по-скоро би ми сритала задника, че съм си пъхал носа където не трябва. А и ако исках да получа пари от полицейското управление в Чикаго, трябваше да се заема с изследванията, които Мърфи очакваше от мен — черна магия, която сама по себе си можеше да ме загуби.

Е, или да поработя по случая с изчезналия мъж на Моника Селз. Струваше ми се, че вече съм се докопал до същността му, но все пак не пречеше да се изясни докрай. Спокойно можеше да загубя малко време за това, за сметка на аванса. Може би дори щях да получа допълнителна сума. Това беше далеч по-привлекателно, отколкото изследванията в областта на черната магия.

Какво пък, можеше да си опитам късмета с нишката, която ми даде Тук-Тук. През онази нощ в къщата на езерото са доставили пица.

Сега е моментът да поговоря с разносвача, ако успея.

Излязох от кафенето, намерих най-близкия телефон-автомат и набрах „Справки“. В района на Селзовата къща имаше само едно заведение, доставящо пица по домовете. Записах си номера и веднага го набрах.

— Пица-Експрес — произнесе някой в слушалката с пълна уста.
— Какво ще желаете?

— Хей — казах аз. — Дали можете да ми помогнете? Търся разносвача, който е доставял пица в сряда вечерта... — продиктувах му адреса и още веднъж попитах дали мога да говоря с разносвача.

— Още един... — измърмори моят събеседник. — Няма проблем. Не затваряйте. Джек току-що се върна от една поръчка. — Гласът от другата страна на линия извика някого, а след половин минута висок юношески баритон неуверено заекна в ухото ми:

— А-ало?

— Здравсти — казах аз. — Вие ли сте доставчикът, който е доставял пица в...

— *Слушайте* — възбудено ме прекъсна той. — Вече казах, че много съжалявам. Няма да се повтори.

За момент замижах; бях напълно объркан.

— Кое няма да се повтори?

— Исусе! — възкликна той. Чух как той отива някъде, после музиката и гласовете в задния фон рязко заглъхнаха — изглежда беше влязъл в друга стая и беше затворил вратата след себе си. — *Слушайте* — повтори той едва ли не през плач. — Нали ви казах, че на никого нищо няма да кажа. Само малко надникнах. Нищо лошо не съм направил, нали така? Никой не отвори вратата, е, аз какво можех да направя? — гласът му пресекна. — Добре, забавлявахте се там, и какво? Това си е ваша работа. Нали така?

Отчаяно се опитвах да разбера за какво говори това хлапе.

— Какво точно видя, Джек? — попитах аз.

— Не съм видял лица, нито едно — увери ме той с хленчещ глас. После неуверено се изхили и се опита да се пошегува. — Има места, които бяха по-интересни за гледане от лицата. А и какво, по дяволите, ме интересува какво правите в дома си? Или вашите приятели, или който е бил там. И не се притеснявайте заради мен. Няма да кажа

нищо, на никого. Следващият път просто ще оставя пицата пред вратата и няма да чакам, става ли?

Приятели — в множествено число. Интересно. Хлапетото наистина беше нервно. Сигурно все пак е видяло нещо. И все пак усещах, че скрива нещо, опитвайки се да не говори за това.

— И какво още? — попитах аз, стараяйки се да говоря колкото се може по-спокойно и неутрално. — Видял си още нещо. Какво беше?

— Не е моя работа — припряно измърмори той. — Не е. Слушайте, не бива да задържам телефона. Звънят ни за поръчки. Сега е петък вечерта, работа има колкото искаш.

— Какво — ясно и разделно произнесох аз — още?

— Ох, мамка му — изхлипа той с треперещ глас. — Слушайте, не бях заедно с онзи. Не знам кой е. И не съм му казвал, че у вас има оргия. Честна дума, не съм. Боже мой, господине, не ми трябват повече неприятности.

Изглежда, Виктор Селз разбираше от вечеринки. И как да плаши хлапетата — също.

— Още един въпрос и забравяме за това — казах аз. — Кого видя там? Разкажи ми за него.

— Не го познавам. И не съм го виждал преди. Някакъв пич с фотоапарат. Заобиколих къщата — помислих, че задната врата може да е отключена — е, и надникнах вътре. Само за секунда надникнах. А онзи стоеше там, целият в черно и щракаше с апарата си. — Той помълча, сякаш някой почука по затворената врата. — О, Господи, трябва да вървя. Не ви познавам. Нищо не знам. — Чуха се крачки, после — затварянето на слушалката.

Окачих своята слушалка и се върнах до взетата от Джордж таратайка. През целия път до къщи обмислях онова, което успях да разбера.

Някой друг бе звънял в „Пица-Експрес“ малко преди моето обаждане. Още някой се е интересувал от хлапетото-разносвач. Кой ли?

Е, разбира се, Виктор Селз. Проследява всички, които знаят нещо за него, за заниманията му в къщата край езерото. Виктор Селз, който си е устроил през онази нощ мъничко забавление. Може би се е напил, а може би някой от гостите му се е напил и е поръчал пица — и сега той заличава следите.

От което следва, че Виктор е знаел, че някой го наблюдава. По дяволите, сега вече бях сигурен, че той е бил в къщата, когато ходих там миналата вечер. Това правеше нещата още по-интересни. Много по-интересни. Изчезналият човек, който не иска да бъде намерен, може да стане опасен, ако го шпионират.

А фотографът? Онзи, който се е криел под прозорците и е заснемал любопитни кадри? Порових в джоба на якето си и напипах кръглата кутийка от филмова лента. Сега вече беше ясно откъде се е появила. Но защо някой ще отиде там, за да снима Виктор и приятелчетата му? Може би Моника е наела още някого, някой частен детектив, а не ми е казала? Или това просто е бил някой от съседите, вманиачен по порното? Трудно е да се каже. Тайните ставаха все повече.

Спрях „Студбейкър“ на паркинга пред дома ми и изгасих мотора. После поседях малко, обобщавайки резултатите от изминалата вечер. Загадки — колкото искаш. Постижения — нула.

Разследването ми за Моника Селз ме отведе до съпруга, който устройва диви оргии в лятната си къща, загубил е работата си и полага сериозни усилия да не бъде намерен. Може би има тежка форма на мъжки климакс. Моника не правеше впечатление на жена, която ще приеме такива новини леко и благосклонно — по-вероятно е да ги пренебрегне и да ме нарече лъжец, ако ѝ разкрия истината. Но тази история поне заслужаваше да ѝ отдели още малко внимание. Можех да добавя в сметката още няколко работни часа и, може би, да спечеля още малко пари. Наистина, до момента не знаех нищо.

Бианкината линия на разследването стигна до Линда Рандъл и попадна в задънена улица. Всичко, с което разполагах, бяха нови въпроси към госпожица Рандъл, а тя беше недостъпна като банка в почивен ден. Нямам нищо достатъчно солидно, за да помогна на Мърфи с разследването ѝ. По дяволите, все пак ще ми се наложи да направя този проклет опит. Може би ще науча нещо полезно, някаква улика, способна да насочи мен и полицията към убиеца.

А може би това просто ще ми струва живота.

Но нямах друг избор, освен да опитам.

Затова излязох от колата и закрачих към вкъщи, за да се залавям за работа.

Той ме изчакваше зад кофите за боклук, стоящи на стълбата до главния вход. Бейзболната бухалка, с която замахна, ме уцели точно зад ухото; строполих се надолу по стъпалата и останах да лежа там като безчувствен парцал. Чух как слиза към мен, но не можех да помръдна.

Всичко пасваше. Това беше напълно достоен завършек на изминалия ден.

Усетих подметката му върху врата си. Почувствах как надига бухалката. А после тя със свистене се спусна надолу, готова да смаже черепа ми.

Само че удари не неподвижната ми глава, а асфалта пред носа ми. Което значи, и пред очите ми.

— Чуваш ли, Дрезден? — произнесе нападателят. Гласът му звучеше тихо и нарочно хрипкаво. — Много ти е дълъг носът. Не го пъхай където не трябва. И устата ти е много голяма. Спри да говориш с хора, с които не трябва да говориш. Или ще ти я затворим. — Той изчака подобаваща театрална пауза и добави: — Завинаги. — Стъпките му се отдалечиха и заглъхнаха.

Известно време лежах и гледах звездите пред очите си. От някъде се появи Мистър — може би беше привлечен от стенещите звуци — и започна да ме ближе по носа.

В края на краищата отново възвърнах способността си да се движа и седнах. Главата ми се въртеше, повдигаше ми се. Мистър се отърка о мен с басово мъркане, сякаш усещаше, че нещо не е наред. Тогаваше се изхитрих да се вдигна на крака и да се задържа във вертикално положение достатъчно дълго, за да отключи вратата, да пусна Мистър вътре, да вляза самият аз и да я заключа след себе си. После някак докретах в тъмното до креслото и с блажена въздишка се строполих в него.

Поседях, без да мърдам, докато главата ми не престана да се върти поне дотолкова, че да мога отново да отворя очи, и докато грохотът в слепоочията ми не поутихна малко. Грохот в главата. Сякаш някой продължаваше да удря по нея с бейзболна бухалка като с ковашки чук, придавайки ѝ всякакви причудливи форми, еднакво непригодни за съзнателна дейност. Някой изкова от Хари Дрезден страхотен покойник.

Прекъснах тази нишка на разсъждения.

— Ти не си някакво жалко зайче, Дрезден — напомних си аз с рязък глас. — Ти си чародей от старата школа, заклинател от висок клас. Ти не трябва да се търкаляш като парцал в краката на всякакви лайнари с бейзболни бухалки само защото те са ти наредили така!

Наелектризиран от звука на собствения си глас (а може би от внезапното и не особено приятно осъзнаване, че си говоря сам), станах, запалих огъня в камината и започнах — олюлявайки се — да се разхождам напред-назад, опитвайки се да мисля.

Дали моите вечерни посещения предизвикаха това предупреждение? Кой има повод да ме заплашва? От какви разкрития се стремят да ме държат по-далеч? И най-главното — какво да правя?

Може би някой ме е видял да разговарям с Линда Рандъл. Или, което е още по-вероятно, някой ме е видял пред къщата на Бианка, задаващ въпроси. Синият Бръмбар, разбира се, не е върхът на разкоша, но е много трудно да го сбъркаш с друга кола. Кой има причина да ме следи?

Е, нима Джентълменът Джони Марконе не ме следеше, за да побеседваме? За да ме помоли да се държа по-далеч от историята с убийството на Томи Том? И още как! Така че, това като нищо можеше да се окаже още едно напомняне от криминалния бос. Между другото, напълно в мафиотски стил.

Докретах до печката и си сварих чай срещу главоболието, после добавих и две таблетки аспирин. Лечебният чай, разбира се, е добър, но предпочитам да заложа на сигурно.

Продължавайки да действам на същия принцип, извадих от чекмеджето своят „Смит и Уесън Чифс Спешъл“, трийсет и осми калибър, размотах парцала, в който беше увит, и проверих дали е зареден. После пъхнах револвера в джоба на якето си.

Ако не броим чародейството, много е сложно да се справиш с досадни типове с бейзболни бухалки в ръце. И проклет да съм, ако позволя дори на Джони Марконе, с неговата душа на тигър, да си изтрива краката в мен, да ме отклонява от пътя ми, или поне да мисли, че може да ме върти на пръста си както си поиска. Как ли пък не.

Главата ми бръмчеше, ръцете ми трепереха, но аз слязох в лабораторията и се заех да изчислявам как да изтръгна нечие сърце на разстояние седемдесет километра.

Кой каза, че не мога да си осигурявам развлечения в петък вечерта?

ГЛАВА 11

Наложи се да използвам остатъка от нощта и голяма част от сутринта, но все пак изчислих как да убия някого така, както бяха убити Томи Том и Дженифър Стентън. Проверих сметките си за пети или шести път, хвърлих ги на масата и тъпо се взрях в листчето хартия.

В това нямаше никакъв смисъл. Това беше просто *невъзможно*.

А може би всички ние страхотно сме подценявали убиеца.

Грабнах якето си и излязох от вкъщи, без да се интересувам как изглеждам. При мен няма огледала. Твърде много твари могат да използват огледалата като прозорци — или врати. Впрочем, аз и бездруго знаех, че изглеждам като ходещ труп. Огледалото за обратно виждане в „Студбейкър“-а потвърди това. Лицето ми беше преbledняло и обрасло с косми, под зачервените ми очи имаше тъмни кръгове, а от състоянието на косата ми можеше да се направи извод, че съм карал мотоциклет през облак мазен дим. Ето какво се получава, когато имате навик да пригладжате косата си с потни ръце. Особено ако се занимавате с това четиринайсет часа подред.

Впрочем, това не означаваше абсолютно нищо. Мърфи искаше тази информация; тя просто ѝ беше необходима. Работите вървяха на зло. Всъщност, по-зло от това нямаше накъде.

Подкарах колата към работата ѝ, осъзнавайки, че тя ще поиска да чуе новините лично, очи в очи. Отделът, в който работеше Мърфи, се намиреше в една от пристройките на комплекса, приютяващ градското полицейско управление. Сградата беше овехтяла и леко хлътнала тук-там — сякаш стар войник, стоящ в строя под командата „мирно“, се опитва да глътне провисналия си корем. На една от стените имаше графити, които нямаше да бъдат почистени до понеделник сутринта.

Спрях на паркинга за посетители — в събота сутринта това е много по-лесно — и влязох в сградата. Уви, дежурен се оказа не моят стар познат, офицерът с моржовите мустаци, а възрастна матрона с очи като стоманено острие. Още от пръв поглед тя не одобри нито мен,

нито начинът ми на живот, и ме накара да чакам, докато не се свърже с Мърфи.

Докато чаках, влязоха двама полицаи, влачеци някакъв тип с белезници. Той изобщо не се съпротивляваше, точно обратното. Главата му висеше безсилно надолу, а самият той простенваше почти музикално. Очевидно не се отличаваеше с атлетично телосложение и всъщност много приличаше на хлапе. Дънките и якето му бяха разкъсани и изцапани, а гривата му стърчеше във всички посоки. Ченгетата го повлякоха покрай дежурната.

— Надрусал се е до смърт — поясни един от тях. — Налага се да го подържим затворен, докато не започне да вижда нормално.

Лелката-дежурна им подаде табелка, един от тях я пъкна под мишницата си и завлачиха хлапака навътре. Търпеливо чаках, потривайки от време на време лепнещите си от умора очи, докато лелката се опитваше да се свърже с някого горе.

— Хм — доста учудено изсумтя тя най-накрая. — Добре, лейтенант. Ще го пусна при вас — и ми махна с ръка да влизам.

През целия път до стълбите усещах в гърба си неодобрителния ѝ поглед и неволно пригладвах с ръка косата си и четината по брадата.

Отделът за специални разследвания имаше своя собствена малка приемна — веднага зад вратата на стълбищната площадка на последния етаж. Мебелировката ѝ включваше четири дървени стола и продънен диван, в който всички опити да седнеш биха завършили с контузия на гръбначния стълб. Кабинетът на Мърфи се намираше в далечния край на залата, разделена на работни клетки.

Мърфи беше на поста си, притиснала телефонна слушалка до ухото си. Видът ѝ беше доста смачкан. Много приличаше на градско хлапе, имало глупостта да се сбие със селския побойник, макар че тя би ми откъснала главата, ако чуе от мен такова сравнение. Тя посочи с пръст към приемната и хлопна вратата под носа ми.

Избрах си стол и седнах, блажено облягайки главата си на стената. Но още щом затворих очи, чух писък, идващ някъде откъм коридора. Чу се шум от борба, няколко тревожни възклицания, а после писъкът се повтори, този път — по-наблизо.

Реагирах, без да мисля — бях твърде уморен, за да мисля. Станах и излязох на стълбищната площадка, откъдето се чуваха звуците. Вляво от мен беше стълбището, а вдясно се виждаше коридор.

От дълбините на коридора с големи скокове бягаше към мен мъжка фигура. Това беше онзи, същият човек, който само преди няколко минути висеше като чувал в ръцете на влачещите го полицаи. Именно той пищеше. Чух шляпане на подметки и иззад ъгъла се появиха двете ченгета, които видях долу. Те бяха, меко казано, не особено млади, така че тичаха, тресейки кореми, пухтейки тежко и придържайки кобурите си.

— Стой! — задъхвайки се, извика единият. — Спрете го!

Косата ми настръхна. Бягащият право срещу мен човек продължаваше да пищи — пронизително, панически, злобно, страстно. Всички тези емоции се сплитаха в стегнат възел и той ги изхвърляше от себе си чрез пищенето.

Успях да забележа погледа на безумните очи, коженото яке, старите дънки — и в този момент той влетя на площадката. Ръцете му оставаха зад гърба — очевидно все още заключени в белезници. Явно бягаше, без да знае накъде. Не знам дали изобщо виждаше нещо, но ако виждаше, някак не ми се искаше да разбера какво точно. Той тичаше право към мен и това го застрашаваше доста повече от останалите.

Разбира се, това не ме засягаше, но аз просто не можех да го оставя да си счупи врата на стълбите. Хвърлих се върху него с всички сили, опитвайки се да го уцеля с рамо в корема и да го изблъскам назад, както правят във футбола^[1].

Признавам, в ученическите си години не бях особено добър във футбола. Врязах се в него, но той само изохка и се отклони настрана, към стената. Сякаш изобщо не забеляза присъствието ми. Той сляпо продължи напред, пищейки, блъскайки се в стената, но неотклонно приближавайки се към стълбите. Паднах и главата ми незабавно се отзова с болка, пулсираща на мястото, където неизвестното копеле ме светна снощи с бейзболната бухалка.

Може би единственото преимущество на високият ми ръст е, че имам дълги ръце. Претърколих се към него и, протягайки дясната си ръка, се вкопчих в крачолата на дънките му и го дръпнах към мен.

Това свърши работа. Той преплете крака и се стовари върху покрития с теракот под. Пищенето спря: от удара дъхът му секна. Той се плъзна до първото стъпало и застина, потръпвайки леко. Ченгетата, пухтейки, минаха край мен и го хванаха от двете му страни.

И тогава се случи нещо странно.

Хлапето ме погледна и очите му изведнъж се опулиха, а зениците му се разшириха дотолкова, че можеше да ги помислиш за големи черни копчета, монтирани в кървясалите му очи. После очите му се извърнаха и той започна да крещи:

— Чародей! — с тръбен глас възвести той. — Виждам те, чародей! Виждам те! Виждам онова, което е зад теб, виждам онези, които са били преди, и Него, Онзи, Който Върви След Теб. Те ще дойдат, ще дойдат за теб!

— Боже господи — произнесе по-ниския и по-закръглен полицай, когато уловиха хлапето за ръцете и го помъкнаха обратно по коридора. — Добре се е надрусал! Благодаря ти за помощта, приятел.

Аз гледах стъписано към типа в ръцете им. После улових по-високия от двамата за ръкава.

— Какво става, сър? — попитах аз.

Той спря, оставяйки арестувания да виси между него и партньора му. Главата на хлапето падна на гърдите му, очите му оставаха нефокусирани, но по някакъв начин успя да обърне лице към мен, озъбен в зловеща усмивка. Челото му беше странно набръчкано, сякаш се опитваше да ме гледа през веждите и челните дялове на мозъка.

— Наркоман — поясни високото ченге. — Един от тези, новите, с „Трето Око“. Намерихме го в кола до езерото. В джоба имаше почти четири грама от тази гадост. А в него може би има и повече. — Той тръсна глава с досада. — А ти как си?

— Нормално — уверих го аз. — „Трето Око“? Това какво е, някакъв нов наркотик ли?

— Е, да — изсумтя по-ниският. — Той уж им позволява да виждат света на духовете. Гадост, казано накратко.

По-високият кимна в съгласие.

— Изглежда, това нещо е по-силно от кокаина. Благодаря за помощта. Не се сетих, че си цивилен. По това време на денонощието тук няма никого. Ти как си, добре ли си?

— Всичко е наред — уверих го аз. — Добре съм.

— Ей — трепна изведнъж пълният. Той се вгледа по-внимателно в мен и тържествуващо вдигна пръст. — Ти да не би да си онзи? Тоест, психоконсултантът, за когото каза Кармайкъл?

— Право в десетката — потвърдих аз с усмивка, която всъщност не усещах. Ченгетата се ухилиха и се заеха с работата си, закривайки арестувания с раменете си.

— Виждам, виждам те, чародей! — продължаваше да говори с безумен глас наркоманът. — Виждам Онзи, Който Върви След Теб!...

Върнах се на стола си в приемната и седнах. Главата ми бучеше, а и коремът ме наболяваше леко. Онзи, Който Върви След Теб. Никога преди не се бях срещал с това хлапе. И не усетих никакво енергетично напрежение във въздуха, което обикновено издава присъствие на действащ маг.

Тогава как, дявол да го вземе, той успя да види зад гърба ми сянката на Онзи, Който Върви След Мен?

По причини, в които не искам да навлизам, бях пожизнено маркиран със знака на дух-убиец, един вид призрачен терорист, известен като Онзи, Който Върви След Мен. На времето, независимо от незначителния си шанс, успях да преживея врага си, който призова Онзи, Който Върви След Мен и го насъска след мен. И макар че духът-убиец така и не стигна до мен, знакът му и досега се вижда. Е, разбира се, не за всички, но онези, които притежават Вътрешно Зрение, виждат след мен дълга сянка с неприятна форма. Нещо като призрачен белег, напомнящ ми за онова приключение.

Но само чародеите могат да я виждат, както и цялостната аура! А този изобщо не приличаше на чародей.

Или подценявах действието на „Третото Око“? Може би тази отвара наистина дарява потребителя си със способност за Вътрешно Зрение?

При мисълта за това неволно потръпнах. Нещата, които ще видите с Вътрешното Зрение, могат да се окажат ослепително прекрасни, такива, че чак сълзи ти избиват на очите. Но могат да се окажат и толкова ужасни, че в сравнение с тях и най-лошите нощни кошмари ще изглеждат мили и безобидни. Видения от миналото, бъдещето, истинската същност на нещата. Психични стресове, неясни очертания, духове от всички възможни и невъзможни видове, предизвикващата трепет власт на Небивалото в пълната ѝ мощ — всичко това попада директно в мозъка ви. Незабравимо, неизтриваемо от паметта. На истинският чародей му е необходимо много малко време, за да се научи да контролира Вътрешното Зрение. Обикновено

го държим изключено и го използваме само в особени случаи. В противен случай можеш да се побъркаш само след седмица-две.

Зави ми се свят. Ако тази отвара не е измама, ако наистина може да включи Вътрешното Зрение у смъртните, а не предизвиква обикновени халюцинации, значи е още по-опасна, отколкото изглеждаше преди. Опасна не само с ефектите, които нагледно демонстрира хванатият от мен нещастник. Дори ако вземащия го не се побърка от онова, което вижда, той може да различи всяко от съществата, които под една или друга маска се разхождат сред хората — а това може да ги принуди да се защитават. Двойна заплаха.

— Дрезден — изръмжа Мърфи. — Събуди се!

Примигах.

— Не спях — измърморих аз. — Просто затворих очи, за да починат малко.

— Запази си лъжите за някой друг — изсумтя тя и ми пъкна в ръката пластмасова чашка. Кафето беше с един тон захар, точно както го обичам, и дори този евтин сорт ми се стори като райски нектар.

— Ти си просто ангел — измърморих аз, отпих глътка и кимнах към работните клетки. — Би предпочела да чуеш това в кабинета си.

Отпих от чашата, усещайки внимателния ѝ поглед.

— Добре — каза тя. — Да вървим. И, Хари, дължиш ми петдесет цента за кафето.

Запрепъвах се след нея към кабинета — грубо преградено с шперплат ъгълче с изкривена врата. На вратата имаше лист хартия, надписан с дебел флумастер: Л-Т КАРИН МЪРФИ. Малко по-надолу имаше по-светло правоъгълно петно, където преди е висяла табелката с друго име. Това, че кабинетът все още нямаше пълноценна табелка, недвусмислено напомняше за несигурното положение на началник-отдела за специални разследвания.

Обаче мебелите в кабинета, а и целият интериор бяха в поразителен контраст с вратата. Бюрото и работното ѝ кресло бяха чисто нови. В дясната част на бюрото стоеше непрекъснато включен компютър. Голяма част от една от късите стени беше заета от дъска с текущи задачи, на която в идеален ред бяха закачени бележки с надписи. Дипломата за завършен колеж, наградите за айкидо и точна стрелба бяха подредени на стената вдясно от входа, и ако седнете на

стола за посетители, ги виждате право пред себе си. Ето такава е Мърфи — организирана, волева, целеустремена, и малко нетърпелива.

— Момент — каза ми Мърфи. Спрях до вратата — както винаги — и почаках, докато тя влезе и изключи компютъра и телефона. Мърфи вече бе свикнала с катаклизмите, които се случват, когато се намирах близо до работещи уреди. Когато изключи всичко, влязох.

Строполих се в стола и отпих още кафе. Тя приседна на края на бюрото и, присвивайки сините си очи, ме изгледа от горе на долу. Днес, в събота, тя беше облечена също толкова небрежно, колкото и в работен ден: тъмни прави панталони, тъмна блуза, подчертаваща златните ѝ коси, верижка и обеци от светло сребро. Дяволски стилно. Усещах се неловко с моите смачкани дънки, тениска, черно яке и чорлава коса.

— Добре, Хари — каза тя. — Казвай какво имаш.

Допих остатъка от кафето, потиснах една прозявка и оставих чашката на бюрото. Тя я премести върху подноса.

— Цяла нощ се блъсках с това — казах аз, опитвайки се да говоря тихо. — Загубих дявол знае колко време, изчислявайки заклинанието. И, ако съм поне приблизително прав в сметките си, това е почти невъзможно да се направи дори с един човек, та камо ли с двама.

Тя ме изпепели с поглед.

— Само не ми говори за „почти невъзможно“. Имам два трупа, които говорят за обратното.

— Запази си силите — измърморих аз. — Тепърва започвам. Ще се наложи да проумееш принципа, ако искаш да вникнеш в детайлите.

Погледът ѝ стана още по-опасен. Тя здраво стисна края на бюрото.

— Добре — произнесе тя с убийствено разумен тон. — Добре. Хайде, обяснявай.

Отново потърках очи.

— Слушай. Онзи, който го е направил — който и да е той — е използвал тавматургично заклинание. Използвал е коса или нокът от Томи Том и Дженифър Стентън... е, или нещо от този род — за да установи връзка с тях. А после е изтръгнал символичното сърце на някаква ритуална кукла или жертвено животно. Само че, за да се случи същото с жертвите, трябва да осигури и цяла камара енергия.

— Не чух нищо ново, Хари.

— Добре де, добре. Преминавам към същността — казах аз. — Разбери, енергията, необходима за това нещо е толкова огромна, че направо да се побъркаш. По-лесно е да организираш земетресение, отколкото да убиеш някого по този начин. В най-добрия случай може би бих успял, като при това остана жив. Само че за целта е нужно жертвата да ме е вбесила до... до... до крайност.

— Какво, да не се кандидатираш за заподозрян? — Ъгълчето на устата на Мърфи трепна.

Изпръхтах.

— Казах, че силите биха ми стигнали да направя това с един човек. Предполагам, че опитът да направя същото с двама просто би ме убил.

— Искаш да кажеш, че извършителят е някакъв чародей-Шварцнегер?

Свих рамене.

— Какво пък, възможно е. Но далеч по-вероятно е, да е извършено от някой голям майстор. В края на краищата, магията не се ограничава само до трансфер на енергии. Важна роля играе и концентрацията. Колкото по-добре се фокусираш върху целта, толкова по-ефективно прехвърляш енергията си в нужното време и на нужното място. Почти както майсторите на древни китайски бойни изкуства чупят стволите на дърветата с голи ръце. Той не може да вдигне и кученце над главата си, затова пък може да насочва наличната си сила накъдето поиска — с оглушителен ефект.

Мърфи погледна към наградите си по айкидо и кимна.

— Добре — каза тя. — Това мога да го разбера. Тоест, излиза, че търсим някаква вълшебна разновидност на господин Мияджи.

— Или — назидателно вдигнах пръст, — над това едновременно са работили няколко чародея. Обединили са енергията си и са я използвали наведнъж. — От пулсиращата болка в главата, в съчетание с празния стомах и кофеина неизвестно защо започнах да завалям думите. — Колективна работа, ето къде е същността.

— Банда убийци — проточи Мърфи. — Аз и един не съм хванала, а ти ми говориш, че може да са петдесетина.

— Тринайсет — поправих я аз. — Повече от тринайсет не става. Но се съмнявам, че са толкова много. Това е дяволски сложно. Всички

в кръга трябва да са напълно отдадени на заклинанието, без да се колебаят, без да се съмняват... И при това — изцяло да се доверяват един на друг. Такова нещо не се среща в обикновена банда. И изобщо се случва много рядко — освен ако, разбира се, това не е някаква разновидност на фанатизма. Религиозен или политически.

— *Култ* — произнесе Мърфи и потърка уморените си очи. — „Влъхва“ ще се развихри, ако това се разчуе. Значи Бианка все пак е замесена във всичко това. Тя спокойно може да предизвика някой да положи тези усилия, за да се избави от нея.

Поклатих глава. Болеше ме все по-силно, някак настойчиво, но парчетата мозайка падаха на местата си.

— Не. Не гледаш в правилната посока. Убиецът на проститутката и Томи Том не се е целил в Бианка.

— А ти откъде знаеш?

— Срегнах се с нея.

— Дявол да го вземе, Хари!

Дори не обърнах внимание на яда ѝ.

— Сама знаеш, Мърф, че тя няма да разговаря с теб. Тя е от старомодните девиси-чудовища. Никакво сътрудничество с властите.

— А с теб е говорила, така ли? — обиди се Мърфи.

— И още как.

— Бих те направила на парцал, ако вече не изглеждаше като такъв — въздъхна Мърфи. — И какво научи?

— Бианка няма нищо общо. Тя няма и най-малка представа кой може да е направил това. Много е уплашена. — Благоразумно премълчах колко точно е уплашена: дотолкова, че едва не ме разкъса на парчета.

— Излиза, че някой е изпратил предупреждение, но не на Бианка?

— Джони Марконе — кимнах аз.

— Война на гангстерските кланове — замислено произнесе Мърфи. — А сега — и с използване на магия. Мафиотски заклинания. Господи, помилуй. — Тя побарабани с ноктите си по бюрото.

— Война на гангстерските кланове. Доставчиците на „Трето Око“ срещу традиционните наркотици. Нали?

Тя ме погледна предпазливо.

— Ъхъ. Да, точно така е. Откъде знаеш? Държахме тази информация в тайна от пресата.

— Е, сблъсках се тук с едно хлапе, което беше откачило от „Третото Око“. Та така, някои от нещата, които каза, ме карат да мисля, че тази гадост не само обърква главата. Тя наистина дава възможност да се види скритото. И трябва да си много, ама много хитроумен чародей, за да произвеждаш такава отвара в големи количества.

Сините очи на Мърфи заблестяха възбудено.

— Значи онзи, който доставя „Трето Око“...

— ... е убил Дженифър Стентън и Томи Том. Напълно уверен съм в това. Логично е.

— Всъщност, ще се съглася с теб — кимна Мърфи. — Какво пък, добре. Колко хора познаваш, които са способни да извършат такова убийствено заклинание?

— Боже мой, Мърфи — замолих се аз, — не можеш да искаш да ти дам списък с имена, за да привикваш хора отвсякъде за разпит.

Тя се наведе над мен и сините ѝ очи блеснаха със свирепа светлина.

— Тук грешиш, Хари. Мога, и още как. И да моля, и да заповядам да ми дадеш този списък. А ако откажеш, мога да те затворя в килия, и то толкова бързо, че няма да успее да ти се завие свят.

— И без това вече ми се вие... — възразих аз и се изхилих. Главата ми думкаше: бум, бум, бум... — Няма да направиш това, Мърфи. Нали те познавам. И ти, дявол да го вземе, също прекрасно знаеш, че ако имах нещо, което можеше да използваш, щях да ти го дам. Ако ми беше разрешила да участвам в разследването, ако ми беше дала шанс...

— Не, Хари — сухо ме прекъсна тя. — Никакви шансове за това. И без теб съм до шия в блатото с алигаторите, така че, не влошавай нещата. И без това вече пострада; не искам да ти купя и сапун за въжето. Нямам ни най-малко желание да те изстързвам от бетона. Онзи, който е убил Томи Том, очевидно се вбесява, когато го притиснат в ъгъла, и не е твоя работа да правиш това. Моя е.

— Не се пенявай — посъветвах я аз. — В края на краищата, началството теб притиска със сроковете.

Лицето ѝ пребледня, очите ѝ придобиха вече неестествена по интензивност окраска.

— Ти си истинско лайно, Хари!

Отворих уста, за да ѝ отговоря, дори започнах да казвам нещо, но в този момент черепът ми стана твърде тежък за шията и всичко наоколо някак се завъртя, а столът сякаш застана на задните си крака, махайки във въздуха с предните. Стори ми се, че ще е далеч по-безопасно да се плъзна на пода: змията цял живот пълзи и никога не пада. Плочките на пода приятно разхлаждаха бузите ми. Само в главата ми продължаваше да гърми: бум, бум, бум — лишавайки ме от удоволствието на онова, което без болката би било просто приятна, лека дрямка.

[1] Разбира се, има се предвид американски футбол. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА 12

Свестих се на пода в кабинета на Мърфи. Съдейки по часовника на стената, бяха изминали около двацет минути. Главата ми лежеше на нещо меко, а под краката имаше няколко телефонни указателя. Мърфи притискаше към челото и темето ми мокра кърпа.

Чувствах се кошмарно. Всичко, което исках, бе да се свия на кълбо и хлипайки от жалост към самия мен, да заспя. Но после реших, че нямам право да падна *толкова* ниско и направих опит да се пошегувам.

— Случайно да имаш къса бяла престилка? Знаеш ли, Мърф, точно така съм си представял идеалната медицинска сестра.

— Какво друго да очаквам от извратеняк като теб. Кой те халоса по тиквата? — мрачно попита тя.

— Никой — измърморих аз. — Паднах по стълбите пред апартамента си.

— Не ме будалкай, Хари — каза тя с абсолютно лишен от съчувствие глас. — Ти си си пъхал носа в това разследване и си получил предупреждение. Нали?

Направих опит да възразя.

— О, я млъквай — прекъсна ме тя с въздишка. — Ако нямаше сътресение, щях да те вържа за краката зад колата си и да мина направо на движението. — Тя помахаша два пръста пред носа ми. — Колко пръста са тук, Хари?

— Петдесет — казах аз и вдигнах два. — Това не е сътресение. Просто малка цицина на главата. Сега ще се съвзема. — Започнах да се надигам, за да седна. Трябваше да се прибера и да поспя малко.

Мърфи положи ръка на шията ми и ме натисна обратно върху възглавницата. Тоест, не върху възглавница, а, съдейки по всичко, върху нейното сгънато сако, защото то вече не бе върху нея.

— Лежи и не мърдай — изръмжа тя. — С какво дойде дотук? Надявам се, че не с твоята ръждясала развалина?

— Бръмбарът е като феникс, чака поредното си възраждане — казах аз. — Взех кола под наем. Виж какво, ей-сега ще се съвзема. Само ме пусни и аз ще се прибера да поспя.

— Не си в състояние да шофираш — възрази Мърфи. — Представляваш опасност за движението. Ще се наложи да арестувам сама себе си, ако те пусна зад волана в такъв вид.

— Мърф — уморено помолех аз, — ако още сега не ми платиш изработеното, няма да имам пари дори за такси.

— Не ме притискай, Хари — озъби се Мърфи. — И не мърдай оттук. Сама ще те откарам до вас.

— Не ми трябва... — започнах аз, но тя се надигна и излезе от кабинета.

Чисто бълнуване, помислих си аз. Ама че е упорита. Спокойно ще стигна до вкъщи без ничия помощ. Седнах и започнах да се надигам.

Или по-точно, направих опит. Не особено успешен.

Когато Мърфи се върна, ме намери легнал настрани, свит на кълбо, а в кабинета вонеше, защото повърнах. Впрочем, тя не каза нищо. Просто отново коленичи до мен, изтри ми устата и постави на темето ми още една мокра кърпа.

Смътно помня как Мърфи ме водеше към колата си. Помня само отделни моменти от пътуването до вкъщи. Помня, че ѝ дадох ключовете от „Студбейкър“-а, мърморейки нещо за Майк и шофьора на аварийната кола.

Но най-добре запомних ръката ѝ, стискаща моята — изстиналите от притеснение меки пръсти, малки в сравнение с моите гребла, но силни. Струва ми се, че през целия път ме псуваше като хамалин и ме заплашваше с най-невероятните полицейски откъщения. Но аз помня как стискаше ръката ми; може би за да се увери, че още съм жив. Или за да усетя, че е до мен, че няма да ме изостави в беда.

Ето ви причина, поради която не мога да откажа помощ на Мърфи. Тя е добър приятел. От най-добрите.

Пристигнахме някъде към обяд. Мърфи ми помогна да сляза по стълбите и отключи вратата. Дотича Мистър и радостно се отри в краката ѝ. Може би niskият ръст влияе положително на устойчивостта, но за разлика от мен тя дори не се олюля. А може би ѝ помага айкидото.

— Боже, Хари — измърмори тя, — колко е тъмно при теб. — Тя пощрака ключовете, но лампите бяха изгорели още преди седмица, а тогава нямах пари да ги сменя. Затова тя ме настани на дивана и запали няколко свещи от тлеещите въглени в камината. — Добре. Ще те сложа да спиш.

— Става. Щом толкова настояваш.

Извън телефонът. Той стоеше на една ръка разстояние от мен, затова вдигнах слушалката.

— Дрезден — казах аз колкото се може по-ясно.

— Господин Дрезден, Линда се обажда. Линда Рандъл. Помните ли ме?

Ха. Нима мъжете могат да забравят онази сцена от филма, когато Мерилин стои над вентилационната решетка? Веднага си спомних очите на Линда Рандъл и всякакви неподобаващи на истински джентълмен мисли.

— Гола ли? — поинтересувах се аз и едва тогава съобразих какво съм изгърсил. Опа.

Мърфи подозрително ме погледна, после стана, отиде в спалнята и се зае да сменя чаршафите на леглото ми. Какво пък, отлично. Припадъкът ми е подействал на Мърфи далеч по-добре от която и да е лъжа, която бих успял да измисля. Може би припадналият Хари не е непременно лош Хари.

Линда се разсмя в слушалката с онзи свой смях, който ме побъркваше.

— Сега съм в колата, мъжаго. Може би по-късно. Чуйте, намерих нещо, което може би ще ви помогне. Може ли да се срещнете с мен тази вечер?

Уморено потърках очи. Днес е събота. Значи вечерта ще е събота вечер. Нямах ли нещо, което планирах за днес вечерта?

По дяволите, помислих си аз. Едва ли е толкова важно, щом съм успял да го забравя.

— Разбира се — уверих я аз. — С удоволствие.

— Вие сте такъв джентълмен — измърка тя в слушалката. — Обичам такива. Понякога. Свършвам работа в седем. Става ли? Да кажем, в осем?

— Автомобилът ми се взриви — казах аз, едва местейки езика си. — Нека се срещнем в мола на моята улица.

Тя отново се разсмя в ухото ми.

— Ето какво ще ви кажа. Дайте ми още час — час и половина да се прибера, да взема гореща вана, и изобщо — да си почистя перушината и ще долетя в обятията ви. Става ли?

— Ъ-ъ... О'кей.

Тя още веднъж се разсмя и, без да се сбогува, затвори телефона.

Мърфи се появи веднага щом затворих моя телефон.

— Само посмей да отричаш, Дрезден, че си уговори среща.

— Ти просто ревнуваш.

— Ох, моля те — изсумтя Мърфи. — На мен ми трябва някой посилен от теб. — Тя пъкна ръка под мишницата ми, за да ми помогне да стана. — Ти ще се счупиш като суха съчка, Дрезден. По-добре легни, преди да си си въобразил още нещо.

Поставих ръка на рамото ѝ и я отблъснах. Бях останал почти без сили, но тя се отдръпна и се намръщи.

— Какво?

— Сега ще си спомня — измърморих аз, търкайки очи. Нещо не ми даваше мира. Нещо, за което бях забравил. Нещо, което бях обещал да направя тази събота. Опитах се да изхвърля от главата си мислите за уличните войни на наркотърговците и за хората, побъркани от Вътрешното Зрение, което им беше осигурило „Третото Око“.

Нужният контакт в мозъка прещрака почти веднага. Моника. Обещах ѝ, че ще се свържа с нея. Порових в джоба на якето, намерих бележника си и го извадих. После го отворих, но веднага махнах на Мърфи.

— Дай свещ. Трябва да прочета нещо.

— Господи, Дрезден. Кълна се, че си поне толкова невъзможен, колкото първия ми мъж. Инатът му беше толкова голям, че го вкара в гроба. — Тя въздъхна, но все пак взе една свещ и я постави до мен. В първия момент светлината ѝ ме преряза през очите. Намерих номера на Моника и го набрах.

— Ало — отзова се в слушалката детски глас.

— Привет — казах аз. — Може ли да говоря с Моника?

— А кой се обажда?

Спомних си, че работя тайно.

— Третият ѝ братовчед Хари, от Върмонт.

— Ясно — каза детският глас. — Изчакайте. МАМО! БРАТОВЧЕДЪТ ТИ ХАРИ ОТ ВЪРМОНТ СЕ ОБАЖДА ПО ТЕЛЕФОНА! — изкрещя той, без да отдръпва слушалката от устата си.

Деца. Как да не ги обичаш. Направо ги обожавам. Малко сол, изстискаваш един лимон — направо да си оближеш пръстите.

Почаках, докато грохотът в черепната ми кутия не утихне до просто огнено парене — хлапето хвърли слушалката и избяга, тропайки с крака по паркета.

След няколко секунди слушалката бе вдигната и леко нервният глас на Моника произнесе:

— Ъ-ъ... Ало?

— Хари Дрезден е — казах аз. — Обаждам се, за да ви разкажа какво успях да разбера за ва...

— Извинете — прекъсна ме тя. — Аз... хм... нямам нужда от това.

Замижах.

— Ъ-ъ... Моника Селз? — за всеки случай повторих номера на телефона ѝ.

— Да, да — отвърна тя припряно, дори нетърпеливо. — Нямаме нужда от помощта ви, благодаря.

— Да не би да се обадох в неподходящ момент?

— Не. Не е това. Просто исках да оттегля молбата си. В смисъл, да се откажа от услугите ви. Не се притеснявайте за мен. — В гласа ѝ имаше нещо странно, сякаш тя старателно се опитваше да имитира доволна стопанка.

— Да се откажете ли? Вече не искате ли да търся мъжа ви? Но, госпожо, парите... — в слушалката нещо зажука и заскърца. Стори ми се, че зад тези шумове все пак се чу глас, но после изчезна и остана само пращането. Няколко секунди ми се струваше, че линията се е прекъснала окончателно и безвъзвратно. Дявол да ги вземе тези ненадеждни телефони. Обикновено дават дефект от моята страна на линията, а не у събеседника ми. По дяволите, по дяволите, те дори не могат да се счупят както трябва.

— Ало? Ало? — безнадеждно дърдорех аз в слушалката.

И гласът на Моника все пак се върна.

— Не се притеснявайте за това. Благодаря за усилията. Всичко хубаво и довиждане, благодаря ви — и тя затвори телефона.

Дръпнах слушалката от ухото си и известно време я гледах тъпо.

— Странно — казах аз.

— Хайде, Хари — намеси се Мърфи. Тя издърпа слушалката от ръката ми и решително я постави на телефона.

— Какво говориш, мамо — още дори не се е стъмнило — шегувах се аз, по-скоро заради мен самия, за да мисля за нещо друго, а не за това как ще ме заболи главата, когато Мърфи ми помогне да стана. И двамата — и главата ми, и Мърфи — не излъгаха очакванията ми. Дотътрихме се до спалнята и след като се протегнах върху хладните чаршафи реших, че ще пусна корени тук и ще си лежа завинаги.

Мърфи ми измери температурата; с ловки и силни пръсти опипа черепа ми — особено внимателно, когато стигна до цицината с размер на гъше яйце на темето ми. После посвети в очите ми с фенерче, и това не ми хареса. После донесе чаша вода, което ми хареса, и ме накара да изпия два аспирина или тайленол, или някаква друга гадост.

От следващите събития съм запомнил само две неща. Първото: Мърфи сваля от мен тениската, обувките и чорапите, след което се навежда, за да разроши косите ми и да ме целуне по челото. После ме завива с одеяло и изнася свещта. Мистър скача при мен и ляга направо на краката ми, мъркайки като малък дизелов двигател.

Второто, което запомних, бе, че отново извън телефонът. Мърфи тъкмо се канеше да си тръгва, подрънквайки с ключовете от колата си. Чух как се върна и вдигна слушалката.

— Домът на Хари Дрезден — каза тя.

Последва пауза.

— Ало? — произнесе Мърфи.

След няколко секунди Мърфи се показва на вратата.

— Сбъркали са номера. Поспи, Хари.

— Благодаря ти, Карин — усмихнах се аз. Или по-точно — опитах се. Сигурно не особено успешно, но тя се усмихна в отговор. Не се и съмнявам, че при нея се е получило по-добре.

А после тя си тръгна. В квартирата стана тъмно и тихо. Само Мистър продължаваше да мърка успокоително в тъмнината.

И все пак, дори заспивайки, продължавах да се притеснявам: какво съм забравил? И още нещо, по-маловажно: кой ми се обади, но не пожела да говори с Мърфи? Може би Моника Селз се е опитала отново да се свърже с мен? И защо тя изведнъж реши да спре търсенето и да ми остави аванса?

Това, и бейзболните бухалки, и други глупости се въртяха в главата ми докато не заспах, приспан от мъркането на Мистър.

ГЛАВА 13

Събудих се, когато сградата около мен потрепери от гръмотевица.

Беше пълна тъмнина. Нямах представа колко е часът. Около минута лежах объркан; леко ми се виеше свят. Краката ми бяха топли на мястото, където току-що бе лежал Мистър, но самият котарак не се виждаше никъде. Той панически се бои от гръмотевици.

Дъждът на улицата се лееше като из ведро. Чух как барабани по асфалта и по стените на старата сграда. Сградата поскърцваше и простенваше, атакувана от пролетната буря и вятъра. Дървените греди леко се огъваха; опитът и възрастта им ги бяха научили, че е по-добре леко да отстъпиш, отколкото тъпо да се съпротивляваш, докато не се счупиш. По дяволите, и на мен ми е време да го науча.

Стомахът ми ръмжеше от глад. Измъкнах се от леглото, олюлях се и заопипвах наоколо в търсене на халата. Не го намерих, но напипах якето си: то висеше на облегалката на стола, там, където го беше оставила Мърфи. До якето имаше няколко банкноти и салфетка с надпис: „Ще си платиш за това, Мърфи“. Мрачно погледнах парите и се опитах да не обръщам внимание на прилива на благодарност, който изпитах при вида им. После облякох якето, загърнах го пред голите си гърди и дошляпах бос до гостната.

Отново изгърмя. Усещам бурята по начин, различен от хората. Това е буйство на чиста енергия, гола, пулсираща в облаците. Усещам водата, потокът от капки, устремен към земята или летящ в небето, усещам поривите на вятъра, хвърлящ пластове дъжд към стените на сградата около мен. Усещам огъня на мълниите, прескачащи от облак на облак, а после, намирайки кривата пътечка на най-малкото съпротивление, устремяващи се към търпеливата, вечна земя, за да разредят в нея смъртоносния си заряд. Всичките четири стихии в движение, във взаимодействие, обменящи енергия във всичките й форми. Всъщност в бурята има огромна енергия, съблазнителна за някой чародей — силно отчаян или просто глупав. И наистина, жалко

е, когато толкова енергия пропада там, където си играят силите на древната природа.

Мисълта за това ме накара да се намръщя. До момента не ми беше хрумвало. Нямаше ли буря в сряда вечерта? По дяволите, наистина имаше! Спомних си как се събудих доста преди изгрева, стреснат от гръмотевица. Дали нашият убиец не е използвал тази буря като гориво за своите заклинания? Напълно възможно. Мисълта за това ме разтревожи. Впрочем, магията от този род често е твърде непостоянна и уязвима, за да се използва толкова целенасочено.

Отново проблясна мълния и аз успях да преброя до три, преди да чуя грохотът на гръмотевицата. Ако убиецът все пак е използвал бурята, логично е да се предположи, че ако той или тя нанесе нов удар, това ще се случи днес. Трепнах.

В този момент коремът ми отново изкъркори и главата ми беше заета от далеч по-прозаични мисли. Между другото, тя продължаваше да ме боли, но далеч по-малко и вече не ми се виеше свят. За сметка на това коремът ми не се успокояваше — като много от високите и слаби мъже, ям без да спирам и все ми е малко. Не знам защо. Изшляпах с босите си крака до кухненския ъгъл и се заех да разпалвам огъня в печката.

— Мистър? — повиках аз. — Огладня ли, приятел? Ще изпека два котлета. Мляс-мляс!

Отново удари мълния, този път — по-близо, защото гръмотевицата се чу почти без закъснение. Проблясъкът беше толкова ярък, че ме ослепи дори през ниските приземни прозорци. Но и така успях да видя Мистър.

Котаракът се беше скрил на най-горния рафт в далечния ъгъл на стаята, колкото се може по-далеч от вратата. Той я следеше със светещите си в тъмното очища, наострил уши, макар че позата му си оставаше обичайна, котешки ленива. Сигурно, ако имаше опашка, сега тя щеше да потрепва.

На вратата се почука.

Сигурно бурята ми беше поразклатила нервите, но целият се напрегнах в очакване на всякаква възможна опасност. Бурята обърка всичките ми усещания — както физически, така и духовни, и всичко, което можех да определя бе, че пред вратата има някой.

Опипах джобовете на якето в търсене на пистолета и си спомних, че още вчера го извадих в лабораторията и не го взех с мен в полицията. Не питайте защо, но ченгетата изобщо не обичат някой да носи оръжие в техните помещения, освен тях самите. Така или иначе, нямах пистолет подръка.

И тогава си спомних, че днес трябваше да дойде Линда Рандъл. Напсувах се за идиотската плашливост, после се напсувах, че толкова време се мотах, и още веднъж — за външността и мириса ми, сякаш не бях вземал душ два-три дена, без да се бръсна и реша. Е, добре. Неизвестно защо ми се струваше, че Линда Рандъл не обръща особено внимание на такива дреболии. Може би ѝ харесва ароматът на здрава мъжка пот.

Приблжих се до вратата и я отворих, пригладжайки косата си с ръка и опитвайки се да разкарам идиотската усмивка от лицето си.

Пред вратата стоеше и чакаше, скрита от дъжда под черен чадър, Сюзън Родригес. Тя носеше дълъг шлифер в цвят каки, изпод който се виждаха скъпа черна рокля и обувки на токчета. На шията и ушите ѝ проблясваха бисери. При вида ми тя замижа.

— Хари?

Втречих се в нея. Ох, мамка му. Забравих за срещата със Сюзън. Как можах да забравя такова нещо? Имам предвид, да — Белият Съвет, полиция, вампири, сътресение, наркотици, мафиотски босове и копелета с бейзболни бухалки, но — Сюзън!...

Да, разбира се... Може би на света не съществуват жени, способни да ме откъснат от всичко това. И все пак, дори това ми се стори възмутително.

— Привет, Сюзън — глупаво изтърсих аз и погледнах нагоре, зад гърба ѝ. В колко часа обеща да се появи? В девет ли? А в колко спомена Линда? В осем... не, почакай малко. Първо спомена осем часа, но после премисли и каза, че ще дойде по-късно. В девет. Мамка му! Може да се получи грозна картинка.

Сюзън, естествено, разгада погледа ми, огледа се назад и отново ме погледна.

— Чакате ли някого, Хари?

— Ами... не точно — измърморих аз. — Тъ-ъ... добре. Може би. Вижте какво, нека влезем вътре. Ще се намокрите. — Всъщност малко поизкривих нещата. Не *тя*, а *аз* се намокрех, стоейки бос пред

отворената врата така, че вятърът издухваше цялата вода от стълбището право върху мен.

Сюзън изкриви устни в лека, но доста опасна, хищна усмивка, сгъна чадъра и влезе в гостната.

— Значи тук живеете?

— Не-е — възразих аз. — Това е лятната ми къща в Цюрих. — Затворих вратата, поех палтото ѝ и го окачих на високата закачалка до входа.

Сюзън се обърна с гръб към мен. Роклята разкриваше гърба до самата талия, с малка презрамка около шията, но ръкавите ѝ бяха дълги и впити. Така ми харесваше. Даже много. Влизайки в стаята, към камината, тя ми позволи да се полюбувам на нейния гръб, после бавно се обърна и се усмихна, облягайки бедро на дивана. Черните ѝ коси бяха вдигнати на темето, оставяйки открита дългата, изящна шия — истинско въплъщение на всичко гладко и възхитително. Устните ѝ бяха извити в лека усмивка.

— Какво има Хари, извънредна работа в полицията ли? — чувствено произнесе тя, без да откъсва от мен лъчезарните си очи. — Тези убийства сигурно са сензация. Бияч от престъпния свят, убит с помощта на магия. Ще направите ли изявление?

Трепнах. Тя продължаваше да търси материал за „Влъхва“.

— Разбира се — кимнах аз. Очите ѝ се разшириха учудено. — Трябва да се изкъпя — заявих аз. — Връщам се веднага. Мистър, прави компания на дамата, става ли?

Сюзън проследи погледа ми и видя Мистър, заел наблюдателния си пост на книжния рафт. От своя страна Мистър наостри уши още по-силно, без да откъсва поглед от вратата.

Отново изгърмя гръм.

Запалих няколко свещи и взех една с мен в банята. Мисли, Хари, мисли. Събуди се и мисли. Какво да правя?

Да се изкъпеш, отговорих си сам. Миришеш като свиня. Облей се хубаво с хладна вода и отмий тази мръсотия от себе си. Всеки момент ще се появи Линда Рандъл и ти трябва да измислиш как да не позволиш на Сюзън да си пъкне прекрасното носле в тези убийства.

След като се инструктирах по този начин, се успокоих, бързо се съблякох и се пъкнах под душа. Не ползвам бойлер, затова съм свикнал

със студената вода. Между другото, като се има предвид как ми върви с жените (а и на другите чародеи), може би така е по-добре.

Тъкмо успях да се насапунисам както трябва, когато мълния удари някъде съвсем наблизо, а дъждът окончателно се развилня. Епицентърът на бурята налетя върху старата сграда, и то с всичка сила. Спокойно можех да мина без свещ, дотолкова беше наелектризиран въздухът. Затова пък гръмотевиците заглушиха всички останали звуци. И все пак успях да видя с крайчеца на окото си някакво движение зад приземния прозорец на банята, целомъдрено прикрит с полупрозрачна завеска. Някой вървеше към стълбата, водеща до дома ми.

Струва ми се, вече споменах колко ми върви с жените, нали? Именно такива вечери са причината за това. Паникьосах се. Изскочих изпод душа, както си бях с насапунисана глава, омотах кърпа около талията си и се втурнах в гостната.

В края на краищата, не можех да позволя Сюзън да отвори на Линда. Щеше да се получи такава котешка битка, каквато не сте и сънували, и подозирам, че голяма част от драскотините и ухапванията щях да отнеса аз.

Изскочих от банята и видях, че Сюзън вече е протегнала ръка към дръжката на вратата. Отново блесна мълния и гръмотевицата заглуши щракането на бравата. Наистина, чух друг звук: злобен, ръмжащ, и видях как Мистър скочи и изви гърба си на дъга, с настръхнала козина и озъбена муцуна. Погледът му остана все така прикован към вратата.

Гърмът стихна и Сюзън отвори вратата. Видях лицето ѝ в профил. Тя стоеше, опряла ръка на бедрото, а на устните ѝ играеше опасна, ехидна усмивка.

Веднага щом вратата се отвори, усетих поток енергия, обикновено съпровождащ същества от другия свят, когато се явяват при нас, смъртните. Сигурно преди това не съм ѝ обърнал внимание заради бурята. На вратата, осветявана от мълниите, стоеше ниска фигура — не по-висока от пет фута. Странно, също като Сюзън тя беше облечена в шлифер, само че не таки, а кафяв. Нещо неправилно в нейната външност се набиваше на очи, нещо не от този стар, добър свят. Нейната, така да се каже, глава се обърна към мен и два пламъка, синьо-бели като танцуващите в небето мълнии, проблеснаха в очните

кухни на лицето. Чертите му не приличаха на човешки; приличаше по-скоро на голяма пъпчива жаба.

От разстояние два фута Сюзън далеч по-добре от мен разгледа лицето и очите на демона, затова не се учудих, когато тя запищя.

— Сюзън! — изкрещях аз, хвърляйки се към дивана. — Дръпни се, бързо! — Гмурнах се зад облегалката, като здраво се халосах по ребрата.

Демонът отвори уста, чу се съскане и в облегалката на дивана се появи дупка колкото голям юмрук, а във въздуха се разнесе облаче зловонен дим. Няколко капки от течността, изплюта от проклетата твар, паднаха на пода и на тези места се появиха дупки. Отдръпнах се от дивана и киселината.

— Сюзън! — извиках аз. — Скрийте се в кухнята! Не минавайте между мен и него!

— Какво е това? — изпищя тя в отговор.

— От лошите — наведох се и надникнах през димящата дупка в дивана, готов във всеки момент да скоча настрани. Демонът все още стоеше на вратата, протягайки пред себе си лапи с дълги пръсти. Изглеждаше, сякаш се опира на някаква невидима преграда.

— Защо *то* не влиза? — попита Сюзън иззад ъгъла, който беше близо до вратата. Тя притискаше гръб в стената, опулила уплашените си очи. Боже мой, помислих си аз, дано ѝ стигне акъла да не се подава от там.

— Неприкосновеността на дома — обясних аз. — Това не е смъртна твар. Трябва да събере още енергия, за да премине през бариерата, обкръжаваща дома.

— Значи може да влезе? — не се отказваше Сюзън. Гласът ѝ пресекуваше от вълнение и страх, но тя вече задаваше въпроси, събираше информация — общо взето, държеше се като професионалист. А може би, предположих аз, рационалната част на мозъка ѝ просто е дала накъсо. Това се случва с хората, които за пръв път се сблъскват лице в лице с демон.

Скочих към нея, хванах я за ръката и я бутнах към люка, водещ към моята лаборатория.

— Слизай долу! — извиках аз, рязко вдигнах капака и ритнах надолу сгъваемата стълба.

— Но там е *тъмно!* — запротестира Сюзън. — О, Боже! — Погледът ѝ се плъзна под талията ми и тя замижа. — Хари! Защо сте гол?

Аз също сведох поглед. И се изчервих. Сигурно проклетата кърпа е паднала от мен, докато танцувах под вражеския огън. Затова пък от това движение сапунената пяна потече в очите ми, които веднага започнаха да щипят. По дяволите, нима тази вечер може да продължи по-зле?

Откъм входа се чу трясък от счупване и този жабодемон (или демонжаба?) направи неуверена крачка напред. Сега той беше в дома ми. Мълниите продължаваха да танцуват в небето зад гърба му, затова всичко, което виждах, бе уродлив, изгърбен силует и приближаващата светлина на двете широко разположени, изпъкнали очи. Жабешката му глътка пулсираше, ту забавяйки, ту ускорявайки ритъма.

Демонът отново отвори паст и отвътре се дочу противно, лепкаво клокочене.

— *Vento Riffittum!* — извиках аз, събирайки своите страх и злост в стегнато кълбо и го хвърлих към противника. Едновременно с това той изплю в лицето ми заряд от киселина.

Страхът и адреналинът излетяха от върховете на пръстите ми като вихър, способен да изтръгне космите от главата ти. Той прихвана топката разяждаща слюнка и я отхвърли обратно към демона, покривайки го със забележително равен слой. Това спря гадната твар и дори я отблъсна на няколко фута. Острите нокти безсилно дращеха по паркета, но той успя да спре едва при вратата, хващайки се за килима.

Киселината съскаше и хвърляше сини искри по кожата на демона, но изглежда не му причиняваше никаква вреда. Наистина, шлиферът му се разпадна на парчета още преди да успее да въздъхна, а и килимът и мебелите понесоха значителни увреждания.

Демонът тръсна глава — явно събираше мислите си. Обърнах се към далечния ъгъл и повелително протегнах ръка.

— *Vento Servitas!* — с тръбен глас провъзгласих аз. Светлата, полирана дървесина на чародейския ми жезъл засия в тъмнината и той изпърха във въздуха към мен. Хванах го, насочих го към демона и напрегнах волята си, черпейки енергията, скрита в дървесните влакна.

— Вън! Вън! Вън! — извиках аз. — Не си желан тук! — Може би при други обстоятелства подобно обръщение би изглеждало

прекомерно театрално, но когато из стаята ви се разхожда демон, никакви мерки не изглеждат излишни.

Жабодемона присви рамене, разкрачи приличащите си на бъчви крака и изсумтя, когато вълната невидима енергия, излетяла от жезъла ми, налетя върху него като безпощадно чистеща метла. Физически усетих неговото съпротивление: струваше ми се, че съм опрял жезъла в метален стълб и се опитвам ако не да го бутна, то поне да го огъна. Борихме се мълчаливо няколко минути, докато не осъзнах, че не мога да се справя с него. Не можех да го изгоня през вратата като някакъв дребен елф или пакостлив полтъргайст. Той можеше да изчака, докато изчерпя силите си, а тогава, след като възвърне способността си да се движи, би ме изгорил с киселината си или просто би ме разкъсал на части. Във всеки случай, силата му превишаваше почти всеки смъртен, а при желание сигурно можеше да се придвижва доста по-бързо и не смяташе да се отказва от намеренията си, докато не се справи с мен, или докато не изгрее слънцето, или докато не се случи още нещо от раздела „слабо вероятни съвпадения“.

— Сюзън! — извиках задъхано аз. — Слязохте ли?

— Да — чу се откъм люка. — Той тръгна ли си?

— Не точно... — Пръстите ми се изпотиха и гладката повърхност на жезъла започна да се пързала в ръката ми. Сапунът все по-силно щипеше очите ми, а погледът на проклетия демон ставаше все по-ярък.

— Защо не го изгорите? Застреляйте го! Взривете го и да върви по дяволите! — гласът й звучеше така, сякаш тя се озърташе наоколо.

— Това е невъзможно — казах й аз. — Не мога да заредя в този проклет жезъл толкова енергия, че да мога да засегна тази твар, без да взривя и нас заедно с нея. Ще се наложи да бягате оттук. — Докато обяснявах, продължавах да мисля трескаво, изброявайки възможности, цифри, запасите ми от енергия. Тази гадина е дошла за мен. Ако успея да я отклоня, да я примамя нанякъде — например към банята или спалнята, Сюзън може да успее да избяга. От друга страна е напълно възможно да са му заповядали да убие и мен, и всички свидетели, а в този случай, след като ме довърши, той просто щеше да се заеме с нея. Трябваше да измисля друг начин да я измъкна от тази бъркотия. И тогава си спомних.

— Сюзън! — извиках аз. — Там долу, на масата, има малко шишенце. Изпийте го и си представете колко много ви се иска да сте някъде другаде. Става ли? Навсякъде, само не и тук.

— Намерих го — отвърна тя след няколко секунди. — Вони отвратително!

— По дяволите, това е еликсир. Той ще ви пренесе оттук. Изпийте го!

Чу се задавено преглъщане, после настъпи тишина.

— А сега какво? — чух изведнъж нейния глас.

За миг замижах, после отворих очи и надникнах в люка, покрай спускащите се надолу стъпала.

— Трябваше да подейства... — започнах аз и веднага млъкнах, защото тази проклета жаба протегна напред ноктестата си лапа и с един скок преодоля три фута^[1]. С отчаяно усилие на волята успях да я спра в последния момент, но и на мен, и на нея беше ясно, че след малко ще може да се докопа до гърлото ми.

— Нищо не стана — отчаяно произнесе Сюзън. — По дяволите, Хари, трябва да направим нещо. — И в този момент се показа на стълбите, държейки моя револвер трийсет и осми калибър; очите ѝ блестяха възбудено.

— Не! — извиках аз. — Недей! — Жезълът ми се плъзна още малко. Демонът беше готов да премаже последната линия на моята отбрана.

Сюзън вдигна пистолета с побеляло лице. Ръцете ѝ трепереха. Барабанът на „Чифс Спешъл“-а побираше шест патрона и аз го зареждам с най-обикновени, със средна мощност. Без бронебойни или експлозивни куршуми, нищо такова. Така вероятността да направи засечка в интензивно магическо поле е минимална.

Пистолетът е дяволски просто устройство. А револверът е едва ли не най-простият по конструкция пистолет. Колелца, зъбчатки и прост спусък, възпламеняващ барута. Даже на магията ѝ е трудно да спори със законите на физиката — е, в повечето случаи.

Револверът изгърмя шест пъти.

Първите два куршума сигурно пропуснаха целта и изчезнаха нанякъде. Следващите два уцелиха демона в бедрото, оставяйки дълбоки бразди, преди да рикошират и с противен вой да затракат по стените и тавана. Както и се опасявах, за нас беше по-опасно,

отколкото за демона. За щастие нито Сюзън, нито аз пострадахме от рикошетите. Петият куршум мина между дебелите, криви крака на жабата.

Шестият я порази право между светещите като автомобилни фарове очи и я събори по гръб. Тя силно засъска от яд.

Изохках и хванах Сюзън за ръката.

— В мазето! — изхриптях аз. Тя изпусна безполезния пистолет. Втурнахме се надолу по стълбите. Дори не затворих люка — ако тази дяволска твар пожелаеше, можеше да мине и през стената. А така поне знаех откъде ще се появи.

Изхриптях думите на заклинанието и накрайника на жезъла ми засия, осветявайки помещението.

— Хари? — чу се от рафта гласът на Боб. В очните кухни на черепа блеснаха огънчета и той се обърна към мен. — Какво, по дяволите, става? Леле, кое е това готино маце?

Сюзън подскочи.

— Това пък какво е?

— Не му обръщай внимание — изръмжах аз и първи последвах съвета си. Заобиколих масата и се заех да разчиствам пода от натрупалите се там кутии, торби, тетрадки и стари евтини книги с меки обложки.

— Помогнете ми да разчистя пода тук. Бързо!

Сюзън послушно коленичи и аз проклетх мързела и небрежността си, заради които този ъгъл на лабораторията се е превърнал в такъв свинарник. Опитвах се да достигна вградения в пода кръг — идеално равно медно колело, очертаващо циментов кръг. Като приложих съвсем малко сила, можеше да заключи демона в него. Или да го държи отвън.

— Хари! — Боб преглътна трескаво. Ние не спирахме работа. — Тук... хм... Един доста кръвожаден жабодемон слиза по стълбите.

— Знаем, Боб. — Метнах настрани купчина картонени кутии, а Сюзън взе всички останали хартийки, разчиствайки целият трифунтов кръг. Хванах я за ръка, стъпих в кръга и я дръпнах към себе си.

— Какво става? — попита тя с пресекващ от страх и недоумение глас.

— Стойте по-близо — казах аз.

Тя се притисна към мен.

— Той те вижда, Хари — съобщи Боб. — Струва ми се, че се кани да изпълне нещо към теб.

Нямаше кога да проверявам дали е истина това, което казва Боб. Наведох се, докоснах кръга с края на жезъла си и с усилие на волята го затворих, оставяйки демона отвън. Кръгът ни ограда с невидима стена от зареден въздух.

Нещо изсъска във въздуха на няколко дюйма от лицето ми. Вдигнах поглед и видях как тъмната, пулсираща киселина се стича по невидимия щит, предизвикан от защитния кръг. Ако се беше случило половин секунда по-рано, слюнката би разяла лицето ми. Ободряваща мисъл.

Опитах се да си поема дъх, без да показвам нито една част от тялото си извън кръга — това би разрушило защитата, лишавайки кръга от енергия. Ръцете ми трепереха, а в краката усещах неприятна слабост. Сюзън също трепереше.

Демонът с клатушкане се приближи до нас. Сега, в светлината на жезъла, успях да го разгледам добре и веднага съжалих за това. Той беше чудовищно уродлив, противен, мускулест и го сравних с жаба само защото не намерих нищо друго, което поне приблизително да прилича на него. Той се беше втренчил в нас с автомобилните си фарове и удряше с юмрук по защитната бариера на магическия кръг. Всеки удар избиваше сноп сини искри и тогава той яростно съскаше — удивително противен звук.

През това време бурята продължаваше да бушува отвън, макар че гръмотевиците бяха приглушени от дебелите стени на мазето.

Сюзън се притисна към мен, почти плачейки.

— Защо не ни убива? Той е до нас.

— Не може — утеших я аз. — Не може да мине през щита и не може да направи нищо, за да прекъсне кръга. Така че сме в безопасност, докато някой от нас не пресече тази линия.

— О, Боже! — каза Сюзън. — И колко дълго ще трябва да останем тук?

— До разсъмване. Когато слънцето изгрее, ще му се наложи да си тръгне.

— Но тук няма да видим слънцето — възрази тя.

— И не е нужно. Тази твар е свързана с онзи, който я е призовал и изпратил тук, с един вид силова нишка. Веднага щом слънцето

изгрее, нишката ще се скъса и той ще изчезне — като балон, на който е изпуснат въздуха.

— А скоро ли ще изгрее слънцето? — поинтересува се тя.

Хм, разумен въпрос.

— Ами... да. След около десетина часа.

— Ох — само каза тя, положи глава на голите ми гърди и затвори очи.

Демонът бавно обикаляше кръга с надеждата да намери дупка в бариерата. Нека търси. Аз също затворих очи и се приготвих да мисля.

— Ъ-ъ... Хари... — неуверено започна Боб.

— Не сега, Боб.

— Но, Хари... — не се предаваше той.

— Дявол да го вземе, Боб, опитвам се да мисля. Ако искаш да си полезен, опитай се да обясниш защо еликсирът за бягство, в чието качество беше толкова уверен, не подейства на Сюзън.

— *Хари* — запротестира Боб. — Точно това се опитвам да ти кажа.

— Тук по-топло ли стана? — сънено промърмори Сюзън, притискайки се към гърдите ми. — Или просто на мен ми е толкова хубаво?

Прониза ме страшно подозрение. Погледнах Сюзън и душата ми слезе в петите. О, не! Не може да бъде!

Тя вдигна към мен замъгления си поглед.

— Ние ще умрем тук, нали, Хари? Някога искал ли си да умреш, докато се любиш?

И с отсъстващ вид ме целуна по гърдите.

Това беше приятно. Не, наистина, страхотно беше. Опитвах се да не гледам голия ѝ гръб, който придържах с ръка.

— Аз съм мечтала за това много, много пъти — въздъхна тя.

— Боб — започнах аз, губейки търпение.

— Но аз точно за това исках да кажа — умоляващо каза Боб. — Опитах се! Тя взе грешния еликсир и го изпи на един дъх. — Черепът на Боб леко се обърна към мен и огънчетата в очите му светнаха по-ярко. — Между другото, съгласи се, че любовният еликсир подейства страхотно.

Сюзън целуваше гърдите ми и се триеше в тялото ми с движения, които не подобаваха на възпитана дама. Това беше ужасно

приятно, но ужасно ми пречеше да се съсредоточа.

— Боб! — побеснях аз. — Проклет да съм, ако не те заключа в стеноен сейф за следващите двеста години!

— Но аз не съм виновен! — обидено възрази Боб.

Демонът понаблюдава с жабешките си очи онова, което се случваше в кръга, после разрина с крак боклуците по пода, почисти си място, клекна и зачака — търпеливо и неумоливо — точно като котка, която чака мишка пред дупката ѝ. Сюзън ме гледаше с възхитени очи и се опитваше да ме събори на пода, извън пределите на защитния кръг. Боб продължаваше да хленчи, доказвайки своята невинност.

Кой каза, че не мога да забавлявам дама?

[1] Около 1 м. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА 14

Сюзън ме хвана за шията и ме придърпа, за да ме целуне в устата. Това не беше лишено от приятност. Дяволски, хм, любопитно. Абсолютно страстно, безумно, без дори най-малък намек за колебание, да не говорим за срам. И, между другото, без очевидна външна причина. След около минута не издържах и се откъснах от устните ѝ, за да си поема дъх. Устата ми беше изтръпнала. Тя вдигна сияещ поглед към мен.

— Вземи ме, Хари. Искам те.

— Ъ-ъ... Сюзън — измърморих аз. — Знаеш ли, това не е много добра идея... точно сега. — Еликсирът я беше хванал здраво. Трябва ли да се учудвам, че беше преодоляла страха си дотолкова, че да се върне от мазето и да изпразни пистолета ми в демона. А може би пониженото възприятие (включително страхът) бе просто страничен ефект...

Сюзън пошари с пръсти и очите ѝ засияха възторжено.

— Устата ти казва „не“ — измърка тя, — но *това* не е съгласно с нея.

Аз неловко пристъпвах на място, задъхвайки се и опитвайки се да се освободя от ръцете ѝ, като при това запазя равновесие.

— Това нещо *винаги* се държи идиотски — възразих аз. Безполезно. Еликсирът беше активирал либидото ѝ до самоубийствени размери. — Боб! Помогни ми да се измъкна оттук!

— Нали знаеш, че съм затворен в този череп — отзова се Боб. — Ако не ме пуснеш, боя се, че от мен ще има твърде малко полза.

Сюзън се надигна на пръсти, за да подъвче ухото ми, после обвика крака ми със своя и, стенойки, се опита да ме бутне на пода. Залитнах. Кръг с диаметър три фута е малък за борба, за гимнастически упражнения или... за каквото и да е друго, без да измъкнеш някоя част от тялото си, за да бъде изядена от чакащия демон.

— Виж какво, вторият еликсир още ли е тук?

— Разбира се — каза Боб. — Виждам го: паднал е на пода. Мога дори да ти го подхвърля.

— Добре тогава. — Усещах възбуда. И то каква! В мен загоря слабата надежда да се измъкна жив от това мазе. — Ще те пусна за пет минути. Трябва да ми хвърлиш флакона.

— Няма да стане, шефе — гласът на Боб ми се стори подозрително жизнерадостен.

— Не? Не?!

— Двайсет и четири часова отпуската или нищо.

— Дявол да го вземе, Боб, аз ще отговарям за всичко, което направиш, ако те пусна! Не може да не разбираш това!

— Знаеш ли, скъпи, под роклята нямам бельо — прошепна Сюън в ухото ми и се опита да изпълни нещо, целящо да ме бутне на пода. С труд се удържах на крака и с още по-голям труд успях да я задържа права. Демонът присви жабешките си очи и се надигна, готов за скок.

— Боб — завих аз. — Ти си мръсен извращенец!

— И ти ако беше поживял няколкостотин години в стар череп, Хари, и ти щеше да поискаш да се поразходиш поне за една нощ!

— Добре! — извиках аз с пресъхнала от напрежение уста: отново едва избегнах падането. — Добре! Само да уцелиш! Ще имаш своите дваайсет и четири часа.

— Само че се постарай да го хванеш — отвърна Боб. С тези думи от очните кухни на черепа блисна поток оранжева светлина. Тя се събра на топка около флакона с еликсира, лежащ на пода в далечния ъгъл на лабораторията, сгъсти се още малко, отдели го от пода и го метна към мен. Успях да го хвана със свободната си ръка, като едва не го изпуснах.

Оранжевата светлина — всъщност тя сега обозначаваше състоянието, в което се намираше Боб — изтанцува нещо, приличащо на джигата, после се плъзна нагоре по стълбите и изчезна.

— Какво е това? — страстно измърмори Сюън, гледайки флакона със замъглен поглед.

— Още едно питие — казах аз. — Изпий го заедно с мен. Надявам се, че ще успея да задам и на двамата един и същи вектор, за да се махнем оттук.

— Хари — с капризен тон каза тя. — Не искам да *пия*. — Очите й се присвиха мечтателно. — Искам *теб*.

Тогава ме осени.

— Веднага щом изпием това — обещах аз, — и се освободя, ще можем да се изтъркаляме в леглото.

Тя ме погледна с напълно пиян поглед и лицето й засия с доволна и развратна усмивка.

— О, Хари... Тогава — до дъно! — В потвърждение на тези думи ръцете й изпълниха сложно движение, което едва не изби флакона от ръката ми. Олюлях се. Нова топка сапунена пяна от косата ми падна право в очите и аз замижах.

Излях приблизително половината еликсир в устата си, опитвайки се да не обръщам внимание на натрапчивия вкус на евтина кола и припряно подадох остатъка на Сюзън. Тя се усмихна страстно, изпи го и се облиза.

Усещането започна някъде в областта на стомаха — някак странна, неравномерна вибрация, която бързо се разпространи из тялото. Нагоре, към дробовете, а после и към ръцете. И надолу, през бедрата, в краката. Неволно започнах да се треса.

А после просто се разлетях на милиони миниатюрни парченца Хари — всеки със собствен зрителен ъгъл. От просто правоъгълно подземно помещение моето обкръжение се превърна в сложно съчетание на взаимодействащи енергии. Дори демонът сега изглеждаше като облак елементарни частици, гъст и бавен. Заобиколих този облак и през отвора в сгъстената материя, представляваща тавана, се процедих в хаотично натрупване на енергия — бурята.

Всичко това отне около пет секунди, а после действието на еликсира свърши. Усетих как всички тези миниатюрни парченца се събраха заедно и с невъобразима скорост се слепиха в едно цяло. Болеше ме, повдигаше ми се — шега ли е, да понесеш удар не от една посока, а от всички заедно. Олюлях се, опрях се на жезъла и усетих дъжд по лицето си.

Сюзън се появи след секунда и просто падна по задник в калта.

— О, Боже! Колко отвратително се чувствам!

От сградата се дочу възмутения вопъл на демона — почти беззвучно, но пълно с ярост съскане.

— Да тръгваме — казах аз. — Трябва да се махнем оттук преди да е съобразил какво става и да е започнал да ни търси на улицата.

— Лошо ми е — заяви тя. — Не знам дали ще мога да вървя.

— Смесването на еликсирите — досетих се аз. — Такава реакция е напълно възможна. Но трябва да тръгваме. Хайде, Сюзън. Ставай и да тръгваме. — Наведох се, вдигнах я на крака и я повлачих по-далеч от къщата.

— Къде отиваме? — попита тя.

— Носиш ли ключовете за колата си?

Тя се потупа отстриани в търсене на джобове и вяло поклати глава.

— Оставих ги в джоба на палтото.

— Значи ще тръгнем пеша.

— Къде?

— Към Ридинг-роуд. Тя винаги се наводнява при силен дъжд. Там ще има достатъчно вода, за да го спре, ако се опита да ни проследи. — До Ридинг-роуд имаше само две пресечки. Дъждът се лееше като из ведро. Треперех и бях настръхнал, в очите ми влезе още сапун. Затова пък — ето! В крайна сметка се изкъпах.

— Как? — измърмори тя. — Какво може да направи дъжда с жабата?

— Не дъждът. Водният поток. Демонът просто ще загине, ако се опита да премине над течаща вода — търпеливо й обясних аз. Много се надявах че еликсирите, смесени в стомаха ѝ, няма да направят нещо необратимо. Помнех няколко нещастни случаи в миналото. Движихме се с напълно прилични темпове и изминахме около четирийсет метра в дъжда. Не повече.

— Ох. Ох, колко е хубаво — измърмори Сюзън, дръпна се и се свлече на земята. Опитах се да я удържа, но бях твърде уморен и ръцете не ме слушаха. Едва не паднах заедно с нея. Тя се обърна настриани и остана да лежи така. Повръщаше.

Гръмотевиците и мълниите бушуваха около нас с нова сила. Чух силен трясък, обърнах глава натам и видях как бурята стоварва дърво върху проводниците. Последва ярък проблясък, после той изгасна и само клоните догаряха. Отново се обърнах натам, накъдето бяхме тръгнали. До залятата с вода Ридинг-роуд, обещаваща ни защита от демона, оставаха още трийсет метра.

— Не смятах, че ще оцелеете толкова дълго — произнесе нечий глас.

Подскочих почти метър. С непослушни от студ и умора ръце стиснах по-здраво жезъла и бавно се обърнах към гласа.

— Кой е там? — Чувствата ми усетиха присъствие на студено петно. Не физически студено, но нещо такова, по-вледеняващо и тъмно, отколкото усещаха другите ми рецептори. Топка от сенки, илюзия за тъмнина на тъмен фон. Това „нещо“ изчезна при поредния проблясък на мълния, но се появи отново, веднага щом тя угасна.

— Може би искаш да ти се представя по име? — изсумтя сянката. — Да кажем така: аз съм този, който те уби.

— Изпреварват събитията — възразих аз, продължавайки да се оглеждам. — Работата още не е свършена.

Най-накрая, в тъмнината под счупената улична лампа очите ми разпознаха човешки силует. Не разбрах дали е мъжки или женски, а и по гласа не можеше да се определи.

— Няма нищо — изръмжа сянката. — Повече няма да издържиш. Демонът ми ще се справи с теб за няма и десет минути. — Гласът му звучеше уверено.

— Значи вие сте призовали демона?

— Разбира се — потвърди сянката.

— Вие сте откачили! — възкликнах аз потресено. — Имате ли представа какво ще стане с вас, ако тази твар се освободи?

— Няма да се освободи — увери ме сянката. — Контролирам я изцяло.

Опипах сянката с чувствата си и разбрах, че подозренията ми са верни. Това не беше истински човек, не беше дори илюзия за истински човек, скриващ някой друг. Това беше само изображение, изтъкано от сянка и звук, холограма, която можеше да говори и чува вместо създателя си, където и да беше той (или тя).

— Какво правиш? — учуди се сянката.

Сигурно бе усетила чувствата ми върху себе си.

— Проверявам вашата платежоспособност — измърморих аз и, събирайки остатъка от волята си, изпратих към него магическия еквивалент на здрава плесница.

Образът възкликна изненадано и се отдръпна.

— Как успя да направиш *това*? — изпищя той.

— Учих се добре в училище.

Холограмата заръмжа, после се зае да произнася слово, което сякаш се състоеше само от съгласни. Опитах се да го разпозная, но поредната гръмотевица заглуши думите му. Така или иначе, това беше името на демона.

Далечният грохот на разгрома, причиняван от демона в моя апартамент, рязко стихна.

— А сега — заяви образът и в гласът му прозвуча злорадо тържествуване, — сега ще платиш за всичко.

— Защо искате да умра?

— Пречкаш ми се в краката.

— Пуснете поне момичето.

— Много съжалявам — изсумтя образът. — Тя видя твърде много. Така че сега и тя стои на пътя ми. Демонът ми ще убие и двама ви.

— Проклето копеле — възмутих се аз.

Онзи само се разсмя.

Погледнах назад, към дома ми. Дори през плиска на запълнилия целия свят дъжд успях да чуя сухо, скърцащо съскане и тракане на нокти. Сините фарове-очи, в които се отразяваха мълнии, изскочиха от стълбата пред дома ми, моментално фокусираха погледа си върху мен и тръгнаха в моята посока. На пътя на демона се оказа колата на Сюзън; с един замах на ноктестата лапа той я отхвърли настрана, където тя се приземи с болезнено скърцане.

Опитвах се да не мисля какво ще стане, ако тази лапа ме докопа за гърлото.

— Виждаш ли? — усмихна се образът. — Още при първия ми зов. Какво пък, време е да умрете, господин Дрезден.

Още един блясък на мълния освети демона: сега той беше паднал на четири лапи и се приближаваше към мен, криволичейки наляво-надясно, като силно напомняше на гушер, страдащ от затлъстяване. Впрочем, това изобщо не се отразяваше на скоростта му.

— Пригответи още четвърт долар за продължаване на разговора, задник такъв — посъветвах го аз, вдигнах жезъла си и, насочвайки го към сянката, този път съсредоточих енергия за пълноценен удар. — *Stregallum finitas!*

Образът се обви с проблясък от червена светлина, мигновено проникваща в сянката. Онзи заръмжа, а после изпищя от болка.

— Добре, Дрезден! Моят демон ще те разкъса на парченца!

В този момент заклинанието ми започна да разкъсва образа на части и думите се смениха с хлипащи вопли. Който и да беше сътворил този образ, аз се оказах по-силен, затова заклинанието му не устоя пред моето. Образът и воплите бавно изчезнаха. Позволих си доволно да въздъхна за миг, а после се обърнах към лежащото на земята момиче.

— Сюзън! — извиках аз, наведен над нея, но без да свалям очи от приближаващия се демон. — Сюзън, ставай! Трябва да тръгваме.

— Не мога! — изхлипа тя. — О, боже! — тя отново повърна. Направи опит да се надигне, но с жален стон падна обратно.

Погледнах към водния поток и прецених скоростта на демона. Той се приближаваше бързо, но ако тичах, можех да избягам. Можех да стигна до потока. Можех да се спася.

Но не можех да влача Сюзън с мен. Във всеки случай, не с такава скорост. От друга страна, ако остана на място, ще умрем и двамата. Може би все пак ще е по-добре, ако се спаси поне единия от нас?

Отново погледнах демона. Бях смъртно уморен и той ме хвана неподготвен. Пороят ще угаси всеки огън, който още от древни времена се използва от човека като оръжие срещу мрака и тварите, които се крият в него. А аз почти нямах сили да създам огън, да не говорим за нещо повече. Накратко, да се изправя срещу демона си беше чисто самоубийство.

Сюзън хлипаше в краката ми — безпомощна, измокрена, отровена с еликсири, неспособна да върви, дори и да стане.

Отметнах глава назад, та дъждът да измие от очите ми последните остатъци от сапун. После се обърнах и направих крачка срещу демона. Не можех да оставя Сюзън на тази гадина. Дори и обратното да значи сигурна смърт. Все едно; после нямаше да мога да живея със себе си.

Демонът извика нещо със съскащия си глас и се надигна на задните си лапи, вдигайки предните нагоре. В небето над нас ослепително блесна мълния. Гърмът удари почти веднага — толкова силно, че настилката под краката ми трепна.

Гръм.

Мълния.

Буря.

Погледнах кълбящите се над главата ми облаци, танцуващите между тях мълнии — смъртоносно прекрасни, заслепяващи взора ми. Стихията танцуваше и се веселеше, бушуваха древни като самото време енергии. Достатъчно енергия, за да троши камъни, да нажежава въздух, да кипне вода, да изпепели всичко, до което се докосне.

Трябва да призная — тогава се бях отчаял дотолкова, че бях готов да се хвана за всяка възможност.

Демонът изрева и се хвърли напред — външно неловък, но стремителен. С едната си ръка вдигнах жезъла към небето, а показалецът на другата насочих към демона. Разбирах, че да се играе с бурята е опасно занимание. За целта нямах нито отработени ритуали, нито кръг, който да ме защити, нито даже думи или заклинания, които да спасят разума ми от онова, което можеха да направят с него магическите сили на бурята. Просто изпратих чувствата си нагоре, към бурята, опитвайки се да уловя поне частица от хаотично роящите се енергии и да ги приема чрез жезъла си.

— Хари? — попита Сюзън. — Какво правиш? — Тя лежеше на мокрия асфалт, свита и треперееща във вечерната си рокля. Гласът ѝ едва се чуваше.

— Случвало ли ти се е като малка да влачите крака по килима, държейки се за ръка? И после последният да докосне нечие ухо и да го удари ток?

— Ами... да — неуверено отвърна тя.

— Точно това правя. Само че по-готино.

Демонът отново изрева, отгласна се от земята с крачищата си и полетя във въздуха в неестествено грациозен — и поради това още потискащ — скок.

Събрах жалките остатъци от воля, които все още пазех и ги съединих с мощта на бушуващите небесни стихии.

— *Ventas!* — извиках аз. — *Ventas fulmino!*

Подчинявайки се на командата ми, една малка искра се откъсна от края на жезъла ми и отлетя към буреносните облаци. Ето, че докосна кълбящото се шкембе на бурята...

И в отговор се чу адски рев.

Мълнията, нажежена до бяло фурия, пронизвайки вятър и вода, се устреми към мен и удари точно в края на жезъла. По подгизналото от дъжда дърво сякаш удариха с ковашки чук. Разрядът мина по дървото, по ръката ми, карайки мишците ми да се сгърчат и огъвайки голото ми тяло в дъга. Остатъкът от силата и волята ми стигнаха за това да не отклоня пръста си, насочен към демона.

Демонът се намираше само на някакви си пет-шест инча от мен, когато чудовищната енергия, пронизала тялото ми, се изтръгна от пръста ми и го удари в гърдите, право в сърцето. Силата на удара беше такава, че той отхвъркна назад и нагоре, във въздуха, където застина за миг, обкръжен от ослепителна светлина.

Демонът се бореше, пищеше и драскаше с четирите си крака.

А после той просто се взриви. Проблясък от син огън озари нощта и се наложи да замижа. Сюзън извика уплашено, а може и аз да съм викал заедно с нея.

После нощта отново утихна. Около нас падаха димящи парчета от онова, за което дори не исках да мисля. Те гаснеха със съскане в локвите по улицата и тротоара, изстивайки и превръщайки се в парчета въглен. Вятърът стихна някак изведнъж. Пороят също се смени с лек дъждец. Бурята изчерпи своя заряд от лудост и отмина.

Краката ми се подгънаха и аз се отпуснах зашеметен на асфалта. Косата ми беше изсъхнала и щръкнала. Почернелите краища на ноктите ми димяха. Седях и тихо се радвах, че все още съм жив, че мога да вдишвам, а после да издишвам. И отново да вдишвам. Усещах се сякаш можех да рухна на кревата си и да спя няколко дни без прекъсване — при това, като се има предвид, че съм станал преди половин час.

Сюзън се надигна до седнало положение, примигвайки. После се втренчи в мен.

— Имаш ли планове за следващата събота? — поинтересувах се аз.

Няколко мига тя продължаваше да ме гледа мълчаливо. После отново легна настрани и се сви на топка.

От посоката, противоположна на моя дом, се чуха стъпки.

— Значи така... Призоваваме демони — гнусливо произнесе добре познатият ми глас. — И то в добавка към всичко, което вече

извърши. Усещах днес във въздуха черна магия... С теб е свършено, Дрезден.

С усилие завъртях глава и погледнах към Морган, моят надзирател. Той се извисяваше над мен, висок и масивен, в потъмнял шлифер. Трети шлифер за тази вечер — това вече е прекалено, вяло си помислих аз. Намокрените от дъжда коси бяха залепнали за главата му. Лицето му изглеждаше като изсечено от камък.

— Не съм призовавал тази твар — уморено казах аз. — Но аз, дявол да го вземе, успях да я изпратя там, където трябва да се намира. Какво, не видяхте ли?

— Видях как се защитаваше от нея — кимна Морган. — Но не видях да я призовава някой друг. Предполагам, че сам си я призовал, но си изгубил контрол над нея. И не се опитвай да ме заблуждаваш, Дрезден. Това няма да ти помогне.

Аз се разсмях — едва чуто, поради умората.

— Ласкаете се, Морган. Дявол да го вземе, нима мислите сериозно, че бих рискувал да призова демон дори за да се отърва от вас?

Той присви и без това тесните си очи.

— Убедих Съвета — каза той. — Ще се съберат тук след два дена. Ще изслушат моите показания, Дрезден, и уликите, които събрах срещу теб. — Някъде в далечината светна закъсняла мълния и блясъкът ѝ придаде на очите му диво, безумно изражение. — И тогава те ще те осъдят на смърт.

Гледах го тъпо цяла минута.

— Съветът — повторих аз. — Ще се съберат тук. В Чикаго.

Морган се усмихна с онази усмивка, която акулите пазят за малките тюленчета.

— В понеделник сутринта ще се изправиш пред тях. Обикновено не харесвам особено длъжността си на палач, Хари Блекстоун Копърфийлд Дрезден. Но в твоя случай с радост ще изпълня задълженията си.

Трепнах, когато произнесе пълното ми име. Произнесе го почти без грешка — може би случайно, но по-вероятно не. В Белия Съвет имаше такива, които знаеха името ми и как трябва да се произнася. Да бягаш от Съвета, да се измъкваш от него означаваше да се признаеш за виновен и да си причиниш неприятности. Щом знаеха името ми,

можеха лесно да ме намерят. Ще се доберат до мен, където и да се скрия.

Сюзън се размърда и застена.

— Ха... Хари? — измърмори тя. — Какво стана?

Обърнах се за да се уверя, че с нея всичко е наред. Когато отново погледнах през рамо, Морган беше изчезнал. Сюзън кихна и се притисна към мен. Прегърнах я, за да я стопля поне малко.

В понеделник сутринта.

В понеделник сутринта Морган ще представи всичките си подозрения и обвинения и е много вероятно те да са достатъчни, за да ме осъдят на смърт. Който и да беше този господин или госпожа Сянка, трябваше да го намеря до понеделник сутринта, иначе можеше да се считам за покойник.

Все още размишлявах за незавидното си положение, когато пристигна патрулна полицейска кола. Те насочиха прожекторите си към нас и полицаят ми нареди чрез мегафона да пусна палката, да вдигна ръце и да не правя резки движения.

Какво пък, уморено си помислих аз, от гледна точка на ченгето е повече от естествено да арестува гол мъж и жена във вечерна рокля, седящи на тротоара под дъжда като двойка клошари.

Сюзън прикри с ръка очите си от ослепителната светлина. Може би пристъпите на повръщане я бяха избавили от остатъците от еликсира, защото от любовния му ефект не беше останала и следа.

— Това — заяви тя с тих, безстрастен глас — е най-лошата нощ в живота ми.

Ченгетата излязоха от колата и се отправиха към нас.

Изсумтах.

— Ето какво се получава, когато се опитвате да прекарате вечерта с чародей.

Тя ме погледна накриво и за миг очите ѝ проблеснаха мрачно. Тя почти се усмихна и когато заговори, в гласа ѝ прозвуча нотка на отмъстително удовлетворение:

— Затова пък каква статия ще се получи!

ГЛАВА 15

Както се оказа, Линда Рандъл е имала дяволски основателна причина да отмени насрочената за събота вечер среща с мен.

Линда Рандъл беше мъртва.

Кихнах и се гмурнах под жълтата лента на временното полицейско заграждение. За онези две минути, през които ми разрешиха да мина през нас, преди да ме откарат до апартамента на Линда Рандъл, успях да измъкна от царящата там бъркотия едно долнище на анцуг и тениска. И каубойски ботуши. Мистър беше отмъкнал нанякъде една от обувките ми, така че се наложи да обуя онова, което намерих. Проклетата котка.

Линда беше умряла тази вечер, само че малко по-рано. След като пристигнала на мястото на убийството, Мърфи се опитала да се свърже с мен, не успяла и изпратила патрулна кола да ме вземе и да ме достави на място за изпълнение на консултантските ми задължения. На бдителните полицаи, които изпратила, им се наложило да спрат преди да стигнат до дома ми, за да проверят някакъв гол психар на улицата. Трябваше да видите лицата им, когато се оказах онзи същият консултант, когото трябваше да вземат и да откарат до мястото на престъплението.

Милата Сюзън ми се притече на помощ в тази, хм, деликатна ситуация. Тя обясни станалото като „нищо особено, просто така се получи — хи-хи“ и увери ченгетата, че с нея всичко е наред и че тя ще може да се прибере без чужда помощ. Леко пребледня, когато видя с непомрачен поглед разгрома в дома ми, и пребледня още по-силно като видя следите по вратата на колата си, но все пак понесе всичко напълно достойно и накрая си тръгна, заявявайки, че трябва да пише статия. Очите ѝ блестяха възбудено. На тръгване тя се задържа, за да ме млясне по бузата и да прошепне в ухото ми: „Не е зле, Хари, не е зле“. После ме потупа по голия задник и скочи в колата си.

Надявам се, че ченгетата не забелязаха това в тъмнината, но се изчервих. Полицаяте продължаваха да гледат подозрително голотата

ми, но с радост ме пуснаха да се облека. От чистите вещи имах само анцузи и тениска, на която имаше нарисувано гробище и надпис: „ВЕЛИКДЕН СЕ ОТМЕНЯ — ТЯЛОТО Е НАМЕРЕНО“.

Облякох ги, а отгоре нахлузих якето си, успяло по неведом начин да преживее нападението на демона, и накрая — напълно несъответстващите каубойски ботуши. После седнах в полицейската кола и с включена сирена се понесохме през града. Закачих върху якето полицейската си карта и влязох в сградата след униформените. Един от тях ме придружи до Мърфи.

По пътя запомнях дребни подробности. Сградата беше обкръжена от тълпа зяпачи — в края на краищата, още не беше прекалено късен час. Дъждът продължаваше да вали — или по-скоро, да ръми — и увисналите във въздуха водни капчици смекчаваха контурите. На паркинга пред сградата имаше няколко полицейски коли, и още една — на полянката пред входа на малко, покрито с бетон вътрешно дворче. Лампата на тази кола продължаваше да се върти, заливайки двора през равни интервали със студена синя светлина. Навсякъде се виждаха жълтите ленти на загражденията.

И в центъра на всичко това стоеше Мърфи.

Тя изглеждаше кошмарно, сякаш от последната ни среща не беше яла нищо освен сандвичи от автомата и не беше пила нищо освен евтино държавно кафе. Сините ѝ очи бяха почервенели от умора, но погледът им оставаше остър, както винаги.

— А, Дрезден — изръмжа тя. — Нарочно ли си направил тази прическа а-ла Кинг-Конг?

Направих опит да се усмихна в отговор.

— Трябва от време на време да плашим нашата пищяща дама. Интересува ли те?

Мърфи изсумтя. За човек с толкова симпатично носле не ѝ се получаваше зле.

— Да вървим. — Тя рязко се обърна на токчета и закрачи така стремително, сякаш изобщо не беше уморена.

В дома вече работеха експертите, затова ни се наложи да сложим на обувките си найлонови калцуни, а на ръцете — ръкавици, които ни даде стоящият на вратата полицай.

— Опитах се да ти позвъня — съобщи Мърфи, — но телефонът ти пак не работеше. Докога, Хари?

— Тази вечер е неудачна за телефонни разговори — отвърнах аз, стоейки на един крак, за да нахлузя и втория калцун. — Какво е станало?

— Още една жертва — обясни тя. — При същите обстоятелства, както и Томи Том и неговата Стентън.

— Господи! — задъхах се аз. — Те използват бурята.

— Какво? — Мърфи рязко се обърна към мен и ме погледна в упор.

— Бурята — повторих аз. — На теория е възможно да се използва за свои цели енергията на бурята или други природни явления. Като гориво за заклинанията.

— Не си ми казвал за това преди — възмути се Мърфи.

— Дори не се сецах за това до тази вечер. — Потрих слепоочията. Всичко се връзваше. Мамка му, ето как нашият Човек-Сянка е успял да свърши всичко за една вечер. Успял е да призове демон, да го насъска по мен, като при това присъстваше във вид на сянка. И като добавка — успял е да извърши още едно убийство.

— Успяхте ли да разпознаете жертвата? — поинтересувах се аз.

Мърфи се обърна за да влезе в стаята, и отговори:

— Линда Рандъл. Наемен шофьор. На двацет и девет години.

Много ми провървя, че Мърфи беше с гръб към мен. В противен случай зяпналата ми в удивление уста сигурно щеше да издаде моето познанство с убитата и ме чакаха редица разнообразни, но еднакво неприятни въпроси. Цяла секунда гледах тъпо тила на Мърфи, после побързах да закача по-нормален израз на лицето си и влязох след нея.

Едностайната квартирка на Линда Рандъл най-много приличаше на оживял трейлър на някаква рок-група, чието време е заето най-вече от концерти, разюздани вечеринки и непробуден пиянски сън в интервалите между тези занимания. Голяма част от огромния креват беше затрупана от мръсни дрехи. Необичайно голяма част от тях бяха купени, съдейки по вида им, от каталозите на „Фредерик“ или „Холивуд“ — копринени, дантелени, в ярки разцветки, очевидно предназначени да привличат внимание. Из цялата стая — около кревата, на рафтовете, на тоалетната масичка — стояха свещи, почти всички — изгорели повече от половината. Чекмеджето на тоалетната масичка беше отворено на около една трета и в него се виждаха разни

приспособления за развлечения. Очевидно Линда Рандъл е обичала играчките си.

Кухненската ниша изглеждаше така, сякаш не беше използвана. Изключение правеха кафеварката, микровълновата печка и кофата за боклук, от която стърчаха няколко кутии от пица. Може би именно видът на тези кутии ме удари в мозъка, карайки ме да изпитам съчувствие и жалост към Линда. Собствената ми кухня изглеждаше почти по същия начин — е, само дето нямах микровълнова. Тук е живял още един човек, който е знаел какво означава да живееш в самота. Понякога така дори е по-спокойно. Най-често — не. Готов съм да се обзаложа, че Линда е знаела това не по-зле от мен.

Само че така и не успях да чуя това от нея. Експертите-криминалисти се бяха събрали около кревата, закривайки онова, което лежеше там. По същия начин роякът мухи се вие около главата на престъпника, заровен до шия в земята, както са правили в Дивия Запад. Те си говореха с тихи, спокойни гласове, безстрастни като при непринуден светски разговор, обръщайки внимание един другиму на този или онзи детайл и хвалейки се помежду си за наблюдателността.

— Хари? — тихо ме повика Мърфи. Съдейки по интонацията, не го казваше за първи път. — Сигурен ли си, че си във форма за това?

Леко трепнах. Каква ти форма! Никой и никога не е във форма за такива неща. Впрочем, не го казах на глас.

— Няма нищо — произнесох аз. — Просто главата ме боли. Извинявай. Хайде да приключваме по-бързо с това.

Тя кимна и ме поведе към кревата. Мърфи беше почти с една глава по-ниска от повечето мъже и жени, работещи около леглото, затова пък аз съм почти с толкова по-висок от тях. Затова не ми се наложи да моля някой да се отдръпне. Просто направих крачка напред и надникнах над главите им.

В момента на смъртта си Линда е говорила по телефона. Лежеше гола. Дори по това време на годината на бедрото ѝ се виждаше светла ивица. Сигурно през зимата е посещавала солариум. Косата ѝ все още беше мокра. Тя лежеше по гръб, с полупритворени очи, и спокойният израз на лицето ѝ почти не се беше променил от последната ни среща.

Сърцето ѝ също беше изтръгнато от гърдите. То лежеше на същия този креват, на около фут и половина от нея — безформена,

гъбообразна, слузеста маса с червено-сив цвят. В гърдите ѝ зееше отвор, от който стърчаха парчета от разтворения гръден кош.

Гледах я около минута, някак несъзнателно фиксирайки детайлите с поглед. Отново. Някаква гадина отново е използвала магия, за да унищожи нечий живот.

Все още продължавах да мисля за нея — такава, каквато разговаряше с мен по телефона. Весела, приветлива. Чувствена, съдейки по това как формираше изреченията. Малко неуверена в себе си, уязвима, което още по-силно подчертаваше другите страни на личността ѝ. Косата ѝ беше мокра, защото тя се беше изкъпала преди срещата ни. Каквото и да говорим за нея, за начина ѝ на живот, тя беше потресаващо живо момиче. Беше.

В края на краищата осъзнах, че в стаята цари мъртва тишина.

Мъжете и жените от експертната група — и петимата — ме гледаха. Чакаха. Когато ги погледнах, всички едновременно отклониха поглед. Впрочем, не бе необходимо да си чародей, за да разчетеш израженията на лицата им. Страх — обикновен, истински страх. Те се бяха сблъскали с нещо, което науката не можеше да обясни. Това ги бе потресло, беше разклатило всичките им устои — внезапно, съкрушително и кърваво свидетелство за това, че триста години развитие на науката не помагат да се справиш с онова, което и досега се крие в тъмнината.

И чакаха отговори от мен.

Не знаех отговорите на техните въпроси. Усецах се отвратително когато, без да кажа нито дума, направих крачка назад, отвърнах се от тялото на Линда и влязох в малката баня. Ваната още беше пълна с вода. На рафта под огледалото имаше гривна, обеци, някаква козметика и флаконче парфюм.

До мен се появи Мърфи. Стори ми се, че е още по-дребна от обичайното.

— Тя ни се обади — каза Мърфи. — Обаждането ѝ е записано от „деветстотин и единайсет“. Така разбрахме, че трябва да дойдем тук. Тя се обади и каза, че знае кой е убил Дженифър Стентън и Томи Том, и че сега преследва нея. После започна да пици.

— В мига, в който заклинанието я е поразило. Сигурно веднага след това телефонът е прекъснал.

Мърфи ме погледна мрачно и кимна.

— Ъхъ. Прекъсна. Но когато пристигнахме, работеше нормално.

— Понякога магията пречи на работата на техниката. Нали знаеш. — Окото неочаквано ме засърбя и аз го потрих с ръка. — Говори ли вече с роднините?

Мърфи поклати глава.

— Тя няма роднини в Чикаго. Търсим, но това може да отнеме известно време. Опитахме да се свържем с шефа ѝ, но той е заминал нанякъде. С господин Бекет. — Тя се вгледа внимателно в лицето ми, сякаш очакваше да кажа нещо. — Чувал ли си за него? — попита тя след кратка пауза.

Свих рамене, без да я поглеждам.

За миг устата на Мърфи се присви, а скулите ѝ заиграха.

— Грег и Хелън Бекет — каза тя, след като се овладя. — Преди три години дъщеря им Аманда е убита в престрелка. Горилите на Джони Марконе са разчиствали сметки с някаква ямайска банда, която се опитвала да им отмъкне територия. Някой от тях е уцелил малкото им момиченце. Тя живяла още три седмици и умряла, когато я изключили от животоподдържащия апарат.

Премълчах. Но пред очите ми стояха застиналото лице и мъртвите очи на госпожа Бекет.

— Бекет са подали иск срещу Джони Марконе, обвинявайки го в непредумишлено убийство, но адвокатите му били твърде добри. Всъщност те успели да прекратят делото още преди да започне разглеждането. Така и не се разбрало кой всъщност е застрелял момичето. Има слухове, че Марконе им предлагал пари. Така да се каже, като компенсация. Но те отказали.

Продължавах да мълча. Зад гърба ми хората прибраха Линда в найлонов чувал, после затвориха ципа. Чух как някой от тях преброи до три, вдигнаха я, положиха я на носилката и я изкараха от стаята. Един от експертите каза на Мърфи, че отиват да хапнат и ще се върнат след десет минути. Тя кимна. В стаята стана още по-тихо.

— Е, Хари — каза тя. Говореше тихо, сякаш се боеше да наруши възцарилата се в апартамента нова тишина. — Какво можеш да ми кажеш? — Въпросът прозвуча със скрит подтекст. Със същия успех можеше да ме попита какво съм скрил от нея. Всъщност тя имаше предвид точно това. Тя извади ръка от джоба си и ми подаде малко найлоново пликче.

Взех го. В него имаше визитна картичка — онази, която дадох вчера на Линда. И досега беше прегъната на мястото, където я държах скрита в ръката си. Освен това по нея имаше някакви тъмни петна — съдейки по всичко, кръвта на Линда. Погледнах етикета в ъгъла на пликчето, където пишат номера на делото и името на вещественото доказателство. Етикетът беше чист. Визитката още не беше част от случая. Официално тя просто не съществуваше. Засега.

Мърфи чакаше отговора ми. Тя искаше да ѝ кажа нещо. Не бях сигурен дали очакваше да ѝ кажа на колко души съм давал визитката си, и че не знам как се е озовала тук, или очакваше да си призная, че съм познавал жертвата и по какъв начин съм замесен в този случай. При втория вариант щеше да има нови въпроси. Такива, каквито обикновено се задават на заподозрените.

— Готова ли си да ме изслушаш сериозно, ако ти кажа онова, което усещам духовно, но не знам със сигурност?

— Как така усещаш? — попита тя без да ме погледне.

— Ами, усещам... — помълчах, обмисляйки думите си. Исках да звучат възможно най-убедително. — Усещам, че тази жена вече е имала неприятности с полицията — може би заради наркотици и проституция. Усещам, че е работила в „Каdifения салон“ на мадам Бианка. Усещам, че е била близка приятелка с Дженифър Стентън. Усещам, че ако полицията я беше открила вчера и разпитала относно първото убийство, тя щеше да твърди, че не знае нищо.

Цяла минути Мърфи обмисляше думите ми.

— Знаеш ли, Дрезден — произнесе тя с леден глас, — ако беше *усетил* всичко това вчера — или поне тази сутрин — може би щяхме да успеем да поговорим с нея. Може би дори щяхме да узнаем нещо от нея. *Може би* дори — тя се обърна към мен и без никакво усилие ме притисна с ръка към вратата, неочаквано за мен и доста твърдо. — Може би дори — изръмжа тя — сега тя щеше да е *жива*. — Тя ме погледна в упор и в този момент обликът ѝ вече не напомняше на красива мажоретка. Сега тя приличаше на вълчица, стояща над трупа на едно от своите вълчета и твърдо решена да отмъсти за това някому.

Този път аз отклоних поглед.

— Много хора имат моя визитка — казах аз. — Раздавам ги наляво и надясно из целия град. Не знам откъде я има.

— Дявол да го вземе, Дрезден — каза тя, пусна ме и отиде до окървавените чаршафи на кревата. — Криеш нещо от мен. Сигурна съм. Мога да наредя да те арестуват. Мога да те задържа за разпит. — Тя отново се обърна към мен. — Някой вече уби трима души. Моята работа е да спра това. Това и правя.

Премълчах. Все още усещах мириса на шампоан и пяна от ваната на Линда Рандъл.

— Не ме принуждавай да правя избор, Хари. — Гласът ѝ омекна, макар че погледът ѝ продължи да ме пронизва. — Моля те.

Помислих още малко. Можех да ѝ кажа всичко. Тя това и искаше: не част от случилото се, не частична информация. Тя искаше всичко и наведнъж. Тя искаше да сложа пред нея всички елементи на мозайката, за да може да ги сглоби и да хване лошите. Тя не искаше да сглобява картината знаейки, че няколко елемента продължават да стоят в джоба ми.

Кому можеше да навреди това? Линда Рандъл ми се обади днес следобед. Тя възнамеряваше да дойде и да поговори с мен. Тя искаше да ми съобщи някаква информация и някой ѝ запуши устата преди да успее да го направи.

Но имаше два проблема, които ме възпираха да разкажа това на Мърфи. Първо, тя веднага щеше да започне да мисли като ченге. Не е толкова трудно да се разбере, че Линда не е пример за нравственост. Че е имала любовници и от двете страни на бариерата. А щом е така, дали отношенията ни с нея не са по-близки от това, което съм казал? Ами ако съм използвал магия, за да убия от ревност един от любовниците ѝ, а после съм дочакал бурята, за да убия и нея? Всичко това изглеждаше напълно правдоподобно и убедително. Престъпление от любов — Мърфи не можеше да не разбира, че прокурорът ще изгуби сума ти време за да докаже възможността за използване на магия като оръжие на убийство, но подобни случаи с пистолет — колкото искаш.

Второ — и това ме тревожеше далеч повече, — трима души бяха убити. И, ако не беше чистият късмет в комбинация с моята съобразителност, щяха вече да са петима, включвайки двама в моя апартамент. И все още не знаех кой е този мръсник. Ако споделя с Мърфи малкото, което знаех, нямаше да ѝ помогна с нищо. Това само щеше да повлече лавина от нови въпроси и тя нямаше да се успокои, докато не изтръска от мен отговорите.

И ако гласът от сянката узнаеше, че Мърфи води разследването, и че е попаднала на следа, той без колебание щеше да я убие. И тогава нищо не можеше да я защити. Може би тя се справя добре с обикновените престъпници, но целият ѝ опит в айкидо нямаше да ѝ помогне в битка с демон.

И, разбира се, оставаше и Белият Съвет. Хора като Морган и неговите началници, уверени в собствената си власт, считащи се над всякакви закони, освен онези, които са установили самите те — те без колебание биха отстранили дребния полицейски лейтенант, открил тайния свят на Белия Съвет.

Гледах окървавените чаршафи и виждах пред очите си трупът на Линда. Представих си кабинетът на Мърфи и нея самата, лежаща на пода — със сърце, изтръгнато от гърдите или гърло, разкъсано от някаква дяволска твар.

— Извинявай, Мърф — изхриптях шепнешком аз. — С радост бих ти помогнал. Но не знам нищо, което би ти било полезно. — Дори не се опитвах да я погледна, както и не се опитвах да скрия, че я лъжа.

По-скоро усетих, отколкото видях как угасна и изстина погледът ѝ. Не знам дали по бузата ѝ се плъзна сълза, или тя просто вдигна ръка да отметне косата от лицето си. После се обърна към вратата.

— Кармайкъл! — извика тя. — Довлечи си тлъстия задник тук!

Кармайкъл изглеждаше все така дрипав, както преди няколко дена, сякаш дори времето не можеше да го промени. Във всеки случай то не беше променило нито сакото, нито мазните петна по вратовръзката, нито покритите с пърхот рамене. По дяволите, помислих си аз, та това дори е утешително: да знаеш, че поне едно нещо в този свят е неизменно. И колкото и на зло да вървят нещата, колкото и отвратителна да изглежда обстановката, можете да разчитате на Кармайкъл — в смисъл, че той винаги ще изглежда като изваден от боклукчийска кофа. Той влезе и злобно ме погледна.

— Да?

Тя му хвърли пликчето и той го хвана във въздуха.

— Регистрирай това и го прикачи към случая — каза тя. — И още не си тръгвай. Трябва ми свидетел.

Кармайкъл сведе поглед и видя моята визитка. Зачервените му очи се разшириха. Той ме погледна и почти видях как се сменят

предавките в главата му, премествайки ме от категория „досаден съюзник“ в категория „заподозрян“.

— Господин Дрезден — каза Мърфи с ледена вежливост. — Искаме да ви зададем няколко въпроса. Бихте ли ни придружили до полицейското управление за да дадете показания?

Въпроси, въпроси... Белият Съвет ще ме осъди и екзекутира след трийсет и няколко часа. Нямах време за техните въпроси.

— Много съжалявам, лейтенант. Тази вечер трябва да си оправя прическата.

— Тогава утре сутринта — настояваше тя.

— Ще видим — казах аз.

— Ако не си там сутринта — заяви Мърфи, — ще пусна заповед. Ще те намерим и тогава, кълна се в Господа, Хари, ще изтръгна от теб отговори за всичко това.

— Както желаш — казах аз и се обърнах към вратата. Кармайкъл направи крачка настрани, препречвайки ми пътя. Спрях и го погледнах. Той се втренчи в гърдите ми. — Ако не съм арестуван — обърнах се аз към Мърфи, — ми се струва, че имам право да си тръгна.

— Пусни го, Рон — подхвърли Мърфи. Гласът ѝ прозвуча гнусливо, но усетих в него болка. — Скоро пак ще побеседваме, господин Дрезден. — Тя се приближи плътно до мен. — И ако се установи, че ти стоиш зад всичко това — продължи тя с безупречно равен глас, — бъди уверен: каквото и да направиш, каквото и да измислиш, ще те намеря. Разбра ли ме?

Разбрах я. Наистина, разбрах. Разбирах как я притискат, разбирах нейната досада, злост, стремежа ѝ да не допуска нови убийства. Ако бях герой от любовен роман, сигурно щях да измисля какво да кажа — кратко, точно, сърцераздирателно. Но аз съм си просто аз, затова казах само: „Разбрах, Карин“.

Кармайкъл отстъпи настрани.

И аз си тръгнах от Мърфи, на която не можех да кажа нищо, и от Линда, която не успях да защитя. Тръгнах си с пламнала глава, уморен до мозъка на костите си. Тръгнах си, усещайки се като лайно.

ГЛАВА 16

Прибирах се от дома на Линда Рандъл и в главата ми се формираше буря, по-страховита от тази, която вече мина през града и сега гърмеше далеч, над езерните простори. Извиках си такси от телефона-автомат в бензиностанцията и зачаках, облегнат на стената, примижавайки под ситния дъждец.

Загубих доверието на Мърфи. Няма значение, че направих това за да защитя и нея, и себе си. Добрите намерения не струват нищо. Оценяват те по резултатите. А всички резултати от моята дейност се свеждаха до неловка лъжа към единствения човек, когото можех с известни уговорки да нарека свой приятел. И не бях сигурен, че дори да намеря виновникът или виновниците, дори да измисля как да ги накарам да признаят, дори да свърша цялата работа на Мърфи, то това ще изглади случилото се между нас.

Общо взето, мислите ми се въртяха около това и други неща, също толкова мрачни и безрадостни, когато минаващият наблизко мъж с ниско нахлупена шапка изведнъж спря, обърна се към мен и силно ме удари с юмрук в стомаха.

Успях само да помисля „не отново!“ и тогава той ме удари за втори път, а после и за трети. Всеки удар пронизваше вътрешностите ми с ослепителна болка, впечатваше ме в неподатливата стена, предизвикваше пристъп на гадене. Дишането ми секна, въздухът излизаше от устата ми още преди да достигне дробовете, така че дори да имах приготвено някакво спасително заклинание, пак нямаше да имам въздух да го произнеса.

Отпуснах се, когато той спря да ме налага, и паднах на земята. Намирахме се на ярко осветена бензиностанция, в петък преди полунощ, и всичко, което той правеше, се случваше пред очите на минавачите. Но, слава Богу, той със сигурност не възнамеряваше да ме убива. Макар че в момента това ми беше безразлично, поради болката и умората.

Лежах на земята, почти припаднал. В носа ме удряше миризма на пот и одеколона на нападателя. Със сигурност знаех, че това е същият човек, който ме нападна вчера вечерта. Той ме хвана за косата, дръпна нагоре и, щракайки с ножиците, отрязва голям кичур от косата ми. После ме пусна.

Кръвта застина в жилите ми.

Косата ми. Този тип взе от косата ми. Тя можеше да се използва за смъртоносни заклинания от всякакъв вид, а аз не можех да направя абсолютно нищо.

Мъжът се отдалечи с бърза крачка, но без да тича. Сигурно паниката ми даде сили. С отчаян скок го хванах за крака и го дръпнах с всичка сила. Чу се тихо хрущане, после той извика и падна тежко на земята. Едната си ръка стискаше в юмрук — здрав, як юмрук, — а в него беше моята коса. Направих още един опит да поема дъх и скочих към тази ръка.

Шапката му падна и аз го познах — един от хората на Джони Марконе, които ме следваха от кръчмата в четвъртък. Онзи, който започна да куца, след като тича няколко пресечки след мен. Изглежда, Скокливко страдаше от изместване на менискуса и аз попаднах точно в болното място.

Хванах го за китката и се вкопчих в нея с двете си ръце, опитвайки се да разтворя тлъстите му пръсти. Не може да се каже, че съм кой знае колко силен, но се състоя само от жили и съм инатлив като дявол знае какво. Скокливко се опита да освободи ръката си с рязко дръпване. Ръката му беше много мускулеста, но и това не стигна, за да отхвърли теглото на тялото ми. Той се вкопчи в мен със свободната си ръка, опита се да ме отблъсне, после започна да удря напосоки с юмрук.

— Пусни ме, твойта мама — викаше Скокливко. — Слез от мен!

Аз свих глава в раменете и продължих да го държа. Ако успея да забия нокти в ръката му — колкото се може по-надълбоко, — ще му се наложи да отвори юмрук, колкото и да е силен. Опитах се да си представя, че юмрукът му е гумен, а моите пръсти — железни, и стисках с всички сили, които ми останаха. Почувствах как юмрукът му започна да поддава. Вече виждах тъмните косми от отрязания кичур.

— Боже Господи! — извика някой. — Ей, Майк, насам!

Чуха се стъпки.

В този момент двама младежи в тренировъчни екипи и маратонки дотичаха до нас и започнаха да ме откъсват от скокливкото. Запищях като полудял, но не удържах и пуснах китката на Скокливко. Част от косата ми падна от ръката му на земята, но по-голямата част остана и пръстите му отново се свиха, стискайки я.

— Ей, по-спокойно — посъветва ме един от дърпащите ме идиоти. — Не се вълнувай.

Нямаше смисъл да се бия едновременно и с двамата. Трескаво глътнах въздух и отново придобих способност да говоря хрипкаво.

— Портфейлът ми. Той ми взе портфейла.

Като се има предвид как бях облечен аз, в сравнение с костюма на Скокливко, тази лъжа нямаше никакви шансове за успех. Или по-точно, не би имала, ако Скокливко не се беше обърнал и затичал, накуцвайки, далеч от нас. Идиотите ме пуснаха объркани и неуверено се отдалечиха към колата си.

С усилие се вдигнах на крака и побързах след Скокливко, хриптейки като продънен акордеон. Скокливко пресече улицата, седна в колата си, запали и тръгна, а аз едва се приближавах. Останах да стоя в облак изгорели газове, гледайки тъпо след отдалечаващите се габаритни светлини.

Сърцето ми биеше в гърдите като обезумяло и не се успокои дори след като възстанових способността си да дишам нормално. Косата ми. Джони Марконе се сдоби с моята коса. Той можеше да я даде на всеки, който се занимава с магия, за да направи всичко, което му хрумне.

Те могат да използват косата, за да ми изтръгнат сърцето от гърдите, както направиха с Дженифър Стентън, Томи Том и бедната Линда Рандъл. Нали Джони Марконе ме посъветва да се откажа — при това два пъти — и сега е решил, най-накрая, да ме разкара от пътя си веднъж завинаги.

Умората, страхът и слабостта ми неочаквано се смениха със злоба.

— По дяволите — изръмжах на глас аз. — Няма да дочакате.

Всичко, което трябваше да направя, бе да ги намеря. Да намеря Джони Марконе, Скокливко и чародея на Марконе, който и да беше той. Да ги намеря, да си взема обратно косата, да ги опаковам и да ги поднеса на Мърфи на поднос със синя панделка.

Кълна се в Бога, не възнамерявах да чакам покорно, докато те се разправят с мен. Тези гадове бяха сериозни като смъртта. Вече се опитаха да ме убият веднъж и не се успокоиха след това. Марконе и неговите момчета...

Не, помислих си аз. Не Марконе. В това няма никакъв смисъл, освен ако неговата банда не разпространяваше „Третото Око“ от самото начало. И после, ако Марконе има свой чародей, защо му трябваше да се опитва да ме подкупи? И защо не ми острига косата тогава, когато се търкалях зашеметен от бухалката, а после не ме уби, докато още нищо не подозирах?

И изобщо, можеше ли Марконе да направи това? Или горилата му играеше за два отбора едновременно?

Реших, че повечето от това вече не е толкова важно. Беше ясно едно: някаква гад получи кичур от косата ми. Някъде неизвестен за мен чародей възнамеряваше да ме убие.

Впрочем, който и да беше той, не беше особено опитен — разбрах това още когато пратих по дяволите неговия образ-сянка. Той не устоя срещу мен в директен двубой. Може би имаше достатъчно мотивация и достатъчно енергия, за да може, например, да накара демон да му се подчинява. Но той приличаше на силен тийнейджър, който още не е свикнал със силата си. Имах нещо по-мощно от проста сила, по-мощно от напompани мускули, дори и магически. Имах знания, опит — и съобразителност.

Наистина, в настоящия момент бях оглупял дотолкова, че бях готов да си гриза ноктите и да изстрелвам хартиени топчета.

Човекът-Сянка не можеше да ми нанесе удар веднага. Той трябваше да изчака бурята, за да ме убие, използвайки енергията ѝ. Така че имах още време. Можех да поработя. Ако можех да установя къде се намират, къде Скокливко отнесе косата ми, можех да се отправя след тях.

Отговорът дойде като озарение и се оказа смешно прост. Ако моята коса можеше да се използва за връзка с останалата част от тялото ми, можех да установя обратна връзка — от мен към косата. По дяволите, та аз можех дори да я изгоря — кой знае, ако ми провърви, можех да я изгоря направо от лабораторията ми. Наистина, за целта заклинанието трябваше да е сложно като дявол знае какво. За целта ми

беше необходима помощта на Боб. Боб щеше да го изчисли за няколко минути, докато на мен щеше да ми отнеме часове, а дори и дни.

Намръщих се. Боб се разхождаше на свобода и нямаше да се появи още почти денонощие. Едва ли бих успял да изчисля заклинанието за по-малко от десет или дванайсет часа и изобщо не бях уверен, че в момента главата ми работи достатъчно добре за каквато и да е умствена работа.

Можех да се обърна към Мърфи. Мърфи сигурно знаеше къде се намира Марконе, а Скокливко едва ли куцука далеч от него. Тя можеше поне да ме насочи къде да търся Джентълмена Джони, Скокливко и Човека-Сянка. Но сега тя едва ли би го направила. А ако го направи, сигурно ще поиска да ѝ разкажа всичко, а когато ѝ разкажа, би се опитала да ме предпази — за мое добро — в килия. Е, или нещо от този род. Във всеки случай — някоя глупост.

Трескаво стиснах юмруци — толкова силно, че ноктите се впиха в дланите ми. По дяволите, все пак трябва да ги изрязвам понякога.

Погледнах ноктите си. После пресякох улицата почти на бегом, спрях под светлините на бензиностанцията и погледнах още веднъж.

По ноктите ми имаше кръв. Ами да, нали ги впих в китката на Скокливко. Отметнах глава и се разсмях. Имах всичко, което ми трябва.

Върнах се обратно под ръмязия дъжд и клекнах на тротоара. После извадих от джоба на куртката си тебешир и нарисувах кръг на асфалта. Заставах в него, изчопках малко кръв изпод ноктите си и я пуснах в краката си. Тя проблясваше под дъжда.

За следващата операция се наложи да поразмишлявам около минута, но се спрях на просто, добре познато ми търсещо заклинание, вместо да измислям нещо по-ефективно, но по-сложно. Изтръгнах няколко косъмчета от носа си и ги поставих върху кръвта на Скокливко. После докоснах тебеширения кръг с върха на пръстите си и, напрягайки волята си, го затворих.

Черпейки енергия от злобата си, от върналия се страх, от болката в слепоочията и тежестта в корема, изрекох заклинание:

— *Segui votro testatum!*

Тесен лъч енергия ме удари в носа, принуждавайки ме да кихна няколко пъти подред. А после усетих ясения и отчетлив мирис на одеколони на Скокливко. Станах, разруших кръга с върха на ботуша си

и излязох от него. После бавно се завъртях на място. Мирисът на Скокливко идваше от югоизток, някъде от най-престижните чикагски предградия.

Отново се разсмях. Намерих този кучи син. Можех да го хвана при Марконе — или при този, за когото работи в момента, само че трябваше да го направя веднага. Кръвта под ноктите ми нямаше да стигне за втори опит.

— Ей, приятел! — извика показалият се през прозореца таксиметров шофьор. Моторът на жълтия „Шевролет“ работеше на ниски обороти; цигарата между зъбите на шофьора примигваше с оранжева светлинка.

Няколко секунди го гледах недоумяващо.

— Какво?

Той се намръщи.

— Ти какво, да не си оглушал? Нали някой е викал такси тук?

Усмяхнах му се. В мен все още клокочеше злоба, а в главата ми цареше възбудена празнота. Нямах търпение да затъкна Скокливко в гърлото на Човека-Сянка.

— Ами да, аз.

— Ох, защо все попадам на откачалки? — въздъхна той. — Сядай.

Седнах в колата и затворих вратата. Той ме погледна подозрително в огледалото.

— Накъде?

— Две места — казах аз. Издиктувах му домашния си адрес и се облегнах назад. Главата ми непрекъснато се обръщаше на югозапад — там, където се готвеха да ме убият.

— Това е едно — измърмори той. — А после накъде?

Присвих очи. Трябваше да взема някои неща от вкъщи. Талисманите ми, жезълът, тоягата^[1]. След това ми предстоеше сериозен разговор с един от най-страховитите чикагски мафиоти.

— Ще ти кажа, когато стигнем.

[1] Има се предвид къс (около 20 см) и дълъг (колкото тояга) жезъл; нямам адекватен превод на това. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА 17

Разходката ни приключи във „Версити“ — клуб в покрайнините, принадлежащ на Марконе. Това се оказа оживено място, събиращо доста хора от тази част на града. Дори в един и половина тук имаше неочаквано много посетители, за толкова отдалечено от центъра място. Всъщност в цялата околност това бе единственото отворено заведение.

— Ама че идиот — измърмори шофьорът, докато заминаваше, и аз мислено се съгласих с него. Диктувах му пътя дотук по сложна крива: продължаващото да действа заклинание ме водеше точно по следата на Скокливко. Силата му започна да пада почти от момента, в който произнесох магическата формула — кръвта не беше достатъчна за по-дълготрайно заклинание — но и така стигна, за да ме доведе до „Версити“ и да позная колата на Скокливко на паркинга пред клуба. Минах покрай прозорците и почти веднага видях на най-далечната маса Джони Марконе, бичият врат на г-н Хендрикс, Скокливко и Ежко. Те седяха плътно един до друг и разговаряха. Припряно се наведох, за да не ме забележат, след това се върнах на паркинга, за да проверя дали не съм забравил нещо.

Така. По гривна на всяка китка. Пръстен. Жезъл. Тояга.

Още веднъж изброих наум хитроумните нещица, чрез които можех да обърна ситуацията в моя полза: халюцинации, временни сринове на електричеството или водоснабдяването, внезапно нашествие на паяци или плъхове... Можех с лекота да осигуря всяко от тях. Малко от хората, занимаващи се с магия, имат толкова разнообразни таланти, и още по-малко са онези, чийто опит и подготовка им позволяват да задействат всички тези заклинания едновременно.

Раздразнено тръснах глава. Нямах толкова време, че да го губя в обмисляне на тези тънкости.

Какво пък, щом е така — цялата воля отива в талисманите. Воля и в пръстена. По същия начин заредих с енергия тоягата и жезъла,

прехвърляйки пламтящата в мене злоба в студената мощ на дървото и закрачих към вратата на „Версити“.

Направо я изтръгнах от пантите.

Изхвърлих я навън. Треските летяха директно към мен. Част от тях прелетяха покрай мен и се приземиха някъде зад гърба ми, на паркинга; друга част рикошира в щита от плътен въздух, с който се бях прикрил. Нямах намерение да наранявам с нищо непровинилите се посетители от другата страна на вратата. Хората оценяват по първото впечатление и в последствие не можеш да го промениш.

След като разбих вратата, насочих жезъла си към отвора и произнесох заклинание. Музикалната уредба се трясна в стената с такава сила, сякаш беше уцелена от снаряд, и се стече на пода в локва разтопена пластмаса. Музиката в колоните изпищя и стихна. Прекрачих прага и освободих заряда от пръстена си. По цялата зала, започвайки от входа, лампите започнаха да се взривяват — с лек пукот се пръскаха стъклени парчета и димящи отломки от абажурите. Хората, седящи на бара и по дървените столове, реагираха така, както трябва да реагират в подобна ситуация. С викове и писъци те скачаха на крака или се криеха под масите. Няколко човека се изнизиха през пожарния изход в страничната стена. После настъпи пълна, абсолютна тишина. Всички стояха и потресено гледаха вратата. Тоест, мен.

Седящият на далечната маса Джони Марконе ме гледаше с безстрастните си очи с цвят на доларови банкноти. Не се усмихваше. До него г-н Хендрикс ме изпепеляваше с поглед; единствената му вежда се беше смъкнала толкова ниско, че заплашваше да закрие и двете му очи. Ежко беше побледнял и стискаше зъби. Скокливко ме гледаше с неприкрит ужас. Нито един от тях не помръдна и не каза нито дума. Сигурно видът на побеснял чародей може да окаже такава въздействие на неподготвения зрител.

— Прасчо, прасчо, отвори вратата — произнесох аз в настъпилата тишина. После опрях тоягата в земята и, присвивайки очи, погледах към Марконе. — Трябва да поговоря с вас, Джон. Само за две минути.

Няколко секунди Марконе продължаваше да ме гледа мълчаливо, после ъгълчетата на устата му леко потрепнаха.

— Маниерите ви на убеждение, господин Дрезден, са доста необичайни. — Той стана и се обърна към останалите в помещението

посетители, без да сваля поглед от мен. — Дами и господа, изглежда днес „Версити“ ще затвори по-рано от обичайното. Моля всички да напуснат помещението, възползвайки се от най-близкия до вас изход. Не се притеснявайте за сметките. Господин Дрезден, ще бъдете ли така добри да се отдалечите от врата, за да могат клиентите ми да излязат?

Отдръпнах се. Помещението се опразни много бързо, като при това го напуснаха не само посетителите, но и персонала, оставяйки ме насаме с Марконе, Хендрикс, Ежко и Скокливко. Никой от тях четиримата не помръдна. Скокливко видимо се изпоти. Изражението на Хендрикс не се промени. Той се държеше невъзмутимо като планински лъв, готов във всеки момент да скочи върху нищо неподозиращия елен.

— Искам си косата — казах аз, след като последната двойка се скри зад вратата.

— Моля? — Марконе леко наклони глава настрани. Изглежда, думите ми наистина го учудиха.

— Чухте ме — казах аз. — Това ваше лайно — вдигнах жезъла си и го насочих към Скокливко — ми скочи на една бензиностанция и ми отреза кичур коса. Искам си я обратно. Не искам да свърша като Томи Том.

Погледът на Марконе за миг светна с потискаща, студена ярост с цвят на доларова банкнота. Той бавно обърна глава към Скокливко.

Широкото лице на Скокливко придоби още по-землист цвят. Той примигна, за да разнесе падащата по очите му пот.

— Не знам за какво говори той, шефе.

Погледът на Марконе не трепна.

— Предполагам, господин Дрезден — каза той, — че имате доказателства?

— Погледнете лявата му китка — предложих аз. — Там има няколко драскотини от нокти, където се бях вкопчил.

Марконе кимна, без да сваля студения си, тигров поглед от Скокливко.

— Е? — почти ласкаво произнесе той.

— Лъже, шефе! — извика Скокливко и облиза пресъхналите си устни. — Мамка му, да, там имам драскотини. Приятелката ми ме одраска. А той някак е научил за това. Нали казахте, че е ловък, че знае всичко.

Още няколко парчета от мозайката застанаха на местата си.

— Който и да е убил Томи Том, знае, че съм по следите му — казах аз. — Вашият противник, който и да е той, организира продажбата на „Трето Око“. Този ваш Скокливко — кимнах към него — сигурно е спечелил доста, работейки за него. Той отдавна снабдява противника ви с информация и изпълнява поръчките му.

Скокливко не ставаше за покерджия, дори от това да зависеше животът му. Той ме гледаше ужасен, клатейки протестиращо глава.

— Много лесно ще се справим с това — произнесе Марконе с равен, делничен тон. — Лорънс. Покажи ми китката си.

— Лъже, шефе — повтори Скокливкото Лорън, но гласът му трепереше. — Опитва се да ви заблуди.

— Лорънс — каза Марконе с гласа на търпелив баща, обръщаш се към капризното си дете.

Скокливкото Лорънс разбра, че играта е свършила. Видях отчаяното решение по лицето му още преди да помръдне.

— Лъжа! — извика той, скочи и извади ръка изпод масата. Успях да видя в ръката му револвер — роден близък на моя „Спешъл“, трийсет и осми калибър. А после той откри огън.

Случиха се няколко неща едновременно. Вдигнах ръка, фокусирайки цялата си воля в изработената от малки, приличащи на средновековни щитове пластинки гривна, и затворих около себе си защитен пашкул. Куршумите с писък се удариха в него и рикошираха с фонтан от ослепително ярки искри.

Ежко отскочи настрани и се наведе; в ръката му неизвестно откъде се появи малък пистолет-автомат, „Узи“ или нещо от този сорт.

Хендрикс действаше далеч по-решително. Сигурно дори не разсъждаваше, а просто се подчиняваше на рефлексите си. С едната си ръка той бутна Марконе назад, прикривайки шефа с тялото си от Скокливкото Лорънс. С другата ръка извади малък полуавтоматичен пистолет.

Скокливкото Лорънс обърна глава и видя Хендрикс и пистолета му. Обхванат от паника, той насочи оръжието си към горилата-телохранител.

Хендрикс откри огън без да се колебае. Гръмнаха три изстрела, три пъти светна пламък от дулото на пистолета му. Първите два куршума удариха Скокливко в гърдите, отхвърляйки го на около две

крачки. Третият попадна над дясната вежда. Той отметна глава и падна назад.

Скокливкото Лорънс имаше тъмни очи — като мен. Видях ги. Главата му се обърна към мен. Видях как примигна. А после погледът му угасна и той умря.

Цяла минути стоях зашеметен. Както и да подготвях идването си тук, изобщо не желяех такъв финал. Не исках да убивам никого. По дяволите, наистина не исках ничия смърт — нито моята, нито нечия друга. Прилоша ми. До момента това беше нещо като игра. Един вид състезание между мачовци, в което се предполагаше, че ще победя аз. И изведнъж това престана да бъде игра и всичко, което исках, бе да изляза жив оттук.

Всички стояхме без да мърдаме. Първи заговори Марконе.

— Трябваше ми жив — каза той иззад гърба на Хендрикс. — Можеше първо да отговори на няколко въпроса.

Хендрикс се намръщи и се отмести.

— Извинявайте, шефе.

— Всичко е наред, господин Хендрикс. Предпазливостта преди всичко, нали така? — Марконе стана, поправи си вратовръзката, после се приближи до тялото и клекна до него. Опипа гърлото и пулса му и поклати глава.

— Лорънс, Лорънс... Щях да ти платя двойно повече от онова, което са ти предложили, ако беше дошъл при мен. Но ти никога не си се отличавал с особен ум, нали? — После, с лице, не изразяващо повече емоции, отколкото през цялата тази вечер, Марконе нави левия ръкав на Скокливкото Лорънс и погледна китката му. Намръщи се и замислено я пусна на пода.

— Изглежда, господин Дрезден — каза той след кратка пауза, — имаме общ враг. — Той се обърна и впери поглед в мен. — Кой е той?

Поклатих глава.

— Не знам. Ако знаех, нямаше да съм тук. Мислех, че може да сте вие.

Марконе вдигна вежда.

— Би трябвало да ме познавате по-добре, господин Дрезден.

Беше мой ред да се намръщя.

— Прав сте. Би трябвало. — Убийствата бяха далеч по-дръзки и жестоки, отколкото Марконе позволяваше на хората си. Той можеше да

отстранява конкурентите си, но не виждаше смисъл да превръща това в свое основно занимание. И със сигурност няма причина да убива случайни свидетели като Линда или Дженифър Стентън. Това изобщо не би помогнало на бизнеса му.

— Ако у него има нещо, което ви принадлежи, можете да си го вземете обратно, господин Дрезден — каза Марконе. Той се огледа и въздъхна. — Само че ви съветвам да побързате. Боя се, че „Версити“ изпрати последните си клиенти. Жалко.

Не ми беше лесно, но се приближих до тялото на Скокливкото Лорънс. За да обискирам джобовете му, се наложи да оставя на пода жезъла и тоягата си. Пребърквайки джобовете му, се усещах като осквернител на гробища.

Така и не намерих косата си. Вдигнах поглед към Марконе и той го посрещна със същото непроницаемо изражение на лицето.

— Нищо — казах му аз.

— Любопитно. Сигурно е предал въпросния предмет на някой друг преди да дойде тук — предположи Марконе.

— А не след като е пристигнал?

Марконе поклати глава.

— Напълно съм убеден, че не. Бих забелязал.

— Вярвам ви — казах аз, и не лъжех. — Но на кого?

— Очевидно, на нашия враг.

Замижах. Умората неочаквано се стовари на плещите ми.

— Дявол да го вземе.

Марконе не отговори. Той стана и тихо нареди нещо на Хендрикс и Ежко. Хендрикс изтри пистолета си със салфетка и го остави на пода. Ежко мина зад бара и се зае да прави нещо с проводниците и бутилка уиски.

Вдигнах от пода тоягата и жезъла, станах и се обърнах към Марконе.

— Разкажете ми всичко, което знаете. Трябва ми всичко, което можете да ми кажете, ако искам да го намеря.

Марконе помисли малко и кимна.

— Да, разбира се. Жалко, че избрахте толкова оживено място за тази дискусия. В очите на зрителите вече сте мой враг. Колкото и обосновани да ми се струват подбудите ви, факт е, че публично ме унижихте. Не мога да оставя това без последствия. Трябва да

поддържам контрол. Повярвайте, господин Дрезден, нямам никакви лични претенции срещу вас. Само че бизнесът си е бизнес.

Стиснах зъби, хванах по-здраво жезъла и за всеки случай проверих дали щитът ми все още действа.

— И какво възнамерявате да направите по този въпрос?

— Нищо — отвърна той. — Няма нужда да правя нищо. Или нашият враг ще ви убие, и тогава няма да се налага да рискувам себе си или своите хора, за да ви отстраня, или ще го намерите своевременно и ще се справите с него. Ако успеете, ще разглася, че сте го направили по мое поръчение, след което ще бъда склонен да забравя днешната вечер. И в двата случая най-изгодно за мен е да чакам и да наблюдавам.

— Но ако той ме убие — възразих аз, — ще бъда поредната жертва с изтръгнато сърце, а вие така и няма да узнаете къде е той. В крайна сметка няма да се доближите и на крачка до разрешаването на проблема с отстраняването му и запазването на собствения си бизнес.

— Така е — кимна Марконе. После се усмихна — това изражение се запази на лицето му за някаква част от секундата. — Но ми се струва, че няма да сте чак толкова лесна плячка. Предполагам, че дори да ви убие, той по някакъв начин ще се издаде. И от времето на предишната ни среща ми се струва, че вече усещам по-добре на какво трябва да обръщам внимание.

Кимнах мрачно, обърнах се и закрачих към вратата.

— Хари — произнесе той.

Спрях и обърнах глава.

— Само между нас двамата: не знам нищо, което би ви помогнало. Всичките негови хора, които успяхме да заловим, не казаха нищо. Толкова много се боят от него. Изглежда никой не знае откъде се появява този наркотик, от какво се прави, или къде този тип ръководи делата си. Сянка, казват те. Той винаги се появявал пред тях като сянка. Това е всичко, което успях да науча.

Погледнах го за миг и кимнах.

— Благодаря.

Той сви рамене.

— Желая ви късмет. Струва ми се, че ще е най-добре, ако пътищата ни повече не се пресичат. Не понасям намеси в работата си.

— Всъщност това е прекрасна идея — съгласих се аз.

— Отлично. Приятно е, когато те разбират. — Той се обърна и закричи с оставащите си хора. Трупът на Скокливкото Лорънс остана да лежи на пода.

Аз също се обърнах и излязох от залата, в нощта, в студа, под продължаващия да ръми дъжд. Все още ми се гадеше, а пред погледа ми стояха очите на умиращия Скокливко Лорънс. В ушите ми все още звучеше хрипливия смях на Линда Рандъл. Все още преживявах лъжата си към Мърфи и все още не възнамерявах да ѝ казвам повече от това, което вече ѝ казах. И все още не знаех кой иска да ме убие. Все още няхах никакви аргументи, които да представя на Белия Съвет.

— Нека погледнем истината в очите, Хари — казах си аз. — Все още си прецакан.

ГЛАВА 18

Случвало ли ви се е някога да изпитвате отчаяние? Чувство на абсолютна безнадеждност? Налагало ли ви се е някога да стоите в непрогледна тъмнина, знаейки от дъното на душата си, че никога повече няма да видите светлина? Че сте загубили нещо, което вече никога няма да откриете?

Именно такива чувства изпитах, излизайки от „Версити“ под дъжда. Когато в душата ми цари смут, когато не съм в състояние да мисля, когато съм уморен, или се страхувам, или съм самотен, излизам на разходка. Да, точно това правя. Обикалям, обикалям, и рано или късно нещо ме озарява — нещо, заради което вече по-малко ми се иска да скачам от покрива.

Затова тръгнах да се поразходя. Като се замисля, това беше дяволски глупаво: да бродиш из Чикаго в събота през нощта. Вървах без да се оглеждам. Вървах без да преча на мислите ми да се роят в главата, пъхнал ръце в джобовете на якето си, а мократа коса лепнеше по главата ми.

Мислех за баща си. Когато ми е много зле, често си спомням за него. Той беше добър човек, щедър човек, безнадежден неудачник. Илюзионист, изпълняващ триковете си пред публика във век, когато техниката изглежда по-вълшебна от която и да е магия, той никога не печелеше достатъчно, за да нахрани семейството си. Голяма част от времето си прекарваше в пътуване, опитвайки се да спечели малко пари за прехрана. Не е бил вкъщи, когато съм се родил.

Не беше там, когато умря майка ми.

След като се родих, той по-често се задържаше вкъщи. Кръсти ме с имената на трима велики илюзионисти. По-късно започна да ме взима със себе си на турнета, забавлявайки деца и пенсионери, давайки представления в училищата и супермаркетите. Той винаги беше щедър и добър — по-добър и по-щедър, отколкото можеше да си позволим. И винаги беше леко тъжен. Всяка вечер ми показваше снимката на мама

и разказваше за нея. В края на краищата започна да ми се струва, че я помня добре.

Когато пораснах, това усещане се засили. Виждах баща си. Мисля, че го виждах такъв, какъвто го е виждала и тя — мил, славен, мек човек. Малко наивен, но честен и добър. Човек, който се грижи за другите и почти не се грижи за всичко останало. Разбирам защо го е обичала.

Така и не успях да порасна дотолкова, че да стана негов асистент, както ми бе обещал. Той умря през нощта, в съня си. Аневризъм, обясниха докторите. Намерих го вече изстинал, с усмивка на лицето. Може би, умирайки, е виждал мама. И гледайки го, за пръв път в живота си се усетих напълно, свършено самотен. Разбрах: нещо си бе отишло и никога повече няма да се върне. Разбрах, че вътре в мен се образува празнина, която никога повече няма да се запълни.

Ето така се чувствах и сега, в тази дъждовна пролетна нощ в Чикаго, бродейки по улиците. Дишането ми излизаше във вид на пара, десният ботуш проскърцваше при всяка крачка, а в главата ми все още се въртяха умрелите хора.

Сигурно не трябва да се учудвам, че след няколко часа ходене се озовах пред вратата на Линда Рандъл. Полицията отдавна си беше заминала, светлините бяха угасени, а любопитните съседи спяха в леглата си. В дома цареше тишина. Източната част на небосклона все още не бе просветляла, но някъде наблизо, на перваза или на покрива, вече чуруликаше някаква ранна птица.

Силите ми бяха на изчерпване. Вече не мислех абсолютно за нищо, да не говорим за някакви спасителни идеи. При следващата буря убиецът ще изрече заклинание, за да ме убие, а съдейки по въздуха, това може да се случи във всеки един момент. А ако не ме убие той, Морган сигурно ще успее да убеди Белия Съвет, че трябва да ме екзекутират, и това ще се случи в понеделник сутринта. Ако нещата стигнат до Белия Съвет, нямах никакъв шанс.

Облегнах се на вратата, залепена с черно-жълти полицейски ленти с надпис: „ПОЛИЦИЯ — НЕ ВЛИЗАЙ“. Напълно несъзнателно произнесох заклинание, отварящо вратата, откъснах долната черно-жълта лента и влязох в квартирата.

— Това е глупаво, Хари — казах си аз.

Сигурно не бях в настроение да слушам собствените си съвети. Обиколих стаята, надушвайки миризмата на парфюми и кръв. Кръвта още не беше почистена. Сигурно с това щеше да се заеме хазяинът. Не знам. По филмите не показват подробности от този вид.

После открих, че лежа на пода, на килима пред огромния креват на Линда. Лежах настрани, свит, с гръб към леглото и с лице към плъзгащата се стъклена врата, водеща към малкото, покрито с бетонна плоча дворче. Не ми се искаше нито да отивам някъде, нито да правя нещо. Нямах смисъл. Всичко е безсмислено. При всички положения ще умра — ако не утре, то вдругиден — със сигурност.

Най-лошото беше това, че ми беше безразлично. Толкова се уморих от всички вълшебства, които се наложи да направя, от ходене, от синини и натъртвания, от недоспиване. Беше тъмно. Тъмно отвсякъде.

Изглежда, заспах. След всичко, което се случи, просто бе наложително да поспя. Във всеки случай, не помня нищо до момента, в който се събудих от светещото в очите ми слънце.

Замижах и прикрих очите си с ръка. Сутрините изобщо не са най-любимия ми момент от денонощието. Слънцето вече надничаше иззад покривите на къщите от другата страна на улицата и веселите пролетни лъчи струяха през завесите на прозорците право в мозъка ми. Измърморих нещо и се обърнах на другата страна, с лице към приятната тъмнина под кревата на Линда, с гръб към топлата светлина.

Но не заспах. Вместо това се ядосах на самия себе си.

— Какво, твоята мамица, правиш, Хари? — силно, на глас попитах аз.

— Лежа, за да си почина — равнодушно си отговорих сам.

— По дяволите — заяви онази част, която се оказа по-умна. — Ставай от пода и се захващай за работа.

— Не искам. Уморен съм. Махай се.

— Не си толкова уморен, щом разговаряш сам със себе си. Значи ще можеш да измъкнеш задника си от крокодилската захапка. Бързо отваряй очи! — настойчиво продължих аз.

Свих се, не желаейки да се подчинявам на някой си там, но все пак отворих очи. На слънчева светлина домът на Линда Рандъл изглеждаше почти празнично, обвит с тънък слой позлата — все още празен, но стоплен от някакви добри спомени. Пред лицето ми под

легло лежеше училищен годишник, от който се подаваха няколко снимки. До него имаше снимка в рамка: все още младата Линда Рандъл с щастлива усмивка на лицето, изобщо не приличаща на онази, която видях онзи ден. Тя стоеше с тога на випускник от университета, заедно със симпатична двойка на около петдесет години. Сигурно родителите ѝ, предположих аз. Изглеждаше щастлива.

А малко по-далеч, на самата граница на осветеното от сутрешното слънце петно, лежеше малък червен цилиндър със сива капачка.

Моето спасение.

Извадих го изпод кревата. Целият треперех. Разтръсках кутийката и в нея нещо изтрака. Отворих я и изтръсках касетата на дланта си. От нея не стърчеше лента: значи вече е заснета, но още не е проявена. Прибрах я в кутийката, отново затворих капачката, порових из джобовете на якето си и извадих другата кутийка — онази, която намерих до езерната къща на Виктор Селз. Кутийките бяха напълно неотличими една от друга.

Мислите ми се завъртяха в главата и се устремиха по новата следа. Находката разкриваше пред мен много възможности и някъде там, сред тях, се криеше една, която ми даваше шанс да изляза жив от тази бъркотия, да спася всичко, което все още продължаваше да виси на косъм.

И все пак нещо оставаше неизяснено. Не знаех какво точно става. Затова пък вече имах потенциална следа — връзка между убийствата и прекъснатото търсене на изчезналия мъж на Моника Селз, Виктор. Вече имах още една нишка, само че ми оставаше много малко време, за да я проследя. Не ми оставаше нищо друго, освен да стана и бързо, колкото се може по-бързо да се залавям за работа. Добрият чародей не е толкова лесен за побеждаване.

Скочих, вдигнах от пода тоягата и жезъла си и тръгнах към вратата. Последното, което ми трябваше в момента, бе да ме заловят в запечатано от полицията местопрестъпление. Директно щях да ме арестуват, да ме пхнат в килия и аз щях да съм мъртъв още преди да успея да се изправа пред съда. Вече планирах следващите си крачки: да се опитам да намеря фотографа, посещавал дома на Виктор Селз до езерото, после да проявя тази лента и да видя наистина ли на нея има нещо, заради което някой би убил Линда Рандъл.

Точно в този момент чух някакъв шум и застинах. Шумът се повтори — тихо подраскване.

Някой завъртя ключ в бравата и отвори външната врата.

ГЛАВА 19

Нямаше да успея да се скрия под леглото или в банята, а и не исках да се лишавам от свобода на движенията. Затова се хвърлих напред, застанах зад плътно отварящата се врата и затаих дъх.

В стаята влезе мъж — нисък, слаб и чорлав. Тъмните му, започнали да посивяват коси бяха събрани в опашка на тила. Беше облечен в тъмни панталони и тъмно сако; на рамото му висеше голяма чанта. Той притвори вратата след себе си и се огледа. Впрочем, както повечето хора, губещи способност да мислят ясно когато са развълнувани, той видя по-малко, отколкото трябваше, и макар че трябваше да ме забележи с периферното си зрение, това не се случи. На пръв поглед той изглеждаше като напълно приличен човек: ясно очертана брадичка, волеви скули.

Той прекоси стаята и замря, втрещен в окървавените чаршафи. Видях как ръцете му трескаво се свиха в юмруци. Той издаде странен, гъгнив звук, после рязко клекна и започна да шари с ръце под леглото. Търсенето му ставаше все по-трескаво и го чух как изруга шумно.

Пръстите ми напипаха в джоба гладката повърхност на кутийката. Така-така... Тайнственият фотограф, криещ се на улицата пред дома на Виктор Селз, сам се появи тук да търси лентата. Усетих чувство, подобно на онова, което изпитваш, когато поставиш на мястото последното парче от особено сложен пъзел — забавно удовлетворение, примесено с изрядно количество самодоволство.

Тихо оставих жезъла и тоягата си в ъгъла зад вратата и окачих на якето си полицейския пропуск с моята снимка. После загърнах якето си, за да не се вижда двусмислената тениска и се постарях да повярвам в това, че непознатият е твърде изнервен, за да обърне внимание на анцуга и каубойските ми ботуши.

Държейки ръце в джобовете си, затворих вратата с пета.

— Така-така — произнесох аз, без да му давам време да се опомни. — Върнахме се на местопрестъплението, значи. Знаех си, че ще ви хванем, само трябваше да почакаме малко.

Във всеки друг ден реакцията на непознатия би ме накарала да се търкалям от смях. Той трепна, удари главата си в леглото, извика, излезе изпод леглото, обърна се, отстъпи и падна върху кревата, след като ме видя. Промених си мнението за външността му: устните му бяха прекалено пухкави, очите — напротив — малки и разположени близко едно до друго, придавайки му вид на хищен, предпазлив пор.

Студено присвих очи и без да бързам тръгнах към него.

— Не можахте да се сдържите да не дойдете, така ли?

— Не! — изтърси той. — О, Господи! Не сте разбрали. Аз съм фотограф. Фотограф, разбрахте ли? — Той се порови във висящата на рамото му чанта и извади фотоапарат. — Аз снимам. За вестниците. Дойдох тук за да видя дали няма да намеря нещо интересно.

— Стига глупости — приятелски го посъветвах аз. — И двамата прекрасно знаем, че не сте тук, за да снимате. Търсехте ето това. — Извадих от джоба си кутийката с лентата и я повъртях пред носа му.

Той затвори уста и зашеметено загледа към мен. После към кутийката. После облиза пресъхналите си устни, но така и не успя да изтръгне от себе си нито звук.

— Кой сте вие? — попитах аз, стараейки се да говоря рязко и внушително. Опитвах се да си представя как би се държала Мърфи в тази ситуация, ако аз бях при нея на разпит.

— Ъ-ъ... Уайз. Дони Уайз. — Той трескаво преглътна, без да сваля изплашения си поглед от мен. — Какво, да не съм се забъркал в някаква неприятна история?

Отново студено присвих очи.

— Ще видим. Имате ли документи?

— Ъ-ъ... Да, разбира се.

— Да ги видя. — Измерих го с подозрителен поглед. — Бавно — добавих аз.

Той ме погледна предпазливо и бавно бръкна в джоба на панталоните си. С едната си ръка извади от там портфейл, откопча го и го отвори, показвайки ми прибраната зад прозрачно джобче шофьорска книжка. Приблжих се още една крачка към него, взех портфейла и го огледах внимателно. Снимката беше негова; името съвпаднаше с онова, което ми беше казал.

— Какво пък, господин Уайз — започнах аз. — Да продължим разпита. Докато ми оказвате съдействие, няма да имаме никакви...

В този момент забелязах, че се е загледал в пропуска ми и замълчах. Той грабна портфейла си от ръцете ми и отстъпи крачка назад.

— Ама вие не сте ченге! — възмутено заяви той.

Надменно изпъчих брадичка.

— Добре. Може и да не съм. Но работя с ченгетата. И вашата лента е у мен.

Той отново изруга и се зае да прибира фотоапарата си в чантата, с явното намерение да се махне оттук.

— Не. Нямаме нищо. Нищо, което да ме свързва с това престъпление. Нямам нищо общо.

Обърнах глава, гледайки как тръгва покрай мен, към вратата.

— Не бързайте толкова, господин Уайз. Струва ми се, че има за какво да поговорим. Например за кутийката от лента, забравена под верандата на къща в Лейк-Провидънс, вечерта на миналата сряда.

Той вдигна поглед към мен и веднага го сведе.

— Нямам какво да ви кажа — измърмори той, — който и да сте вие, по дяволите. — Той вече беше до вратата и хвана дръжката ѝ.

Протегнах ръка към стоящата в ъгъла тояга и, стараяйки се да придада на гласа си колкото се може повече драматизъм, изръмжах: „*Vento servitas!*“ Подчинявайки се на заклинанието, подхваната от стегнати потоци въздух, тоягата скочи и захлопна вратата точно пред носа на Дони Уайз. Той застина като гръмнат, после се обърна към мен с опулени очи.

— Боже мой! Вие сте един от тях. Н-не ме убивайте — заекна той. — Господи! Ще ви дам снимките. Не знам нищо. Ни-що, чувате ли? Аз не ви заплашвам. — Той се опитваше да говори спокойно, но гласът му трепереше. Забелязах как стрелка с очи стъклената врата, водеща към дворчето, сякаш преценява дали ще успее да изскочи през нея преди да успее да го спра.

— По-спокойно, господин Уайз — казах аз. — Не съм тук, за да ви навредя. Търся човека, който е убил Линда. Помогнете ми. Разкажете ми каквото знаете. Аз сам ще се погрижа за останалото.

Той нервно се изхили и направи крачка, не — половин крачка към стъклената врата.

— Та после да ме убият? Като Линда и останалите? А, не, благодаря!

— Не, господин Уайз. Разкажете ми всичко, което знаете. Ще сложа край на убийствата. Ще предам убиеца на Линда в ръцете на правосъдието — борейки се с нарастващото раздражение, се стараех да говоря с равен, успокояващ глас. По дяволите, с удоволствие бих го разтърсил, но не исках да го плаша дотолкова, че да скочи като рибка през стъклото. — Искам да спра тези хора не по-малко от вас.

— Но защо? — учуди се той, продължавайки да ме гледа недоверчиво. — Какво значеше тя за вас? Какво, и вие ли сте спали с нея?

Поклатих глава.

— Не. Не, просто тя е още един от онези, които не трябваше да умират.

— Но вие не сте ченге. Защо да рискувате задника си за това? Защо ще се борите с тези хора. Вие какво, не сте ли видяли на какво са способни?

Свих рамена.

— Кой, ако не аз? — Той не отвърна, затова размахвах във въздуха кутийката с лентата. — Какво има на тези снимки, господин Уайз? Какво толкова е заснето, та заради него убиха Линда Рандъл?

Дони Уайз избърса потните длани в панталона си. Опашката на темето му се поклати — той оглеждаше дали има още някой в стаята.

— Предлагам ви сделка. Вие ми давате лентата, а аз ще ви разкажа всичко, което знам.

Поклатих глава.

— Може да ми потрябва онова, което е заснето тук.

— Няма да имате никаква полза от това, което е заснето, ако не знаете какво да гледате — възрази той. — Виждам ви за пръв път в живота си. Не искам неприятности. Всичко, което искам, е да си разкарам задника оттук — цял и невредим.

Гледах го мълчаливо цяла минута. Ако се съглася, ще остана без лента и онова, което е заснето на нея. Ако не се съглася, и ако той казва истината, лентата няма да ми помогне. Засега следата ме доведе тук, при него. Ако не намеря следи, водещи в друга посока, можех да се считам за покойник.

Затова щракнах с пръсти, позволявайки на тоягата да падне на пода. После му подхвърлих касетата. Той я изпусна и, поглеждайки ме предпазливо, се наведе да я вдигне от пода.

— Щом изляза оттук — каза той — сме квит. Не съм ви виждал, вие мен — също.

— Става — кимнах аз. — Така да бъде.

Дони преглътна, прекара ръка по косата си и нервно подръпна края на опашката.

— Ами, не познавах добре Линда. Снимал съм я за портфолио. Всъщност снимам много момичета от целия град. Всички те... е, повечето от тях мечтаят да се появят в списанията.

— Списания за възрастни? — уточних аз.

— Не — изсумтя той. — Списанието на чичо Ебнър за деца. Разбира се, че за възрастни. Е, нищо изключително, но все пак могат да се спечелят пари, дори и да не си Хю Хефнър. Накратко, в сряда Линда дойде при мен. Каза, че има работа за мен. Да заснема нещо и да ѝ дам лентата, а в замяна ще... е, накратко, уговорихме се. Всичко, което се искаше от мен, бе да отида там, където ми каже, да изщракам лентата през прозореца и да изчезна. И да ѝ дам лентата на другата сутрин. Така и направих. А сега тя е мъртва.

— До Лейк-Провидънс ли сте ходили? — попитах аз.

— Тъхъ.

— И какво видяхте там? — поинтересувах се аз.

Дони Уайз тръсна глава и погледът му отново се плъзна върху окървавените завивки.

— Линда. И още няколко души. Нито един познат. Бяха си устроили вечеринка. Със свещи и така нататък. Бурята беше много силна, ту гръмотевица, ту светкавица, така че не ги чувах. Отначало се страхувах, че някой ще ме види на светлината на светкавиците, но сигурно бяха твърде заети.

— Със секс ли? — уточних аз.

— Не — изсумтя той. — Играеха канаста. Естествено, че със секс. И то истински, а не позираха за снимки. Истинският секс никога не изглежда зрелищно. Линда, още някакви жени, трима мъже. Изщраках лентата и си плюх на петите.

Ухилих се, но той, изглежда, не забеляза нищо. В днешни дни истинските, висша проба подлеци са голяма рядкост.

— Можете ли да опишете тези мъже?

Той поклати глава.

— Не се заглеждах особено. Но във всеки случай, не са никакви красавци, ако ме разбирате. Чак ми се пригади.

— Знаете ли защо Линда е искала тези снимки?

Той ме погледна сякаш бях малоумен и се изхили.

— Господи, приятелче. Как мислите, защо някому са нужни такива снимки? Искала е да изнудва някого с тях. Нейната репутация няма да пострада от снимка с нея в главната роля. Но виж, някой от останалите, които се забавляваха с нея — като нищо. Що за ченгел-идиот сте?

Игнорирах въпроса му.

— Какво възнамерявахте да правите с лентата, Дони?

Той сви рамене.

— Да я изхвърля, може би. — Видях как очите му заиграха наляво-надясно и разбрах, че ме излъга. Той би проявил лентата, би изяснил кой е на нея и — ако реши, че това не го заплашва с нищо — би се опитал да извлече от нея максимална полза. Той изглеждаше точно такъв тип, а аз се доверявам на инстинктите си.

— Тогава позволете на мен — казах аз и щракнах с пръсти. — *Fuego!*

Сивата капачка на кутийката изчезна в малък огнен проблясък, Дони Уайз изписка и припряно дръпна ръката си. Червената пластмасова кутийка, заедно с лентата запламтяха, падайки на пода и се приземиха на паркета като безформена, димяща топка.

Отваряйки и затваряйки уста като риба на сухо, Уайз местеше поглед от мен към остатъците от лентата и обратно.

— Надявам се, няма да установя, че сте ме лъгали, Дони — спокойно казах аз.

Той пребледня като платно, кълнейки се, че няма такова нещо, после се обърна и почти на бегом излетя от квартирата, оплитайки се в полицейските заграждения. Не затвори вратата след себе си.

Не го спрях. Повярвах му. Той не изглеждаше като човек, способен да съчинява в движение, особено пък в това напрегнато състояние. Изпитах кратък прилив на тържество, злост и остро желание да намеря този тип, който и да е той — човекът, използващ изначалните сили на живота, за да причинява разрушения и гибел — и да го пратя на боклука, където му е мястото. Който и да беше той, убиецът с помощта на магия и — дори не веднага, но постепенно — с

„Третото Око“, исках да го унищожа. Мозъкът ми най-накрая превключи на пълни обороти, понеже имаше причина да се потруди вместо покорно да очаква смъртта.

Линда Рандъл е възнамерявала да шантажира някого. Нямахе нужда от особена проникателност, за да се предположи, че този „някой“ е бил Виктор или някой от присъстващите в дома му на онази вечеринка. Но защо? Вече нямах снимки, само информацията, която получих от Дони Уайз. Не можех да си позволя повече забавяния. Нямах друг изход, освен да следвам нишката, която ми даде, ако искам да стигна до дъното на всичко това и да разбера кой уби Линда.

Как успях да се забъркам в толкова неприятности само за няколко дена? И още по-интересно: как успях по чиста случайност да се натъкна на този хитроумен заговор в къщата на брега, занимавайки се с напълно различно разследване?

Отговорът беше прост: това изобщо не бе случайност. Всичко е било организирано. Водели са ме за носа. Някой е искал да отида до къщата при езерото, искал е да се забъркам в тази история и да разследвам какво става там. Някой, който се бои от чародеи като дявол от тамян, който дълго отказва да каже името си, който старателно изтърчаваше фрази, предназначени да ме уверят в пълното ѝ невежество, който е трябвало бързо да се откаже от поръчката си за разследване и който с готовност се раздели със сто и петдесет долара, само и само да приключи телефонния разговор няколко секунди по-рано. Някой ме примамва на открито, където привлякох към себе си вниманието на най-разнообразни недоброжелатели.

Ето ви го и ключа.

Взех тоягата и жезъла си и излязох на улицата.

Беше точното време, за да побеседвам с Моника Селз.

ГЛАВА 20

Таксито ме остави на една пресечка от разположената в предградията къща на семейство Селз. Времето ми вече свършваше, търпението — също, а и Мърфи всеки момент щеше да ме обяви за издирване, така че не можех да си позволя да се придвижвам пеша.

Къщата се оказа симпатична, двуетажна; двете млади дървета пред нея всеки момент щяха да я надминат по височина. На пътеката беше паркиран миниван, зад който се виждаше баскетболно табло, изтъркано от честа употреба. Тревата на полянката беше малко по-дълга от обичайното, но причина за това можеха да са скорошните дъждове. Къщата беше на тиха уличка и в първия момент не съобразих, че голяма част от сградите на нея не са заети — в много дворове стояха плакати „ПРОДАВА СЕ“. За такава зелена улица тук имаше непривично малко птици и, крачейки по тротоара, нито веднъж не чух кучешки лай. В небето над главата ми се събираха облаци: приближаваше нова буря.

Всичко това, взето заедно, рисуваше напълно подходящ фон за мястото, където работи черен магьосник. Пресякох двора на Селзови и приближих парадната врата.

Позвъних и почаках.

Нямаше отговор.

Почуках. После натиснах копчето на звънеца и известно време не го отпусках.

Отново тишина.

Стиснах зъби и се огледах. Не видях никого, затова се обърнах отново към вратата, припомняйки си заклинание за отварянето ѝ.

Вместо това вратата се отвори сама — на около шест дюйма, не повече. Зад нея стоеше и ме гледаше със зелените си очи Моника Селз. Днес тя беше с дънки и проста фланелена риза със запретнати ръкави. Косите ѝ бяха покрити с кърпа. Лицето ѝ не беше гримирано. Така тя изглеждаше едновременно по-стара и по-привлекателна — сигурно защото беше естествена, по-близо до личността, която бе всъщност, и

която малко се променяше от модните парцалки и джунджурийки, с които се появи в офиса ми. Дори през тесния процеп видях колко е бледа: в стиснатите ѝ устни не беше останала нито капка кръв.

— Нямам какво да ви кажа, господин Дрезден — каза тя. — Вървете си.

— Не мога — отвърнах аз.

Тя се опита да затвори вратата, но аз успях да пъкна тоягата си в процепа.

— Ще повикам полиция — със задавен глас заяви тя и натисна вратата с цялата си тежест, опитвайки се да не ме пусне в дома си.

— Викайте — изръмжах аз в отговор и извадих следващата си карта. — А аз ще им разкажа всичко за вас и вашия мъж. — Стрелях напосоки, но това изобщо не ме притесняваше. Тя не знаеше, че аз не знам какво по дяволите става у тях.

Инстинктите ми не ме излъгаха. Чух как тя затаи дъх и напорът ѝ върху вратата леко отслабна. Бутнах силно вратата с рамо и тя удивено отстъпи крачка назад. Сигурно не очакваше, че ще нахлуя в дома ѝ със сила. По дяволите, и аз самият не очаквах. Дори не осъзнавах колко съм озлобен, докато не видях паниката в очите ѝ. Не знам на кого съм приличал в тази минута, но подозирам, че не е било на приятен събеседник.

Спрях и замижах. После вдишах дълбоко, стараяйки се да укротя злобата си. Последното, което трябваше да допусна, бе да загубя контрол над себе си.

В този момент тя се хвърли за електрошока.

Усетих движението ѝ и отворих очи навреме, за да видя как тя сграбчи лежащият върху пианото черен пластмасов предмет с размерите на мобилен телефон и скочи към мен. Лицето ѝ оставаше бледо и изплашено. Малки сини мълнии танцуваха между електродите на електрошока и тя се целеше с тях в корема ми.

Замахнах с тоягата наляво, джаджата прелетя с жужене покрай мен и се удари във входната врата. Плъзнах се в стаята и се обърнах с лице към Моника. Тя възстанови равновесието си и също се обърна към мен.

— Няма да ти позволя да им причиниш болка! — изръмжа тя. — Нито на теб, нито на когото и да е друго! Ще те убия преди да ги докоснеш! — тя отново тръгна към мен, и този път в очите ѝ нямаше

капчица страх, само злоба и мрачна решимост, която за миг ми напомни за Мърфи. За първи път тя ме гледаше в очите. За първи път забрави да сведе поглед и тогава надникнах в душата ѝ.

За секунда събитията сякаш забавиха ход. Успях да разгледам цвета на очите ѝ, строежа на лицето ѝ. Успях да видя достатъчно, за да разбера къде съм ги виждал преди, защо ми се стори позната. Успях да видя в душата ѝ страха и любовта, управляващи всяка нейна стъпка, всяко движение. Видях какво я е накарало да се обърне към мен и защо се страхуваше. Видях нейната мъка и болка.

Нови парчета от мозайката легнаха на местата си. Разбирайки емоциите, които я движеха, разбирайки тази ужасна любов, която тя проявяваше дори сега, всичко се оказа много просто и аз дори се почувствах като глупак, че не съм разбрал това преди няколко дена.

— Спрете — казах или се опитах да кажа аз, когато тя отново посегна с електрошока към гърдите ми. Изпуснах тоягата и жезъла на пода и улових с две ръце китката ѝ. Тя се дръпна и отново замахна с електрошока — този път към лицето ми, и аз не ѝ попречих.

Тя го приближи на някакви си три дюйма и аз едва не замижах — толкова ярко сияеше разрядът между електродите. Леко духнах към него, влагайки в дъха си волеви импулс. Проблясна искра, от черния корпус излетя малко облаче дим и електрошокът издъхна в ръката ѝ — както би направила всяка електронна джаджа, оказала се близко до мен. По дяволите, дори се учудих колко дълго издържа в мое присъствие. Впрочем, ако не беше изгаснало само, нищо не ми струваше да го омагьосам.

Продължавах да я държа за ръката, но съпротивлението ѝ секна. Тя ме погледна в лицето, разтвори широко очи — срещата на погледите ни се оказа сътресение и за нея. Тя затрепери и безполезният електрошок, изплъзвайки се от ръката ѝ, падна с глух удар на пода. Пуснах ръката ѝ, а тя продължаваше да ме гледа.

Аз също треперех. Надникването в човешката душа никога не минава без последствия и не можеш да го наречеш приятно занимание. Боже мой, та аз понякога дори се ненавиждам за това умение. Изобщо не исках да зная, че в детството ѝ родителите са се отнасяли жестоко с нея. Или че се е омъжила за човека, който се е държал с нея, вече възрастна, по същия начин. Че единствената ѝ надежда, единственият светъл лъч в нещастния ѝ живот бяха двете ѝ деца. Не успях да видя

всичките ѝ мотиви. Все още не знаех защо ме забърка в тази история, но знаех основната причина: най-вече от любов към децата си.

И това беше всичко, което ми липсваше — това, и още една връзка, едва забележимата прилика с някого, на която обърнах внимание още по време на първата ни среща в офиса ми. Знаейки мястото на тези две парчета мозайка, можех почти без усилия да наредя и останалите.

На Моника Селз ѝ беше необходимо съвсем малко време, за да се овладее. Тя направи това с внушаваща уважение скорост, сякаш беше свикнала мигновено да поставя на лицето си свалената от някого маска.

— Аз... извинявам се, господин Дрезден. — Тя навири брадичка и ме погледна с крехка, оскърбена гордост. — Какво искахте от мен?

— Само две-три неща — отвърнах аз навеждайки се, за да вдигна от пода тоягата и жезъла си. — Искам да получа обратно кичура от косата си. Искам да знам защо идвахте при мен в четвъртък и ме забъркахте в тази каша. И искам да знам кой уби Томи Том, Дженифър Стентън и Линда Рандъл.

Очите на Моника се разшириха още по-силно, а лицето ѝ стана още по-бледо.

— Линда е убита?

— Вчера вечерта — кимнах аз. — И някой възнамерява да премахне и мен по абсолютно същия начин при първия удобен случай.

На улицата прогърмя гръм. Още една буря бавно приближаваше града. Щом се разбушуваше, с мен беше свършено. От просто по-просто.

Погледнах Моника Селз и прочетох на лицето ѝ: тя знаеше за бурята не по-зле от мен. Знаеше, и в очите ѝ вече нямаше нищо, освен горчиво, уморено отчаяние.

— Трябва да си тръгвате, господин Дрезден — каза тя. — Не трябва да сте тук, когато... Трябва да тръгнете преди да е станало късно.

Направих крачка към нея.

— Вие сте последният ми шанс, Моника. Веднъж вече ви помолих да ми се доверите. Ще се наложи да направите това още веднъж. Нали знаете, че не съм тук за да причиня болка на вас или вашите...

Зад гърба на Моника се отвори вратата, водеща към коридора. Момиче, почти тийнейджърка, с коси като на майка ѝ, надникна в стаята.

— Мамо? — попита тя с треперещ глас. — Мамо, всичко наред ли е? Да повикам ли полиция?

Момче, година или две по-малко от сестра си, също се показва на вратата. В ръцете си държеше износена баскетболна топка.

Погледнах Моника. Тя стоеше, стиснала очи. По бузите ѝ се търкаляха сълзи. Трябваша ѝ няколко секунди, за да събере сили, но тя все пак вдиша дълбоко и заговори с момичето с ясен, спокоен глас, без да се обръща към нея.

— Всичко е наред — каза тя. — Джени, Били, отивайте в детската и заключете врата. Бързо.

— Но, мам... — започна момчето.

— Веднага — добави Моника, повишавайки леко глас.

Джени сложи ръка на рамото на брат си.

— Да вървим, Били. — Тя внимателно ме погледна. Погледът ѝ беше твърде стар и проникателен за нейната възраст. — Хайде. — Дватамата изчезнаха зад вратата. Чу се изцракване на брава.

Моника почака, докато излязат, и се разплака.

— Моля ви... Моля ви, господин Дрезден. Трябва да си тръгнете. Ако останете тук, когато започне бурята, ако той разбере... — тя закри лицето си с ръце и изхлипа.

Приблжих се до нея. Не можех да се справя без нейната помощ. Каквато и болка да изпитваше, имах нужда от помощта ѝ. И ми се струваше, че знаех някои имена, които да използвам.

Понякога и аз мога да съм гадно копеле.

— Моника. Моля ви. Притиснат съм в ъгъла. Нямам избор. Всичко, което научавам, ме води тук. При вас. И няма за кога да чакам. Трябва ми вашата помощ преди да се взривя като Дженифър, Томи и Линда. — Търсех погледа ѝ и тя ме погледна без да свежда очи. — Моля ви. Помогнете ми. — Гледах в очите ѝ и видях там страх, мъка и умора. Молах я за повече, отколкото можеше да си позволи да ми даде.

— Добре — прошепна тя, обърна се и тръгна към кухнята. — Добре. Ще ви разкажа всичко, което знам. Но не мога да ви помогна. — Тя се спря на вратата и ме погледна. Думите ѝ се стоварваха с

оловната тежест на абсолютна, стопроцентова истина. — Все едно, вече нищо не можете да направите.

ГЛАВА 21

Кухнята на Моника Селз се оказа весела, боядисана в ярки цветове. Тя колекционираше анимационни крави и стадото ѝ запълваше всички стени, врати на шкафове и хладилника. Зад прозореца, подрънквайки, висеше батарея разноцветни стъклени бутилки. На улицата духаше вятър: бурята се приближаваше. На стената голяма, приветлива крава-часовник поклащаше опашка-махало: *тик-так, тик-так...*

Моника седна, сви крака под себе си и малко се успокои. Кухнята, досетих се аз, ѝ служеше като убежище, място, където се криеше, когато нещата вървяха зле. Помещението носеше следи от усърдни грижи и сияеше от чистота.

Оставих я да се успокои още малко — съвсем малко, защото вече няхах време. Почти с кожата си усещах как се наелектризира въздуха в очакване на бурята. Не можех да си позволя игра в щадящ режим. Тъкмо възнамерявах да отворя уста, когато тя ме изпревари.

— Задавайте въпроси. Вие питате, аз отговарям. Не знам откъде да започна. — Тя гледаше в пространството, без да фокусира погледа си.

— Добре — казах аз и се облегнах на масата. — Познавали сте Дженифър Стентън, нали? Вие сте роднини.

Изражението на лицето ѝ не се промени.

— И двете имаме очите на майка ни — кимна тя. — Моята малка сестричка винаги е била бунтарка. Избяга от вкъщи, за да стане актриса, а вместо това стана проститутка. И това някак я устройваше. Винаги съм искала да спре да се занимава с това, но не мисля, че тя искаше същото. Не знам.

— Полицията още ли не ви се е обадила за смъртта ѝ?

— Не. Звъняли са на родителите ни, в Сент-Луис. Още не са разбрали, че и аз живея в Чикаго. Но, разбира се, скоро някой ще научи.

Намръщих се.

— Но защo не се обърнахте към тях? Защо дойдохте при мен?

Тя вдигна уморен поглед към мен.

— Полицията не може да ми помогне, господин Дрезден. Нима наистина смятате, че ще ми повярват? Ще ме гледат като побъркана, ако започна да им разказвам за заклинания и ритуали. — Тя се намръщи. — А може и да бъдат прави. Понякога сама не знам дали съм с всички или не.

— И затова се обърнахте към мен — кимнах аз. — Но защo още тогава не ми разказахте цялата истина?

— Как можех? — попита тя. — Как можех да отида в офиса на напълно непознат човек и да му разкажа... — тя изхлипа и замижа, за да се разплаче.

— Да разкажете какво, Моника? — попитах аз, стараяйки се да говоря колкото се може по-меко. — Кой е убил сестра ви ли?

Зад прозореца бутилките подрънкваха от вятъра. Веселата крава на стената гръмко тиктакаше, поклащайки опашка. Моника Селз пое дълбоко въздух и замижа. Видях как събира остатъците от своята смелост. Вече знаех отговора, но трябваше да го чуя лично от нея. Трябваше да съм сигурен. Опитах се да се оправдая пред себе си, че за нея ще е полезно да се обърне с лице към проблема, да го произнесе на глас. Не знам, не знам — вече споменах, че не ставам за лъжец.

Моника здраво стисна юмруци.

— Господи, помогни ми — каза тя. — Господи. Беше мъжът ми, господин Дрезден. Виктор го направи. — Мислех, че ще се разплаче, но вместо това тя се сви, сякаш очакваше, че ще започнат да я бият.

— Ето защo сте искали да го намеря — чух аз собствения си глас. — Ето защo ме изпратихте да го търся в къщата край езерото. Знаели сте, че ако отида там, той ще ме види. — Говорех тихо, почти без злоба, но думите ми биеха по Моника със силата на ковашки чук. Тя трепваше от всяка дума.

— Не можех другояче — изстена тя. — Господи, господин Дрезден. Не можете да си представите какво е. Той ставаше все по-лош и по-лош. А отначало беше добър човек, но ставаше все по-зле и се страхувах.

— За децата си — уточних аз.

Тя кимна, после наведе ниско глава, опирайки чело в коленете си. И тогава думите потекоха от нея — отначало бавно, една по една,

после все по-бързо и по-бързо, сякаш тя не можеше повече да издържа чудовищната им тежест. Слушах, без да я прекъсвам. Бях длъжен да я изслушам, след като я разстроих и я накарах да проговори пред мен.

— Той никога не е бил лош човек, господин Дрезден. Трябва да разберете това. Работеше като кон. Стараеше се заради нас, за да живеем по-добре. Струва ми се, защото знаеше, че родителите ми са богати. Искаше да ми осигурява поне толкова, колкото и те, но не можеше. Това го дразнеше, озлобяваше го. Понякога се вбесяваше. Но не винаги е било толкова зле. Понякога можеше да е много добър и нежен. Надявах се, че децата ще му помогнат да уравни характера си. Били беше на четири, когато Виктор се увлече по магията. Не знам откъде се появи този интерес. Но той направо се вманиачи. Започна да мъкне вкъщи цели купища книги. Всякакви странни неща. Сложи брава на вратата, водеща в таванското помещение, и вечер се заключваше там. Понякога дори оставаше и през нощта. Понякога ми се струваше, че чувам отгоре разни шумове. Гласове. Или нещо, което не можеш да наречеш глас. — Тя трепна. — Той много се промени. Започна да се ядосва и тогава се случваха всякакви странни неща. Завесите се подпалваха по краищата. Или чиниите падаха от рафта на пода и се чупеха. — Тя вдигна глава и отнесено погледна веселите си крави, сякаш искаше да се увери, че още са тук. — Крещеше ни по повод и без повод. Или започваше да се смее без причина. Той... той виждаше разни неща. Неща, които аз не виждах. Мислех, че се побърква.

— Но не се опитайте да го спрете — тихо отбелязах аз.

Тя поклати глава.

— Не. Господи, прости ми. Не можех. Наложих се да се държа тихо, господин Дрезден. Да не вдигам шум. — Тя въздъхна пресекливо. — После веднъж той дойде при мен и ме събуди посред нощ. Накара ме да изпия нещо. Каза, че това ще ми отвори очите, ще ми помогне да го разбера. Че ако го изпия, ще видя всичко онова, което вижда и той. Че иска да го разбирам, нали съм му жена. — Този път тя се разплака, но тихо. Сълзите беззвучно се търкаляха по бузите ѝ, стичайки се в ъгълчетата на устата ѝ.

Още едно парче със звънко щракане падна на мястото, където според мен трябваше да се намира.

— „Третото Око“ — казах аз.

Тя кимна.

— И... Аз видях, господин Дрезден. Видях *него*.

Лицето ѝ се сгърчи, сякаш всеки момент щеше да повърне. Можех само да я съжаля. Да видиш онова, което ти разкрива внезапно появилото се Вътрешно Зрение, да не разбираш какво е това, какво става с теб; да видиш човека, за когото си се омъжила, от когото си родила деца — да го видиш такъв, какъвто е всъщност: изгарян от алчност и жажда за власт... по дяволите, това е все едно да попаднеш в ада. И тези спомени ще останат с нея завинаги. Тя никога няма да ги забрави, никога няма да избяга от образа на собственият ѝ мъж-чудовище.

— Исках още — продължаваше тя с припрян шепот. — Дори когато всичко отмина, въпреки че беше ужасно, исках още. Опитвах се да не го показвам, но той знаеше. Той погледна в очите ми и *разбра всичко*, господин Дрезден. Като вас, преди малко. И започна да се смее. Така, сякаш беше спечелил от лотарията. Той ме целуваше, беше толкова щастлив. А на мен ми се повдигаше от това.

— Той започна да прави повече от тази отвара. Все повече и повече — и все не му стигаше. Направо побесняваше заради това. А после изведнъж разбра, че прави повече, когато е ядосан. Измисляше всякакви поводи, за да се ядоса. Направо се докарваше до бяс. Но все пак и това не стигаше. — Тя преглътна трескаво. — И тогава... тогава...

Спомних си изплашения разносвач на пици и коментарите на Тук-Тук за хорските занимания със „спорт“.

— Тогава е осъзнал, че е способен да улавя емоциите на другите хора — подсказах ѝ аз. — И да ги използва като гориво за магията си.

Тя кимна и се сви още по-силно.

— Отначало аз му бях достатъчна. Той ме плашеше. И след това бях като изцедена. После откри, че за това, което прави, по-подходяща е похотта. Тогава започна да търси. Тоест, такива, които да му създават „фон“. Той ги наричаше „инвеститори“. — Тя ме погледна с молба в очите. — Моля ви, господин Дрезден. Трябва да разберете. Не винаги е било толкова зле. Понякога почти го виждах какъвто бе преди. Тогава ми се струваше, че всеки момент ще се върне при нас.

Опитвах се да я гледам съчувствено. Но не съм сигурен, че усещах нещо различно от гняв към онзи, който можеше да се отнася

така със собственото си семейство — а и с всички останали. Сигурно тези емоции ясно се четяха по лицето ми, защото Моника бързо отклони поглед и уплашено замижа. Тя заговори още по-припряно, сякаш се опитваше да разсее гнева ми. Явно не ѝ беше за първи път да се опитва да премахне чужд гняв с отчаяни думи.

— Той намери семейство Бекет. Те имаха пари. И той им обеща, че ако му помогнат, ще могат да отмъстят на Джони Марконе. За дъщеря им. Те му се довериха. Даваха му толкова пари, колкото поискаше.

Спомних си семейство Бекет с техните източени, гладни лица. Спомних си мъртвите очи на госпожа Бекет.

— Тогава той започна с ритуалите. Церемониите. Каза, че му е нужна нашата похот. — Очите ѝ забягаха наляво-надясно и усещането, че тя всеки момент ще повърне, се усили. — Това не беше толкова зле. Той затваряше магическия кръг, и нямаше нищо друго. Само плът. Е, това ще го преживея. Няма да ме убие. Това беше почти като бягство. — Тя изтри ръка в дънките си, сякаш се опитваше да махне от нея нещо гнусно. — Но и това му беше малко. Тогава той започна да говори с Дженифър. Знаеше с какво се занимава тя. И че познава нужните хора. И тя, и Линда. Линда го запозна с човек на Марконе. Не знам как се казва, но Виктор му обеща нещо, което стигаше за да влезе в нашия кръг.

— Е, не трябваше да участвам всеки път с тях. Двете с Джени се редувахме; едната оставаше с децата. Виктор приготвяше отварата. Започнахме да печелим от това. Известно време изглеждаше, че нещата се нареждат. До момента, в който не започнах твърде много да мисля. — Моника въздъхна тежко. — Тогава Виктор започна да се променя още по-бързо. Той призоваваше демони. Видях ги. И искаше още власт. Направо я бълнуваше. Това беше ужасно, все едно гледаш гладуващ звяр, непрекъснато ръмжащ в търсене на храна. И забелязах, че той започна... започна да *поглежда* децата, господин Дрезден. По това, как ги гледаше, разбрах... — Тук тя не издържа и заплака. — Господи. Децата ми. Децата ми...

Искаше ми се да се приближа до нея. Да я хвана за ръката, да я прегърна през рамото, да ѝ кажа, че всичко ще е наред. Но сега я познавах. Надникнах в душата ѝ. От това тя само щеше да запищи.

Боже мой, Хари, помислих си аз. Нима не ти стига болката, която вече причини на тази нещастна жена?

Порових из рафтовете и намерих чиста чаша. Сипах в нея вода от чешмата и ѝ я дадох. Тя се изправи и пое чашата с треперещи ръце. После отпи и разля вода по брадичката си.

— Съжалявам — казах аз. А какво друго можех да ѝ кажа?

Дори да ме беше чула, не го показа. Допи водата и продължи да разказва, сякаш нямаше търпение да изкаже всичко докрай, да се избави от натрупалите се в устата ѝ горчиви думи.

— Исках да го напусна. Разбихах, че ще се вбеси, но не можех да позволя да остане с децата. Опитах се да поговоря за това с Джени. И тя взе всичко в свои ръце. Малката ми сестричка реши да ме защити. Тя отиде при Виктор и му каза, че ако не ме пусне, тя ще отиде в полицията и при Джони Марконе. Че ще им разкаже всичко за него. А той... той...

— Той я уби — довърших аз.

По дяволите. За целта Виктор е нямал нужда от косата на Дженифър Стентън. Достатъчна му е била каквато и да е течност от нея. А с тези ритуални оргии, които са си устройвали, той е можел да получи колкото поиска. Сигурно дори я е принудил да му донесе малко от Томи Том. А може би Дженифър е била толкова близка с Томи, докато са правели любов, че заклинанието срещу единия е убило и двамата.

— Той я уби — потвърди Моника. Раменете ѝ увиснаха безсилно. — И тогава се обърнах към вас. Защото си мислех, че ще разберете. Ще можете да направите нещо, преди да е навредил на децата. Преди да убие още някого. А сега и Линда е мъртва. И вие скоро ще сте мъртъв, господин Дрезден. Не можете да го спрете. Никой не може да го спре.

— Моника — казах аз.

Тя поклати глава и се сви в малко, безпомощно вързопче.

— Вървете си — каза тя. — О, Боже. Моля ви, вървете си, господин Дрезден. Не искам да видя как убива и вас.

Сърцето в гърдите ми се превърна в топка леден восък. Ужасно ми се искаше да ѝ кажа, че всичко ще е наред. Искаше ми се да изтрия сълзите ѝ и да ѝ кажа, че в света не всичко е лошо, че в него има и радост, и светлина, и щастие. Но се съмнявах, че щеше да ме чуе. Там,

където тя се намираще, нямаше нищо освен безкраен, безнадежден мрак, пълен със страх, болка и поражения.

Затова направих единственото, което можех. Мълчаливо станах и излязох, оставяйки я да плаче. Кой знае, може би това щеше да ѝ помогне да започне да оздравява.

Макар че това ми напомняше за звън на стъкло, падащо от счупен прозорец.

Вече приближавах към вратата, когато с крайчеца на окото си улових някакво движение отляво. От коридора като мълчалив призрак надничаше Джени Селз. Тя ме гледаше с лъчистите си зелени очи, същите като на майка ѝ, като на мъртвата ѝ леля, с която освен това бяха съименнички. Спрях и се обърнах към нея, и аз не знам защо.

— Вие сте онзи чародей — тихо каза тя. — Вие сте Хари Дрезден. Видях ваша снимка в някакъв вестник. Във „Влъхва“.

Кимнах.

Тя се вглеждаше в лицето ми.

— Ще помогнете ли на мама?

Толкова прост въпрос. Но как да обясниш на дете, че не всичко е толкова просто, че някои въпроси нямат прости отговори — или изобщо никакви?

Погледнах в нейните непривично възрастни очи и припряно отклоних поглед. Не исках тя да види що за човек съм, с какви неща се занимавам. Спокойно можеше да мине и без това.

— Ще направя всичко, каквото мога, за да помогна на майка ти.

Тя кимна.

— Обещавате ли?

Обещах.

Тя обмисли това, без да сваля погледа си от мен. После кимна.

— Моят баща някога беше добър, господин Дрезден. Но не мисля, че още е такъв. — Лицето ѝ стана тъжно, но това беше искрено, а не изиграно изражение. — Ще го убиете ли?

Още един прост въпрос.

— Не бих искал — казах аз накрая. — Но той се опитва да ме убие. И може да нямам друг избор.

Тя преглътна и вдигна брадичка.

— Обичах леля Джени — каза тя и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Мама не ни каза, а Били е твърде малък, за да се досети, но аз

знам какво е станало. — Тя се обърна, с повече грация и достойнство, отколкото очаквах за нейната възраст и излезе обратно в коридора. После спря и се обърна към мен. — Надявам се, че сте добър човек, господин Дрезден. Трябват ни добри хора, много ни трябват. Надявам се, че с вас всичко ще е наред — и затвори вратата след себе си.

Излязох от тази къща в предградията колкото се може по-бързо. Краката сами ме носеха по необичайно тихия тротоар назад, към ъгъла, където ме чакаше таксито с включен брояч.

Седнах в колата и помолих шофьора да ме откара до най-близкия телефонен автомат. Колата тръгна, а аз затворих очи и се опитах да мисля. Това се оказа трудно — при цялата болка, която изпитвах. Може да съм глупав или каквото и да е друго, но не можех да понасям да гледам как хора като Моника или малката Джени страдат така. В света не трябва да има такава болка и всеки път, когато се сблъсквам с нея, просто се треса от яд. От яд и съжаление. В такива случаи дори не знам какво повече ми се иска: да вия или да плача. Искаше ми се да налагам с юмруци лицето на Виктор Селз, исках да се строполя в леглото и да се завия презглава. Исках да прегърна Джени Селз и да ѝ кажа, че всичко ще е наред. И въпреки всичко това страхът не ме напускаше, изгаряйки ме отвътре. Виктор Селз, повелителят на сенките и демоните, възнамеряваше да убие веднага щом бурята започнеше.

— Мисли, Хари — казах си аз. — Мисли, дявол да те вземе! — Шофьорът учудено ме погледна в огледалото за обратно виждане.

Събрах всичките си емоции, целия страх и злоба в малка плътна топка. Не можех да си позволя да ме заслепяват в този момент. Трябваша ми трезва мисъл, насока, устременост. Трябваше ми план.

Мърфи. Мърфи можеше да ми помогне. Можех да я насоча към къщата край езерото и да изпратя там кавалерията. Те можеха да намерят там цял склад с „Трето Око“. Тогава можеха да арестуват Виктор като всеки друг наркопласьор.

Но в този план имаше твърде много очевидни дупки. Ами ако Виктор не държи всички запаси от отварата в къщата? Или ако успее да избяга от полицаите? Тогава под заплаха ще се окажат Моника и децата ѝ. Ами ако Мърфи просто откаже да ме изслуша? По дяволите, съдията може да не подпише заповед за арест, основан на думите на човек, който сигурно вече се издирва от полицията. Още по-лошо:

полицейските бюрократи ще трябва да се свържат с властите на Лейк-Провидънс, а и днес е неделя — едва ли това ще ускори процеса. Те могат просто да не успеят навреме, преди да ми изтръгнат сърцето. Не, не можех да разчитам на полицията.

Ако това се беше случило в друго време, когато не бях под подозрението на Белия Съвет, можех да им натреса Виктор Селз — нека сами се разправят с него. Те не се церемонят много-много с хората, които се занимават с магия като Виктор Селз: призовават демони, убиват, приготвят наркотици. Той изглежда е нарушил всички Закони на Магията. Да, Белият Съвет няма да си губи напразно времето и ще изпрати някой като Морган, за да изтрие Виктор от лицето на земята.

Но и това не можех да направя. Благодарение на тесногръдието на Морган самият аз бях под подозрение. Съветът ще се събере в понеделник сутринта. Някои от членовете на Съвета сигурно биха ме изслушали, но сега те пътешестваха из целия свят. Нямах възможност да се свържа с някой от симпатизиращите ми членове на Съвета, нямах възможност да моля за помощ. Всъщност нямах време дори да извикам обичайните си съюзници.

И какво се получава, обобщих аз. Ще се наложи аз да се оправям с това. Сам.

Мисълта беше отрезвяваща.

Предстоеше ми да се сразя с Виктор Селз, най-силният чародей от всички, с които съм се сблъсквал някога, при това на негова територия — в къщата край езерото. Освен това трябваше да го направя така, че да не наруша законите на магията. Не можех да го убия с помощта на магия — и все пак трябваше да го спра.

Независимо дали ще се опитам да го надвия, или не, най-вероятният изход щеше да е моята смърт. Да върви по дяволите. Ако ми е съдено да загина, това ще се случи без да лежа, скимтейки и хленчейки за несправедливости. Ако Виктор Селз иска да премахне Хари Блекстоун Копърфийлд Дрезден, ще му се наложи да се изправи със своята гнусна магия лице в лице с мен.

Това решение малко ме ободри. Сега поне знаех какво правя и къде трябва да отида. Всичко, което ми трябва — реших аз — бе да изненадам Виктор с нещо, което той изобщо не очаква.

Сега, когато вече знаех кой е той, можех по-добре да осмисля магията, с която се сблъсках вчера у дома. Тя се отличаваше със сила и зловредност, но не и със сложност, а и беше лесна за управление. Виктор се оказа енергичен, силен, надарен маг — но нямаше никакъв опит. А подготовка — никаква. Ако имах поне нещичко, което му е принадлежало — например, коса, — можех да го използвам срещу него. Може би трябваше да потърся в банята у Моника, макар че се съмнявах, че е толкова безгрижен. Всеки, който посвещава времето си на това как да използва подобни неща срещу други хора, не може да не прилага почти параноични усилия никой друг да не може да направи същото с него.

И в този миг ме осени: та аз имам предмет, принадлежал на Виктор! Талисманът му със скорпиона е у мен: стоеше в чекмеджето на бюрото. И това беше един от инструментите му, неотдавна е бил близко до тялото му. Така да се каже, плътно до него. Можех да го използвам, за да установя връзка с него и да опитам да обърна силата му срещу него. Един вид магическо джудо — почти без да движа ръцете си, без въпроси.

Значи може би още имах шанс. Все още не бях мъртъв — засега.

Шофьорът зави към една бензиностанция и спря до телефонния автомат. Помолих го да изчака минута, излязох и зарових из джобовете си в търсене на четвърт долар. Ако се получи така, че не доживея до утрешния изгрев, исках да съм сигурен, че Виктор ще бъде заловен.

Набрах служебния номер на Мърфи.

В слушалката прозвучаха няколко сигнала, после — най-накрая! — някой отговори. Връзката беше ужасна: шумове, пращане — едва разбрах с кого говоря.

— Кабинетът на Мърфи, Кармайкъл слуша.

— Кармайкъл — извиках аз в слушалката. — Хари Дрезден се обажда. Трябва да поговоря с Мърфи.

— Какво? — извика Кармайкъл и в следващия момент гласът му потъна в шума на пращането. По дяволите, защо тези проклетите телефони се побъркват в мое присъствие в най-неподходящия момент? — Говорете по-силно, не чувам. Мърфи ли? Мърфи ли ви трябва? Кой е? Андерсон, ти ли си?

— Хари Дрезден е! — извиках аз. — Трябва да поговоря с Мърфи!

— А? — чу се от слушалката. — Анди, не те чувам! Слушай, Мърфи излезе. Взе заповед и отиде в офиса на Хари Дрезден да види какво става там.

— Тя... *Какво-о?!* — учудих се аз.

— В офиса на Хари Дрезден — повтори Кармайкъл. — Каза, че скоро ще се върне. Слушай, връзката е отвратителна, опитай пак да позвъниш — и затвори слушалката.

С треперещи ръце изрових още една монета и набрах номера на собствения си офис. Последното, от което имах нужда сега, бе Мърфи, тършуваща из кутиите и рафтовете в кабинета ми. Малко ли неща от моите джунджурии можеше да приведе в действие! А ако конфискува скорпиона, причислявайки го към веществените доказателства, с мен е свършено. И по никакъв начин няма да мога да ѝ го обясня. А ако се срещнем лице в лице, сигурно ще си върне за всичко и ще ме затвори в килия до понеделник. Ако това се случи, няма да доживея до сутринта.

В слушалката се чува два дълги сигнала, после Мърфи вдигна слушалката. Слава Богу, този път нямаше шумове.

— Офисът на Хари Дрезден.

— Мърф — въздъхнах аз. — Слава Богу. Слушай, трябва да поговорим.

Почти физически усетих гнева ѝ.

— Твърде късно е, Хари. Трябваше да дойдеш при мен с този разговор още сутринта. — Чух я как обикаля стаята. После започна да отваря чекмеджетата.

— Дявол да го вземе, Мърф — раздражено казах аз. — Знам кой е убиецът. Виж какво, стой далеч от бюрото ми. Може да е опасно. — Мислех че я лъжа за нейно добро, но едва го казах и съобразих, че е чиста истина. Спомних си как ми се стори, че талисманът се движи, когато го разглеждах. Сигурно това изобщо не беше игра на въображението.

— Опасно... — измърмори Мърфи. Чух как рови в купчината моливи, намиращи се в първото чекмедже на бюрото ми. Талисманът, доколкото си спомнях, беше във второто. — Ще ти кажа какво е опасно. Опасно е, Дрезден, да се опитваш да ме водиш за носа. Не си играя игрички. И вече не вярвам на нито една твоя дума.

— Мърфи — казах аз, опитвайки се да не повишавам глас, — трябва да ми повярваш поне още веднъж. Не пипай нищо на бюрото

ми. Моля те.

В продължение на секунда в слушалката цареше тишина. После чух нейното вдишване. И издишване. Когато заговори отново, гласът ѝ звучеше сухо и твърдо. С една дума, професионално.

— Защо, Дрезден? Какво толкова криеш там?

Чух как отваря средното чекмедже.

Чу се щракане, съпроводено от учудената ругатня на Мърфи. Слушалката падна на пода. Чух изстрели, оглушително силни в слушалката, писъкът на рикоширащи куршуми, после вопъл.

— По дяволите! — изкрещях аз в слушалката. — Мърфи! — Със замах поставих слушалката на вилката и на бегом се върнах при колата.

— Ей, приятел — учудено се опули към мен шофьора. — Къде е пожарът?

Хлопнах вратата и припряно издиктувах адреса на офиса си. После му връчих всичките си останали пари.

— Откарайте ме там преди пет минути.

При вида на парите шофьорът още по-силно опули очи, после сви рамене.

— Откачалки — въздъхна той. — И защо в такситата вечно се качват откачалки? — и подкара с пълна газ, оставайки зад нас облаче дим от гумите.

ГЛАВА 22

Сградата беше заключена — неделя е. Пъхнах своя ключ, припряно го завъртях и рязко го изтеглих обратно. Не рискувах да се качвам с асансьора, но се носех по стълбите с цялата скорост, на която бях способен.

Пет етаж. Изкачих ги за по-малко от минута, но усетих всяка секунда от нея. Дробовете ми горяха, а устата ми беше пресъхнала като пустиня, когато най-накрая се озовах на петия етаж и хукнах по коридора към офиса си. В коридора царяха пустота, тишина и полумрак. Единственото, което светеше днес, бяха табелките за аварийните изходи. Пред мен подскачаха и се преплитаха дълги сенки.

Вратата на офиса ми беше притворена. Чух как скърца при въртенето си вентилатора на тавана и това скърцане се смесваше със свистящото ми дишане. Таванското осветление беше включено, но сигурно и настолната лампа беше запалена, защото в коридора се бе проточила ивица златна светлина. Спрях на прага. Ръцете ми трепереха толкова силно, че едва държах тоягата и жезъла си.

— Мърфи? — извиках аз. — Мърфи, чуваш ли ме? — Гласът ми пресека от вълнение и недостиг на въздух.

Затворих очи и се заслушах. Стори ми се, че чувам две неща.

Първото — пресежливо дишане със слабо стенание при издишането. Мърфи.

Второто — сух, шумолящ звук.

Въздухът отчетливо миришеше на барут.

Стиснах зъби в пристъп на неочаквана злоба. Тази дребна твар на Виктор Селз, каквато и да беше тя, рани мой приятел. И няма да вися на прага, позволявайки ѝ да се разхожда свободно из офиса ми.

Бутнах вратата с тоягата и, вдигнал пред себе си жезъла, с магически думи, готови да се откъснат от езика ми, влязох в стаята.

Точно пред вратата имам масичка с купчина брошури от сорта на *„Истинските вещици не плават по-добре от останалите“* или *„Магията в двайсет и първи век“*. Някои от тях съм написал сам. Те са

предназначени за любопитните — онези, които просто искат да научат повече за магията и вещиците. Забавих се край масичката, приклепнал с прицелен към нея жезъл, но не видях нищо особено. Станах и, продължавайки да държа жезъла в готовност, се огледах.

Стената вдясно от вратата беше закрыта от картотечни шкафове; там имаше и две меки кресла за клиентите. Шкафовете бяха затворени, но под креслата можеше да се крие нещо. Плъзнах се наляво, надникнах зад вратата и опрях гръб в стената, продължавайки напрегнато да оглеждам стаята.

Бюрото ми е разположено в далечния ъгъл вдясно от вратата. Офисът ми заема ъглово помещение, затова имах прозорци не на една, а на двете външни стени. Винаги държа завесите спуснати. Вентилаторът на тавана продължаваше да се върти, поскърцвайки леко на всеки оборот.

Продължавах напрегнато да шаря с поглед из стаята. Въпреки душашката ме злоба, я държах под контрол и се стараех да поддържам бдителността си. Каквото и да е станало с Мърфи, няма да ѝ помогна, ако позволя същото да се случи и с мен. Придвижвах се из стаята бавно, предпазливо, държейки жезъла в готовност.

Обувките на Мърфи се появиха иззад бюрото ми. Съдейки по позицията им, тя лежеше настрани, но не виждах останалата част от тялото ѝ. Преместих се още няколко крачки към средата на задната стена, насочил жезъла като пистолет към бюрото.

Мърфи наистина лежеше зад него. Косата ѝ беше разпиляна в безпорядък по пода; очите ѝ бяха отворени, но гледаха с празен, невиждащ поглед. Тя беше облечена с дънки, блуза с копчета и кадифено сако. На лявото ѝ рамо тъмнееше кърваво петно. Пистолетът лежеше на пода на два фута от нея. Сърцето ми тревожно замря в гърдите. Чух как тя леко въздъхна и отново изстена.

— Мърфи — повиках я аз. — Мърфи! — повторих още веднъж, по-силно.

Тя леко помръдна — значи ме чуваше.

— Спокойно, спокойно — казах ѝ аз. — Не мърдай. Сега ще се опитам да ти помогна.

Бавно клекнах до нея, продължавайки предпазливо да се оглеждам, но не видях нищо. Оставих тоягата на пода и опипах пулса

й. Беше учестен. Кръвта беше твърде малко за сериозна рана, но дори под сакото се виждаше колко е подпухнало рамото й.

— Хари — прошепна Мърфи. — Ти ли си?

— Аз съм, Мърф — отвърнах аз, оставяйки жезъла и бавно протягайки ръка към телефонната слушалка. Средното чекмедже на бюрото, където лежеше талисманът-скорпион, беше отворено и празно. — Дръж се. Сега ще извикам „Бърза помощ“, те ще ти помогнат.

— Не вярвам на ушите си. Проклето копеле — изхриптя Мърфи. — Ти ме подведе.

Свалих слушалката и набрах 911.

— Ш-ш-шт, Мърф. Отровена си. Трябва ти помощ, и то бързо.

Операторката на аварийната служба отговори след третото позвъняване. Продиктувах й името и адреса си и помолих да изпрати линейка с набор медикаменти за лечение на отравяне, а тя ме помоли да не затварям. Нямахме кога да чакам продължението на разговора. Каквато и твар да беше направила това с Мърфи, тя все още беше тук, близо до мен. Трябваше да се справя с нея, а после да намеря талисмана на Виктор, за да имам възможност да го използвам срещу него, когато се добера до къщата край езерото.

Мърфи отново помръдна, след което усетих на китката си нещо студено и твърдо и чух металическо щракане. Замижах учудено, после я погледнах. Упорито стиснала устни, Мърфи затваряше втората гривна на китката си.

— Ти си арестуван — изхриптя тя. — Кучи син. Само почакай първия разпит. Ще видиш свобода след като си видиш ушите.

Втрених се зашеметено в нея.

— Мърф — измърморих аз. — Боже мой. Не разбираш какво правиш.

— Друг път не разбирам — каза тя, изкривявайки уста в подобие на привичната й усмивка. Тя завъртя глава, намръщи се от болка и ме погледна навъсено. — Трябваше да говориш с мен още сутринта. Падна ли ми, Дрезден. — Тя млъкна, задъхана от болката, но все пак добави: — Проклет извратеняк.

— Инатлива кучка. — Секунда-две ми беше мъчително болно заради упреците й, после тръснах глава. — Трябва да те измъкна оттук,

преди онази твар да се е върнала. — Направих крачка напред и се приготвих да се наведе, за да я вдигна.

Скорпионът избра точно този момент, за да се хвърли към мен изпод бюрото. Само че сега той не беше онзи дребосък, който можех да смачкам с пръста си. Беше пораснал до размерите на голям териер. Кафяв, с матов блясък, той се движеше толкова бързо, че едва успях да го забележа.

Отстъпих назад и смъртоносната му опашка се метна право към лицето ми. Жилото не достигна окото ми с никакви микроскопични части от дюйма. Нещо студено и мокро пръсна по бузата ми и кожата моментално ме засърбя. Ама че гад!

Отстъпвайки от тази твар, преместих крака си назад, като с това успях да изрита жезъла и тоягата си. Отчаяно се метнах към тях. Проклетите белезници на Мърфи ме спряха на средата на пътя и двамата изохкахме в дует, когато металът се вряза в китките ни. Все пак се протегнах до жезъла и вече напипвах неговата заоблена дървена повърхност, когато отново чух онова противно шумолене и скорпионът се метна към мен в гръб. Жезълът се изплъзна от пръстите ми и се изтърколи още по-далеч, извън пределите на досегаемост.

Нямах време за заклинания. Успях само да сграбча отвореното чекмедже, да го извадя и да го пхна между мен и скорпиона. Чу се свистене, последвано от трясък на дърво. Жилото проби шперплатовото дъно на чекмеджето и заседна в него. Приличаща на рачешка щипка се показва изпод чекмеджето и се впи в крака ми.

Изкрещях и метнах чекмеджето настрани. Заседналият скорпион отлетя заедно с него и падна на пода на няколко фута от мен.

— Това няма да ти помогне, Дрезден — с преплитащ се език измърмори Мърфи. Сигурно съзнанието ѝ беше толкова замаяно от отровата, че не разбираше какво става. — Хванах те. Не се съпротивлявай. Все пак ще получа отговори от теб.

— Знаеш ли, Мърф — изхриптях аз, — понякога правиш ситуацията по-сложна, отколкото трябва да бъде. Някой казвал ли ти го е преди? — Наведох се над нея и със свободната от белезниците ръка я улових под мишницата, а втората, дясната, оставаше прикована към нейната лява.

— Бившите ми съпрузи — със стон призна тя. Напрегнах се, вдигнах я от пода и се заклатушках към изхода. Усещах кръв на крака

си — там, където се впи скорпионът. — Какво става? — В гласа ѝ прозвуча страх и объркване. — Хари, нищо не виждам.

По дяволите. Отровата ѝ действаше все по-силно. Отровата на обикновения кафяв скорпион, който може да се срещне в целите Щати, е малко по-силна от тази на пчелата. Наистина, пчели с размери на декоративно куче се срещат много рядко. Освен това Мърфи се отличава с миниатюрна фигура. Ако в кръвта ѝ е попаднало голямо количество отрова, изгледите ѝ не бяха добри. Тя се нуждаеше от медицинска помощ, при това — незабавно.

Ако ръцете ми бяха свободни, щях да взема тоягата и жезъла си и да покажа на скорпиона кой е домакинът в тази стая, но докато бях прикован към Мърфи, не исках да изпитвам съдбата. Дори да успеех да не допусна тази гадина до себе си, тя можеше да скочи към Мърфи и да я ужили още веднъж — а това би означавало сигурна смърт за нея. Да ровя из джобовете ѝ в търсене на ключовете, докато с другата ръка удържам цялата ѝ тежест, беше неудобно, а и нямаше време за това: няма да пробвам всички ключове един по един, я! Можех да се опитам да се освободя от белезниците с някакво заклинание, но тогава бе много вероятно да загина от разлетелите се осколци. А да сътворя заклинание, способно да ме изнесе оттук, беше немислимо без помощта на Боб. „Дявол да го вземе, татко,“ — помислих си аз, — „защо докато беше жив не ме научи на някакъв хитър начин за измъкване от белезници?“

— Хари? — хрипкаво повтори Мърфи. — Какво става? Нищо не виждам.

Замълчах и помъкнах Мърфи към вратата. Зад гърба ми се чу трескаво хрущене и шумолене. Озърнах се през рамо. Скорпионът не беше успял да измъкне жилото си от чекмеджето, но припряно го трошеше с краката и щипките си.

Преглътнах, обърнах се и помъкнах Мърфи напред — през вратата, по коридора. Дори се изхитрих да затворя вратата на офиса с пета. Краката на Мърфи се подгъваха, а разликата в ръста ни дяволски ми пречеше да я влача.

Напрягайки последните си сили, докуцуках до края на коридора. Вратата вдясно от мен водеше към стълбите, отляво беше асансьорът.

За миг се замислих, задъхвайки се, опитвайки се да не обръщам внимание на трясъка на чупещо се дърво откъм моята врата. Мърфи се

беше облегла на мен. Вече не можеше да говори и не знаех дали още диша или не. Не, не мога да я сваля по стълбите. Вече нямахме сили — нито аз, нито тя. До идването на „Бърза помощ“ оставаха броени минути, и ако дотогава не я изведе на улицата, със същия успех можех да я оставя да умира на пода в офиса ми.

Намръщих се. Не понасям асансьори. Но натиснах бутона и зачаках. Таблото над вратата започна да отброява етажите от първи до пети.

Дочуващият се от офиса трясък стихна и нещо със засилка се удари във вратата, като едва не я измъкна от пантите.

— По дяволите, Хари — казах аз на глас и погледнах към таблото. Двойка. Пауза от около триста години. Тройка. — Давай побързо! — заръмжах аз и натиснах копчето с удесеторена сила.

В този момент си спомних за гривната от щитове на лявата си китка. Опитах се да се съсредоточа върху нея, но не успях, защото с лявата си ръка държах Мърфи. Затова я поставих на пода колкото се може по-внимателно, вдигнах лявата си ръка и напрегнато се вгледах в гривната.

Долната третина на вратата на офиса ми се разлетя на трески, кафявото тяло на скорпиона излетя в коридора и се удари в отсрещната стена. Сега той беше значително по-голям. Тази проклета твар растеше. С потресаваща, предизвикваща ужас ловкост скорпионът се отгласна от стената, обърна се към мен и със скоростта на бягащ човек се втурна към мен по коридора. Краката му неприятно тракаха по плочките. Той скочи към мен, протегнал щипци и замахнал с жилото си. Съсредоточих цялата си воля в гривната и тя затвори защитното поле част от секундата преди скорпионът да се стовари върху мен.

Все пак успях. Невидимият щит от сгъстен въздух посрещна скорпиона на разстояние една протегната ръка от мен и го отхвърли назад. Скорпионът падна по гръб и няколко секунди лежа, мятйки крака и щипци във въздуха.

Зад гръба ми се чу звън и вратите на асансьора бавно се отвориха.

Без да се церемоня, хванах Мърфи за ръката и я довлачих в кабинката на асансьора, като в движение натисках копчето за първия етаж. Зад нас, в коридора, скорпионът се отблъсна с опашка, обърна се

на краката си, ориентира се и се метна към мен. Нямах време да затворя щита. Извиках.

Вратите на асансьора се затвориха точно пред него. Чу се силен удар и асансьора трепна — с такава сила проклетият скорпион се удари в него.

Кабината тръгна надолу и аз се опитах да си поема дъх. Какво е това, дявол да го вземе, що за твар беше?

Едно беше ясно: това изобщо не е насекомо. Движеше се твърде бързо и действаше дяволски осъзнато, за да е такава. То ме издебна, седейки в засада, и чакаше, докато сложа оръжията си на земята и едва тогава ме нападна. Съдейки по всичко, това нещо беше създадено с магия — малка, но способна да поглъща енергия за растежа си. Членестонога вариация на тема чудовището на Франкенщайн. Не истинско живо същество, а само голем, робот, нещо програмирано. Сигурно Виктор се е досетил къде е попаднал талисманът му и му е изпратил заклинание, принуждаващо го да напада всеки срещнат. Ама че проклет психар. Мърфи се е натресла право на неговото творение.

То продължаваше да расте и да трупа сили и отрова. Вече не беше достатъчно да пренесе Мърфи на безопасно място. Трябваше да намеря начин да се справя със скорпиона. Ужасно не ми се искаше да правя това, но се страхувах, че наоколо нямаше друг, способен на това. Тази твар представляваше твърде голяма заплаха. Ами ако не престане да расте? Не, трябва да бъде убита, докато още можех да се справя с нея.

Цифрите на таблото в кабината се сменяха една след друга. Четири... три... две... В този момент асансьорът трепна и спря. Лампите примигаха и угаснаха.

— Ох, мамка му — въздъгнах аз. — Само не сега. *Не сега!* — И асансьорите не ме обичат. Натисках всички копчета подред, но не се случи нищо, само иззад панела изплува облаче дим, след което лампите в бутоните угаснаха, оставяйки ме в пълна тъмнина. Аварийното осветление се включи за около секунда-две, но се чу пращане от късо съединение и то също угасна. Двамата с Мърфи останахме в пълна тъмнина.

Някъде горе, в асансьорната шахта, се чу поскърцване на желязо. Вдигнах поглед към невидимия покрив на кабинката.

— Сигурно се подиграваш — измърморих аз.

Чу се трясък, скърцане и нещо с размерите и теглото на малка горила се приземи върху кабинката. Последва секундна пауза, после нещо се зае шумно да разкъсва обшивката.

— Ти ми се подиграваш! — силно извиках аз.

Но скорпионът нямаше никакво намерение да ми се подиграва. Той си проправяше път към нас през покрива на кабината. Металът скърцаше под щипците му. Върху невиждащите ми в тъмнината очи се сипеше невидима прах. Бяхме като сардини в консерва, очакващи да я отворят, за да ги изядат. Хрумна ми, че ако тази твар ме ужили сега, няма да има нужда от отрова: ще умра от загуба на кръв още преди да започне да действа.

— Мисли, Хари — извиках сам на себе си. — Мисли, мисли, мисли, дявол да го вземе! — Стоях затворен в заседнал асансьор, прикован с белезници към загубил съзнание, умиращ от отрова приятел, докато магически скорпион с размерите на френска кола... как се казваше?... а, да, „Ситроен“... се опитва да си проправи път към мен, за да ме разкъса на части. Нямах нито жезъл, нито тояга. Всички останали приспособления, които взех със себе си във „Версити“, бяха изчерпали силата си, а гривната с щитове щеше само да отложи неизбежното.

Дълга ивица метал се откъсна от покрива, пропускайки малко светлина в кабината, и в образувалият се отвор видях корема на скорпиона. Той пъкна щипци в дупката и се зае да откъсва нови парчета от покрива.

Трябваше да смачкам тази гадина, докато беше с размерите на бръмбар. Още тогава трябваше да си сваля обувката и да я размажа направо върху бюрото. Сърцето ми замря, когато тя пъкна щипци в дупката — беше се спуснала на една трета от височината на кабината. После, сякаш премислил, скорпионът отново се зае да разширява отвора.

Стиснах зъби и се заех да събирам трошичките от оставащата ми енергия. Знаех, че няма смисъл. Можех да насоча огън към тази проклета твар, но огънят би разтопил метала, върху който тя стоеше, и щеше да се стече върху нас, или просто щяхме да се задушим в тясната асансьорна шахта. Но, Бог ми е свидетел, не възнамерявах да оставя тази гадина да се добере до мен просто така. Може би, ако имах късмет, щях да успея да я прихвана в последния ѝ полет, причинявайки

минимални вреди на обкръжението ни. Това, между другото, е често срещан проблем: да не прекалиш със заклинанието. Именно с това ми помагаша жезълът и тоягата: да фокусирам магическата енергия, придавайки на заклинанията ми хирургическа точност. Лишен от тях, приличах на камикадзе, накичено с гранати и готово да издърпа халката.

И в този момент ме осени. Не мислех в правилната посока.

Откъснах поглед от покрива на кабината, наведох го надолу и силно притиснах ръце към пода. По главата ми се сипеха боклуци; трясъкът и щракането с щипците ставаше все по-силно. Събрах цялата си енергия и я насочих към дланите си. Под кабината, в асансьорната шахта, нямаше нищо, освен въздух, и именно към тази стихия се обърнах сега: не към огъня, а към въздуха.

Това беше съвсем просто заклинание и го бях използвал стотина пъти — поне така се опитвах да се убедя. Не беше по-сложно от това, да накарам тоягата да скочи в ръката ми. Е, освен че е... малко по-силно.

— *Vento servitas!* — извиках аз, влагайки в заклинанието всичките си сили, всичката си злоба и страх.

И, откликвайки на призива ми, под пода на асансьора се зароди вятър, мощна колона от въздух, която подхвана кабината с исполинската си ръка и я метна нагоре по тъмната асансьорна шахта. Спирачките изпищяха отчаяно, хвърляйки сноп искри, и се разлетяха на парчета, част от които минаха през направената от скорпиона дупка и паднаха на пода до мен. Ускорението ме притисна към пода. Кабината със свистене продължаваше да набира скорост.

По дяволите, не исках чак *толкова* много вятър, помислих си аз, молейки се моето усърдие да не убие и двама ни.

Асансьорът се носеше все по-нагоре и по-нагоре, а лицето ми се източваше все по-силно. Сградата, в която се намира офисът ми, има дванайсет етажа. Започнахме да ускоряваме от втория, така че, ако приемем, че един етаж е около девет фута, ще получим почти сто фута^[1] до покрива.

Кабината преодоля това разстояние за някакви си пет-шест удара на сърцето ми — и то при моя силно ускорен пулс. Тя разби стоперите в горния край на водещите релси и удари като чук горната част на шахтата. Ударът размаза скорпиона в бетона — чу се хрущенето на

хитиновата броня и от него остана безформено кафяво петно. Безцветна слуз — ектоплазмата на тяло, създадено с помощта на магия — бликна през разкъсания покрив вътре в кабината.

Едновременно с това двамата с Мърфи бяхме отхвърлени нагоре, така че се срещнахме с остатъците от скорпиона някъде по средата на кабината. През цялото време прикривах Мърфи, опитвайки се да остана между нея и покрива. В резултат на това се ударих в него с такава сила, че от очите ми се посипаха искри. Впрочем, всичките ми старания да предпазя Мърфи от удари отидоха по дяволите, защото незабавно паднахме обратно на пода и Мърфи само изстена тихо, когато се приземих върху нея.

За миг лежах оглушен. Скорпионът беше мъртъв. Убих го, като го смачках между кабината на асансьора и горната част на шахтата. Само дето двамата с Мърфи трябваше да прогизнем от остатъците му. Дреболия, важното е, че независимо от шансовете все пак успях да спася и двама ни.

И въпреки това ме глождеше неприятното усещане, че съм забравил някаква подробност.

Асансьорът изскърца тихо, трепна и се плъзна по релсите надолу — мощната, но краткотрайна колона от въздух, издигнала го на тази височина, изчезна. Падахме по същия път, по който пристигнахме тук, и заподозрях, че долу няма да ни е по-приятно, отколкото на скорпиона тук горе.

Сега вече дойде ред на гривната. Без да губя нито миг, сграбчих Мърфи, притискайки я към себе си, и се заех да строя около нас щит. Мисля, че за тази цел имах не повече от две секунди. Не можех да направя защитното кълбо твърде здраво, защото тогава щяхме да се разбием във вътрешната му повърхност по същия начин, както и в пода на асансьора. Трябваше да му придам максимална еластичност, за да погълне чудовищната енергия на удара при падането ни от стофутова височина.

Беше тъмно и няхах почти никакво време. Мърфи и аз увиснахме в безтегловност някъде по средата на кабината и аз трескаво запълвах пространството между нас и пода със слой след слой магическа обвивка от слепени една за друга молекули въздух.

Падахме все по-бързо и по-бързо. С кожата си усещах приближаващото се дъно на шахтата. Последва оглушителен грохот и

аз с всички сили се свих в своето защитно кълбо.

Когато отново отворих очи, видях, че седя на издраскания под на разбитата кабина, стискайки в ръце изпадналата в безсъзнание Мърфи. Вратата на шахтата издрънча и се отвори със скърцане.

Там стояха и стъписано ни гледаха двама медици с аварийни аптечки в ръце. Сигурно зрелището е било страхотно, защото челюстите им увиснаха чак до коленете. Във въздуха се кълбеше прах.

Бях жив.

Мигах зашеметено, гледайки всичко това. Бях жив. Огледах се, проверих ръцете и краката си и всичко се оказа по местата си. Едва тогава си позволих да отметна глава и да се разсмея на глас — с хрипкав, див, пълен с първобитна радост смях.

— На̀ ти, Виктор-Сянка — крещях аз. — Ха! Ха! Хайде де, стреляй! Само да взема жезъла си и ще ти го напъхам в гърлото!

Продължих да се смея и да крещя нещо, когато момчетата от „Бърза помощ“ вдигнаха мен и Мърфи и ни помогнаха да стигнем до колата. Не задаваха въпроси: очевидно още не се бяха оправили от шока. Впрочем, мен ме гледаха с опасение, а начинът, по който се споглеждаха, ме накара да заподозра, че ще ме натъпчат с успокоителни при първия удобен случай.

— Аз съм върхът! — провъзгласявах аз. Количеството адреналин, присъстващ в кръвта ми, едва ли отстъпваше много по обем на река Колорадо. Разтърсих юмрук във въздуха и забелязах, че от гривната е останала само почерняла ивица от спечен, безформен метал. Е, и какво от това? — Аз съм мачо! Ей, сянка проклета, целуни ме...

Момчетата от „Бърза помощ“ ме изведоха на улицата. Под дъжда. Мокрите капки по лицето ме отрезвиха по-бързо от което и да е друго средство. Неочаквано съобразих, че на ръката ми все още има белезници, че така и не взех талисмана на Виктор, за да го използвам срещу него. Виктор продължаваше да стои там, далеч от мен, в къщата си край езерото, и косата ми още беше у него, така че нищо не му пречеше да изтръгне сърцето ми при първа възможност — веднага щом бурята го снабди с необходимата за това енергия.

Бях жив, Мърфи също — поне засега, — но очевидно тържествуването ми беше преждевременно. Все още нямаше какво да празнувам. Вдигнах лице към небето.

Някъде наблизно изгърмя гръм. В кълбящите се над мен облаци
проблеснаха мълнии, оцветявайки небето в призрачни цветовете.
Бурята започна.

[1] Около 30 м. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА 23

Капките падаха на земята около мен — големи, тлъсти, каквито има само през пролетта. Въздухът се сгъсти и се стопли, въпреки валящия дъжд. Не ми оставаше нищо друго, освен да мисля — да мисля бързо, да размърдам мозъка си, да запазя спокойствие, и при това без да губя нито секунда. Белезниците на Мърфи продължаваха да сковават китките ни. И двамата бяхме покрити от глава до пети с прах, полепнал по вонящата течност — ектоплазмата, извикана със заклинание от някой друг свят. Впрочем, това не ме притесняваше: още няколко минути и ектоплазмата трябваше да изчезне безследно, връщайки се там, откъдето е взета. Сега тази лепкава гадост не пречеше, просто ме дразнеше.

Впрочем, можех да я използвам за нещо полезно.

Моите лапи бяха, разбира се, твърде големи. Затова пък ръцете на Мърфи бяха, както се полага на миниатюрна жена, малки и изящни, ако не броим мазолите от постоянните тренировки по стрелба и бойни изкуства. Ако можеше да чуе какво си мисля (и бе в съзнание и можеше да се движи), сигурно би ми фраснала един по зъбите за шовинистично-свинските ми мисли.

Единият от медиците разговаряше по радиостанцията, другият стоеше до Мърфи, прикрепяйки я за рамената. Можеше да нямам друг шанс. Наведох се над Мърфи и се опитах да скрия какво правя под полите на тъмното си яке. Стиснах дланта ѝ, събирайки нейните вяли, хлъзгави пръсти заедно, и дръпнах стоманената гривна на белезниците от китката ѝ.

Все пак ѝ издрах ръката — тя дори изстена, — но успях да сваля белезниците преди двамата с медика да я положим на тротоара до линейката. Вторият медик се хвърли към колата, отвори задните врати и се пъкна вътре да търси нещо. В далечината се чуваха сирени: изглежда насам бързаха и полицията, и пожарната.

По дяволите, не е слава Богу, когато съм замесен и аз.

— Тя е отровена — казах аз на медика. — Раната е някъде на дясното рамо. Проверете съдържанието на скорпионова отрова в кръвта — дозата беше много голяма. Сигурно някъде имат противоотрова. Нужно ѝ е кръвопреливане и...

— Приятелче — раздразнено ме прекъсна мъжът в зелен комбинезон, — знам си работата. Какво, по дяволите, се е случило с вас?

— Не питайте — измърморих аз, озъртайки се към сградата.

Дъждът се усилваше. Може би вече съм закъснял? Може би няма да успея да стигна жив до къщата край езерото?

— Тече ви кръв — съобщи ми медикът, без да вдига поглед от Мърфи. Погледнах крака си. Забавно: дори не усещах болка до момента, в който не видях раната и не си спомних откъде е тя. Проклетата скорпионова щипка ми беше направила шестдюймов^[1] разрез върху анцуга и съответстваща разкъсана рана по крака ми.

— Седнете — посъветва ме медикът. — Ще се заема с вас след секунда-две. — Той изразително смръщи нос. — С каква воняща гадост сте се омазали?

Прекарах ръка по мократа си коса, отмятайки я от лицето. Върна се вторият медик; той носеше носилка и кислородна бутилка. И двамата се заеха с Мърфи. Лицето ѝ загуби естествения си цвят: една част стана бяла като тебешир, другата почервения като рак. Тя омекна като мокра банкнота, само от време на време по мускулите ѝ минаваше спазъм и тогава, съдейки по лицето ѝ, я мъчеше рязка болка.

Моя е вината, че се оказа там. Моето решение да скрия информация от нея я накара да премине към активни действия и да обискира офиса ми. Ако се държах по-открито, по-честно, сега тя не би лежала умираща пред мен. Не исках да се отдалечавам от нея. Не исках отново да ѝ обърна гръб и да я оставя сама.

Но точно това направих. Преди да пристигне подкреплението, преди полицията да започне да задава въпроси, преди екипът на „Бърза помощ“ да започне да ме търси и да даде описанието ми на полицията, аз се обърнах и се отдалечих.

Мразех всяка своя крачка, отдалечаваща ме от Мърфи. Мразех се за това, че я оставям, без да разбера дали има шанс да преживее ужилване от *такъв* скорпион. Мразех се за това, че позволих на всякакви там демони, огромни членестоноги и собствената си глупост

да съсипят офиса и жилището ми. Щом затворех очи, виждах обезобразените, покрити с кръв тела на Дженифър Стентън, Томи Том и Линда Рандъл, и тази гледка също ми беше омразна. Мразех гнусния страх, който ме обземаше, когато си се представях със същата дупка в гърдите.

Но повече от всичко мразех онзи, който беше отговорен за всичко това. Виктор Селз. Виктор, който възнамеряваше да ме убие веднага щом започнеше бурята. Можех да загина още през следващите пет минути.

Всъщност не, не можех! Малко се ободрих, след като обмислих този проблем по-спокойно и погледнах към облаците. Бурята дойде от запад и дори още не беше успяла да покрие града. Тя се движеше бавно; такива бури могат да се придвижват с часове от едно място на друго. Къщата на Селз се намиреше на изток, на около трийсет или четирийсет мили оттук по права линия. Можех да успея да стигна там преди бурята, ако побързам. И ако успея да намеря кола. Да, все още можех да стигна навреме в Лейк-Провидънс и да премеря сили с Виктор в открит бой.

Жезълът и тоягата ми останаха в офиса, там, където паднаха при нападението на скорпиона. Можех да се опитам да ги взема, без да влизам в сградата, като пак използвам заклинание за вятър, но в сегашното си състояние можех просто да издухам цялата фасада. Не ми се искаше да се озова погребан под купчина стъкла и тухли. Защитната ми гривна също не работеше, изпепелена от силата на удара при падането на асансьора.

Какво пък, на шията ми все още висеше последният талисман — пентаграма на майка ми, символът на реда, служещ като основа на основите на Бялата Магия. Имах и друго преимущество: години обучение. Все още го превъзхождах по опит. И все още пазех вратата си.

Но с това въсъщност се изчерпваше целият ми арсенал. Бях уморен, бях ранен, през изминалия ден толкова пъти прибягвах до помощта на магия, колкото нормално не се събира и за седмица. Намирах се на прага на силите си — и физически, и духовни. Впрочем, почти не обръщах внимание на това.

Болката в крака не ме правеше по-слаб, не ме разсейваше. По-скоро обратното, тя подгръвяваше моите мисли, изостряше

концентрацията ми, добавяше злоба и ненавист, придавайки на тези емоции твърдостта на закалена стомана. Усецах това парене и го преливах в резервоара на моя всепоглъщащ гняв.

Виктор-Сянката трябваше да плати за всичко, което направи с онези хора, с мен и с моите приятели. Дявол да го вземе, не смятах да умирам без да се срещна с него лице в лице, без да му покажа какво може истинският чародей.

От моя офис до „МакЕнъли“ са само няколко минути пеша. Нахлух през вратата като ураган от дълги крака, дъжд, вятър, развяващо се яке и злобни очи.

Заведението беше претъпкано. Нямаше нито едно свободно място на всяка от тринайсетте маси; тринайсетте бар-стола бяха заети, имаше и хора, облеgnати на някои от тринайсетте колони. Във въздуха като гъста пелена от смог висеше дим от лули, лениво разбъркван от вентилаторите на тавана. В помещението цареше полумрак. На масите и по стените горяха свещи, а през прозорците проникваше малко сива светлина от бурята. Осветлението придаваше на резбованите украшения по колоните неясни, мистични очертания, а подскачащите сенки почти ги оживяваха. Мак беше извадил всичките си шахматни дъски, но ми се струваше, че и играчите, и зрителите само се опитваха да се разсеят от други, по-тревожни мисли.

Всички се обърнаха към вратата, когато влязох и се спуснах по стъпалата, оставяйки след себе си капки вода и кръв. В заведението се възцари тишина.

Тук се бяха събрали неудачниците от нашия чародейски отбор. Магове, на които не им достигаше талант, мотивация или сила, за да станат истински чародеи. Недостатъчно надарени хора, които си знаеха възможностите и се опитваха да постигнат поне малкото, на което бяха способни. Дилетанти, знахари, дребни вещици, пъпчиви младежи, току-що открили в себе си нови способности и незнаещи какво да правят с тях. Мъже и жени, млади и стари, с безразлични, загрижени или изплашени лица — всички се бяха събрали тук днес. Познавах ги всичките, някои по име, други — само по физиономия.

Бавно огледах помещението. Всеки, когото погледнех, свеждаше поглед и не трябваше да надзъртам в душите им, за да разбере какво става. В нашето магическо общество вече бе пуснат слух. Върху мен вече имаше черен знак и всички знаеха за това. Всички знаеха, че се е

разразил конфликт между белите и черните магове и всички като един са хукнали насам, под надеждния и приветлив покрив на „МакЕнъли“. Побързали са да се укрият тук, докато всичко не се уталожи.

Впрочем, за мен тук нямаше убежище. „МакЕнъли“ можеше да ме защити от точно насочено заклинание не по-добре, отколкото чадър от авиобомба. Не можех да избягам от това, което беше замислил да направи с мен Виктор — освен ако не рискувам и потърся убежище в Небивалото — а това можеше да се окаже още по-опасно, отколкото просто да чакам своята участ в „МакЕнъли“.

Цяла минута стоях мълчаливо на входа. Тези хора бяха мои колеги, така да се каже, дори приятели, но не можех да ги помоля да не ме изоставят в беда. За който и да се мислеше Виктор, той притежаваше силата на истински чародей и можеше да смачка всеки от присъстващите със същата лекота, с която обувката размазва паяк. Те не биха се справили с проблем от този тип.

— Мак — казах аз най-накрая. В тишината думите ми падаха с тежестта на ковашки чук. — Ще ми заемеш ли колата си?

Мак дори не спря да бърше бар-плота с чистия бял парцал. Впрочем, той не спря това занимание дори когато всички млъкнаха. Както и не го спря, когато с другата ръка извади от джоба си ключовете и ми ги хвърли. Улових ги във въздуха.

— Благодаря, Мак — казах аз.

— Тъхъм — измърмори Мак.

Той ме погледна, после премести погледа си някъде зад гърба ми. Оцених този жест като предупреждение и се обърнах.

Блесна мълния. На вратата, на най-горното стъпало, стоеше тъмният на фона на сивото небе силует на Морган. Той слезе при мен и след него през вратата нахлу звукът на гръмотевицата. Дъждът не беше внесъл почти никакви изменения в посивяващите му коси, само рицарската опашка на темето му се беше завила в причудливи къдрици. Под тъмния му плащ се виждаха очертанията на дръжката на меча му, върху който лежеше мускулестата му, покрита с белези ръка.

— Хари Дрезден — произнесе той. — Най-накрая разбрах всичко. Да използваш бурята за убийството на онези нещастници е било опасно до безумие, но ти си точно от онези амбициозни глупаци, които са способни дори на това. — Той заплашително изпъчи брадичка. — Сядай — кимна той към най-близката маса. Хората,

седящи на нея, изчезнаха като привидения. — С теб ще останем тук. И аз ще проследя да не използваш тези свои номерца с бурята срещу някой друг. Ще проследя да не изпълниш някой от своите страхливи трикове до момента, в който Съветът не реши твоята участ. — Сивите му очи горяха с мрачна решителност.

Втренчих се в него. Сдържах злобата си, сдържах думите, които бях готов да му хвърля, заклинанието, което можеше да го отстрани от пътя ми. Говорех колкото се може по-спокойно:

— Морган, знам кой ги е убил. И аз съм следващият в списъка му. Ако не се добера до него и не го спра, ще загина.

Погледът му се втвърди и в него заиграха фанатични отблясъци.

— Седни — кратко, като изстрел, нареди той.

Ръката му сякаш неволно извади меча на около два инча от ножницата.

Свих рамене. Обърнах се към масата. За момент се опрях на облегалката на един от столовете, давайки кратка почивка на ранения си крак, после леко издърпах стола изпод масата.

После рязко се изправих, държейки стола за облегалката, описах с него полукръг във въздуха и с размах ударих Морган в корема. Той се опита да се отдръпне, но го хванах неподготвен и ударът се получи първокласен — силен и точен, — особено като се има предвид, че столът, както и всичко останало при Мак, беше направен съвестно, с конски запаси от здравина.

Когато по филмите удрят някого със стол, столът обикновено се разпада на трески — разбира се, така е по-зрелищно. В реалния живот се чути не столът, а онзи, когото са ударили.

Морган се преви на две и падна на коляно, опирайки се с ръка в пода. Не го изчаках да дойде на себе си. Вместо това, веднага щом столът отскочи от ребрата му, аз, използвайки инерцията му, описах с него пълен кръг в обратната посока и го стоварих върху гърба на Морган. Ударът впечатли физиономията му в пода; той затихна и остана легнал, без да помръдва.

Оставих стола на мястото му и се огледах. Всички ме гледаха, силно пребледнели. Те знаеха кой е Морган и какво е отношението му към мен. Те знаеха за Съвета и моето несигурно положение. Те знаеха, че аз току-що нападнах пред очите им упълномощен представител на Съвета по време на изпълнение на служебните му задължения. Аз, така

да се каже, сам поставих плочата над гроба си. Вече не съществуваше такава молитва, способна да убеди Съвета в това, че не съм провинил се чародей, укриващ се от правосъдието.

— Да върви по дяволите — казах аз, без да се обръщам конкретно към никого. — Нямам време за тези глупости.

Мак излезе иззад бара — не припряно, но и без обичайната му липса на интерес. Той се отпусна на колене до Морган, опипа пулса му, после повдигна клепача и се вгледа.

— Жив е — невъзмутимо съобщи Мак, вдигайки мрачния си поглед към мен.

Кимнах, изпитвайки известно облекчение. Въпреки че беше голям задник, Морган действаше от добри подбуди. Всъщност двамата с него искахме едно и също, само че той не го разбираше. Не исках да го убивам.

Впрочем, признавам си — потресът по неговата породиста, надменна физиономия, когато го фраснах със стола, си заслужаваше да се помни още дълго време.

Мак се наведе и вдигна ключовете, които бях изпуснал по време на цялата тази бъркотия. А аз не бях забелязал.

— Съветът няма да е възхитен — отбеляза Мак, подавайки ми ключовете.

— Това е мой проблем.

Той кимна.

— Успех, Хари. — Мак ми протегна ръката си и аз я стиснах. Заведението притихна. Всички ме гледаха с очи, пълни със страх и тревога.

Взех ключовете и излязох от „МакЕнъли“, колкото и малко да е, но все пак — убежище. Излязох в бурята, оставяйки зад себе си изгорени мостове.

[1] Около 15 см. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА 24

Карах много бързо, сякаш от това зависеше животът ми.

Всъщност той наистина зависеше.

Мак караше „Транс-Ам“, модел осемдесет и девета година — голяма белоснежна таратайка с осемцилиндров двигател. Най-голямата отметка на скоростомера беше сто и трийсет мили в час. От време на време стрелката я преминаваше. Да карам с такава скорост по мокрия от дъжда път беше безумие, но да не бързам беше още по-опасно.

Небето потъмняваше пред очите ми: бурята приближаваше, облаците се сгъстяваха. Осветлението беше някак странно: когато излизах от града листата на дървета изглеждаха неестествено зелени, а пътната маркировка — по-бледа. Повечето от колите пътуваха със запалени фарове, а когато излязох на шосето, започнаха да включват и уличното осветление.

За щастие, движението в неделната вечер беше вяло. Всяка друга вечер бих катастрофирал. Сигурно съм попаднал в интервала между смените на патрулните коли, защото през целия път никой не се опита да ме спре.

Опитах се да чуя прогноза за времето по радиото, но се предадох след няколко опита. Бурята и магическото ми поле бяха натъпкали ефира с такова количество шумове, че от високоговорителите не се чуваше нищо друго, освен пращане. Оставаше ми само да се моля и да се надявам, че ще пристигна в Лейк-Провидънс преди бурята.

Успях. Дъждовната завеса се разгърна пред мен в момента, в който с пълна скорост преминах покрай табелката на Лейк-Провидънс. Намалих скоростта, завивайки по пътя, който водеше към къщата на Селзови. Колата поднесе на мокрия асфалт, но успях да я овладеея с ловкост, каквато изобщо не очаквах от себе си.

Още няколко минути — и завих по засипания с чакъл път към тесния, блатист полуостров, врязан във водите на езерото Мичиган. Разпръсквайки чакъл, „Транс-Ам“ спря, могъщият двигател изрева за миг, после се задави и млъкна. За част от секундата си се представих

като инспектор Магнум. По дяволите, колкото и да бях свикнал със Синия Бръмбар, тази спортна кола ми пасна добре. В крайна сметка, тя издържа целия път, независимо от моето присъствие.

— Благодаря, Мак — измърморих аз и излязох от колата.

Посипаната с чакъл пътека, водеща към къщата на Селзови, беше наполовина залята с вода — сигурно още от предишната буря. Раненият крак ме болеше и не ми позволяваше да бягам твърде бързо, но разстоянието до къщата бързо намаляваше. Зад гърба ми приближаваше бурята. Тя нахлуваше като цунами към брега на езерото — когато погледнех назад, виждах сивите колони дъжд.

С последни сили, накуцвайки, бързах към къщата, събирайки по пътя трошички енергия и емоции, настройвайки се за предстоящата схватка, изострайки чувствата си до предела. На двайсет метра от къщата спрях и затворих очи, дишайки тежко. Около къщата можеше да има магически капани, а може би и магически стражи, невидими с невъоръжено око. Можеше да ме дебнат заклинания или прецизно настроени халюцинации, предназначени да скрият Виктор Селз от случайни очи. Трябваше да проверя за всичките тези пречки. Всяко достъпно късче информация можеше да ми помогне.

Затова отворих Вътрешното Зрение.

Как да обясниш онова, което вижда чародеят? Зрелището не е от онези, които можеш лесно да опишеш. Когато описваш нещо, ти неволно му даваш определение, установяваш границите му, оплиташ го в нишките на понятията. Чародеите притежават Зрението от векове, но все още не разбират нито как действа, нито какво показва.

Затова всичко, което мога да кажа, е, че се усещах сякаш бях свалил превръзка от очите и от чувствата си. В носа ме удари рязък мирис на тиня и риба от езерото, уханието на зелените листа от дърветата около къщата и свежият аромат на приближаващия дъжд. Погледнах към дърветата. Видях ги не в пролетното им облекло, а в пълната им лятна красота, в цветното есенно великолепие, в тягостното зимно вцепенение. Видях къщата и съставящите я елементи в изначалното им състояние: дъските като част от едно или друго дърво, прозорците — като пясък на някой далечен бряг. Усещах по кожата си лятната жегла и зимния студ, донесени от вятъра откъм езерото. Видях къщата, обвита от езиците на призрачен огън и разбрах,

че наблюдавам част от възможното бъдеще, че с този огън приключват някои линии на вероятностите, очакващи го в следващия час.

Сама по себе си къщата беше съсредоточие на енергия. Тъмните емоции — завист, ненавист, похот — я обвиваха като отровен мъх. Призрачни твари и неспокойни духове се рояха като мушици около нея, привлечени от натрупаните вътре страх, отчаяние и злоба. Тези безмозъчни твари винаги налитат на чувствата като плъхове на хамбар.

Още нещо, което *Видях* из цялата къща, беше ухилен бял череп. Черепи се виждаха навсякъде, където и да погледнеш — мълчаливи, неподвижни, белоснежни, сякаш някой фетишист ги беше разхвърлял в преддверието за някакъв причудлив празник. Смърт. Някого в тази къща го очакваше смърт, явно и неотвратимо.

Може би мен.

Трепнах и прогоних това усещане. Колкото и отчетливо да бе видението, колкото и силен да беше образът, помнех твърдо: бъдещето може да се промени. Не е задължително някой да умира днес. Изобщо няма да се стигне до там — и за онези, които са в къщата, и за мен.

И все пак болезненото предчувствие не ме напускаше, докато гледах тази пропита с мрак къща. Целият ѝ зловонен страх и похот, цялата ѝ отвратителна ненавист раниха моето Зрение като гледката на разлагаща се глава върху прелестна женска фигура: пищни коси, сочни устни, изтръгнати очи, гнили зъби. Това зрелище ме отблъскваше и плашеше.

И нещо там, неясно, почти недоловимо, ме викаше. Привличаше ме. Тук имаше власт — онази, която веднъж вече отхвърлих в миналото. Отказах се от единственото ми познато семейство само защото в противен случай нямаше да мога да отхвърля тази власт. Тук се таеше онази разновидност на силата, която можеше да промени света така, както исках, можеше да пренебрегне всички глупави, тривиални норми и цивилизованост, можеше да въдвори ред там, където го няма, която ми гарантираше безопасност, кариера, бъдеще.

И какво получих като награда за това, че се отказах от тази власт? Подозрителност и упреци от страна на същите тези чародеи, заради които се стараех, обвинения от страна на Белия Съвет, към чиито закони се придържах, когато други ми предлагаха да положат света в краката ми.

Можех да убия Човека-Сянка още сега, докато не подозираше за присъствието ми. Можех да призова огън и торнадо върху къщата, можех да убия всички, които се намираха вътре и да не оставя от нея камък върху камък. Можех да използвам цялата тъмна енергия, която е трупал тук, и да я обърна накъдето пожелаея, без да ме е грижа за последствията.

Всъщност, защо да не го убия още сега? В прозорците пулсираше виолетова светлина, възприемана от Вътрешното Зрение: значи той събираше и настройваше енергията. Човекът-Сянка беше вътре и подготвяше заклинание, което трябваше да ме убие. Тогава защо да го оставям жив?

Гневно стиснах юмруци и въздухът около мен запращя от напрежение, когато се приготвих да унищожа къщата край езерото, Човека-Сянка и жалките му последователи. Ако притежавах такава сила, можеше да не се страхувам дори от Белия Съвет, това сборище на белобради, тесногръди, лишени от въображение глупаци. Съветът и неговия жалък дресиран пес Морган дори не си представят мащабите на моята сила. Ето я и нея, енергията, очакваща само импулса на гнева ми, готова да се изскубне от веригите и да изпепели всичко, което ненавиждам и от което се страхувам.

Сребърният пентаграм на майка ми, който гореше на гърдите ми със студена светлина, изведнъж натежа, и то така, че изохках от изненада. Приведох се под тежестта му и вдигнах ръка. Пръстите ми така силно се бяха свили в юмрук, че от опита да ги разтворя ме заболя. Ръката ми трепна, застина неуверено във въздуха и отново започна да се спуска надолу.

В този миг се случи нещо странно. Нечия ръка ме хвана за китката. Тънка, с дълги и нежни пръсти. Женска ръка. Тя вдигна моята, докато не стиснах талисмана на майка ми.

Стисках го в юмрука си, усещайки хладната му сила, неговата подредена и ясна геометрия. Петолъчна звезда в кръг — древният символ на Бялата Магия, единственият спомен за майка ми. Студената сила на пентаграма ми даде шанс, още един миг за да обмисля нещата и да проясня главата си.

Въздъхнах дълбоко, после още веднъж, опитвайки се да очистя зрението си от пелената на злоба, ненавист и изгаряща похот, които горяха в мен, призовавайки към отмъщение. По дяволите, магията не

трябва да се използва за такива неща. Магията е родена от живота, от взаимодействието на природата и стихииите, от енергията на живите същества — особено хората. Магията на този или онзи човек показващо за личност е той, какво се крие в дълбините на душата му. Няма поточен прибор, показващ характера на човека от това, как използва своята сила, своята власт.

Аз не съм убиец. Не съм като Виктор Селз. Аз съм Хари Блекстоун Копърфийлд Дрезден. Аз съм чародей. Чародеите могат да управляват своята сила, своята власт. Те не позволяват силата да ги управлява. И чародеите не използват магията, за да убиват други хора. Те я използват за познание, за защита, за помощ, за съзидание. Но не и за разрушения.

Цялата ми злоба се изпари мигновено. Изгарящата ненавист изчезна, а главата ми се проясни дотолкова, че отново придобих способност да мисля. Болката в крака ми се смени с тъпо смъдене и аз настръхнах от вятъра. На главата ми капнаха първите капки дъжд. Нямах нито тояга, нито жезъл. Всички амулети, които бях взел вчера вечерта, изчезнаха или изчерпаха силата си. Всичко, на което можех да разчитам, беше вътре в мен.

Вдигнах поглед към небето и неочаквано се усетих ужасно малък и самотен. До мен нямаше никой. Ничия ръка не докосваше моята. Никой не стоеше до мен. За момент усетих аромат на парфюм, познат, привличащ. После той изчезна. И единственият, който можеше да ми помогне, бях самият аз.

Поех дълбоко въздух.

— Е, какво пък, Хари — казах си аз. — Стига си се помайвал. Време е да поработиш.

И с тези думи закрачих през призрачния пейзаж, изпъстрен с черепи, право към гърлото на приближаващата буря, към къщата, обгърната от злобни сили. Крачех към опасен противник, притежаващ всички преимущества, който вече се беше приготвил и бе твърдо решен да ме убие оттук, от самото сърце на разрушителната си сила, а единствените ми оръжия бяха опитът и умението.

В края на краищата, чародей ли съм, или какво?

ГЛАВА 25

Видът на Селзовата къща край езерото сигурно ще ме преследва до края на дните ми. Беше отвратително. Впрочем, в обикновен, материален план, тя изглеждаше напълно невинно. Но на друго, по-дълбоко ниво, прозираха нейната порочност и гнилост. Тя беше пропита от негативна енергия, злоба, горделивост и похот. Особено похот — жажда за притежаване. Не толкова физическо, колкото притежаване на власт, богатство.

Призрачните същества — не реални, а по-скоро проява на негативната енергия на това място — облепваха стените, висяха от улуците, от покрива, от первазите. А може би това бяха някакви остатъчни проявления на стари Викторови заклинания. Ако не друго, то такива имаше в изобилие. Доколкото разбрах, той отдавна е репетирал, за да може ако ще убива, да е със сигурност.

Накуцвайки, изкачих стълбите до входната врата. Не видях никакви капани или предупредителни сигнали, нито с обикновеното, нито с Вътрешното Зрение. Май съм надценил Виктор-Сянката. По сила не отстъпваше на зрял чародей, но очевидно образованието му беше недостатъчно. Мускули, но не и мозък — ето какъв беше нашият Виктор-Сянка. Какво пък, ще си го отбележим.

Завъртях бравата — просто така, за всеки случай.

Вратата се отвори.

Чак замижах. Впрочем, никой не възразява срещу късмета. А може би това не беше късмет, просто Виктор дотолкова е уверен в силите си, че дори не му и хрумва да заключи вратата си. Поех си дълбоко дъх, събрах всичката си воля в юмрук и влязох.

Не помня как беше обзаведена къщата. Всичко, което помня, е онова, което ми показва Вътрешното Зрение. Отвътре къщата почти не се различаваше от изгледа си отвън, просто тук всичко бе по-рязко, по-концентрирано. Навсякъде висяха твари: твари с безмълвни, горящи очи и гладни мутри. Рептилии, нещо като плъхове, членестоноги... Единственото, което ги обединяваше, бе отвратителната им, злобна

външност. Всички бягаха от пътя ми, щом ги докоснех с аурата енергия, която държах приготвена. Те издаваха тихи звуци, които не се чуваха с ушите, но ги долавях чрез изостреното си вътрешно усещане.

Вървах по дългия, тъмен коридор, пълен с тези твари. Вървах бавно, почти безшумно, а те се разбягваха на всички страни. Тъмният магически отблясък, който забелязах още отвън, струеше някъде отпред и с всяка моя крачка ставаше все по-ярък. Някъде отпред се чуваше музика; познах мелодията, която свиреше в стаята на Томи Том в „Медисън“. Бавна, чувствена мелодия с равен ритъм.

За миг затворих очи и се вслушах. Чух звуци. Тих шепот, повтарящ отново и отново една и съща фраза — мъжки глас, произнасящ заклинание, готвещ се за решителния удар. Сигурно бе Виктор. Чух женска въздишка, пълна с наслада. Семейство Бекет? Най-вероятно, да.

Освен това чух — или по-точно усетих през подметките на ботушите си — гръмотевица над езерото. Тихият шепот укрепна, пълен с отмъстителна радост, и продължи да напява заклинанието си.

Продължавайки да се приготвям психически, завих по коридора и се озовах в просторно помещение, заемащо цялата височина на сградата. Долу беше гостната. Спираловидно стълбище водеше нагоре — съдейки по всичко, към кухнята и столовата, формирайки антресол. Сигурно тук можеше да се влезе от верандата в задната част на къщата.

Гостната се оказа празна. Напяването и въздишките се носеха откъм антресола. Е, уредбата, от която се чуваше музиката, беше долу и колонките ѝ бяха облепени от отвратителни твари — очевидно ядяха музика. Обърнах внимание на несъмнената връзка между мелодията и пулсацията на бледовиолетовата мъгла, изтичаща от антресола. Това, което чувах, наистина се оказа сложно заклинание, въвличащо множество стихии, подчинени на властта на един, главен чародей. Виктор. Хитро измислено. Трябва ли да се учудвам, че действаше с такава ефективност. Сигурно Виктор доста е порботил, докато го изчисли.

Погледнах към антресола, после пресякох стаята, опитвайки се да се държа по-далеч от уредбата. Успях да се плъзна под антресола незабелязан, само гнусните нематериални твари се разбягаха от мен

във всички страни. Дъждът на улицата беше достигнал апогея си, съдейки по тропота на капките по покрива и прозорците.

Около мен имаше купчини картонени кутии, пластмасови туби и дървени сандъци. Отворих един и видях няколкостотин малки флакончета — вече бях виждал такива. Флакончетата бяха пълни с „Трето Око“. Вътрешното ми Зрение ги виждаше различно: течността в тях беше гъста и мътна поради заключената във всеки флакон неизбежна катастрофа. В нея плаваха изкривени от ужас и мъка лица — призрачни образи на онова, което може да се случи.

Надзърнах в другите кутии. В едната имаше стари бутилки със зелена течност, която сякаш светеше. Абсент? Отпуших една, помирисах я и почти физически усетих разтвореното в течността безумие. Отдръпнах се от кутиите; едва не повърнах. После набързо прегледах още няколко. Нишадър, със съпътстващите го видения за психолечебници и санитарии. Някакви гъби в пластмасови ванички, на пръв поглед — отровни. Алуминиев прах. Антифриз. В сянката имаше още много неща, но няхах време да ги разгледам. И без това знаех за какво е всичко това.

За еликсира.

Съставки за еликсира. Ето как Виктор приготвяше „Трето Око“. Той правеше точно като мен, когато приготвях микроскопичните си порции отвари, само че той действаше с размах, използвайки енергията на други хора, други стихии. За основа използваше абсент. Всъщност Виктор се занимаваше с промишлено производство на възшебен еликсир. Изглежда продуктът му беше инертен до момента, в който попаднеше в организма и започнеше да взаимодейства с емоциите и страстите. Това обясняваше защо досега не съм забелязал нищо. Тази отвара не се показваше при повърхностно изследване, всъщност дори и при подробно изследване, освен при задействано на пълна мощ Вътрешно Зрение, което правя много, много рядко.

Замижах, треперейки. Зрението ми показваше твърде много неща. Това е един от проблемите, свързани с него. Гледах всички тези съставки, сандъците с вече готовата отвара и виждах образите на страданията, които може да причини. Това беше прекалено. Главата ми започна да се замайва от тези видения.

Отново гръмна гръм, този път по-рязко и, както изглежда, точно над главата ми. Гласът на Виктор премина в писък и аз започнах да

различавам думите. Той пееше на някакъв древен език. Египетски? Асирийски? Всъщност, каква е разликата? Смисълът беше достатъчно ясен — ненавист, заплаха. Тези думи имаха само една цел: убийство.

Втресе ме още по-силно. Може би това бяха странични ефекти на Зрението? Или така ми влияеше изобилието от негативна енергия?

Как пък не. Просто ме беше страх. Страхувах се да напусна укритието си под антресола, за да се срещна лице в лице с повелителя на цялата тази гадост. Усещах силата му дори оттук — неговата сила, неговата увереност, силата на волята му, наелектризираща въздуха със смъртоносна неизбежност. Страхувах се като дете, оказало се само с огромно, зло куче, или с местния побойник. Такъв страх парализира, принуждава те да измислиш каквато и да е причина, само и само да се скриеш.

Само че нямаше кога да се крия. Да търся причини — също. Затова с усилие на волята затворих Зрението и събрах остатъците от смелостта си.

На улицата удари гръм и почти веднага блесна нова мълния. Светлините примигаха, музиката прескочи. Над главата ми Виктор пищеше в екстаз. А и женският глас, най-вероятно на госпожа Бекет, също пищеше.

— Какво пък, който плаща, той рискува — измърморих аз.

Фокусирах волята си, изпънах ръка към уредбата, разперих пръсти и извиках: „*Fuego!*“ Струя топлина се откъсна от пръстите ми, прелетя през стаята и погълна стереосистемата, от която се изтръгна не музика, а дълъг, пълен с мъка стон. Проклетите Мърфини белезници продължаваха да висят на ръката ми.

Обърнах се, разперих ръце настрани и изръмжах: „*Veni che!*“ Под мен се завихри вятър; той изду якето ми като плаща на Батман и ме вдигна директно в антресола. Прескочих ниския парапет и меко се приземих на пода.

Въпреки че очаквах да видя нещо от този род, зрелището ме потресе. Виктор беше облечен изцяло в черно: черни прилепнали панталони, черна риза, черни обувки — дяволски стилно, особено в сравнение с моя анцуг и каубойски ботуши. Гъстите му вежди и резките черти на лицето му се подчертаваха от зловещата тъмна светлина, излъчвана от очертания около него кръг. Вътре бяха разположени принадлежности за ритуала, предназначен да ме убие.

Там имаше нещо като лъжица, само че със заострени като бръснач краища, две свещи — черна и бяла, а така също бял заек с лапи, вързани с червена лента. От малката рана на лапата течеше кръв, цапайки бялата козина. Още една лентичка беше завързана около главата, притискайки към нея кичура от косата ми. До всичко това на килима имаше още един нарисован с тебешир кръг с диаметър около петнайсет фута. В него се гърчеха в любовни конвулсии семейство Бекет, изработвайки енергия за заклинанието на Виктор.

Очевидно успях да изненадам Виктор. Той потресено се втренчи в мен, приземяващ се в малък смерч. Около мен се разлетяха някакви цветя в саксии и други дреболии.

— Ти!?! — извика той.

— Ами, да — аз — потвърдих аз. — Исках да поговорим за някои неща, Виктор.

Стъписването му мигновено се смени с бясна злоба. Той сграбчи заострената си лъжица, вдигна я с дясната си ръка и изкрещя формулата на заклинанието. С лявата си ръка вдигна заека — ритуалният ми заместител — и се приготви да изтръгне сърцето му, а значи, и моето.

Не му дадох възможност да довърши ритуала. Пъхнах ръка в джоба и хвърлих към Виктор-Сянката празната кутия от филмчето.

Като оръжие, тя не би убила дори комар. Но тя беше истинска, материална, и я хвърляше реален, смъртен човек. Тя можеше да наруши целостта на магическия кръг.

Кутиятката изсвистя във въздуха над очертаната от Виктор граница на кръга и я прекъсна в мига, в който той извика последните думи на заклинанието и мушна лъжицата-нож в бедния заек. Енергията на бурята се устреми надолу, в цилиндъра, за чиято основа служеше нарушението от мен кръг.

През процепа в стаята нахлу стихия — дива, неуправляема, сляпа — буйство на цветовете и звуци, и се нахвърли върху нас със силата на ураган. Всички предмети в стаята, включително мен и Виктор, бяха откъснати от местата им, и някои от тях прекъснаха и кръга, в който се забавляваха семейство Бекет. Те се изтърколиха по пода и се удариха в стената.

Вкопчих се в перилата и се държах с всички сили, опитвайки се да устоя на вихъра на гъстия като вода въздух.

— Копеле! — Виктор с усилие надвикваше урагана. — Защо не можеш просто да вземеш и да умреш?! — Той протегна ръка към мен, извика нещо неразбираемо и струя изгарящ пламък се устреми към мен.

По дяволите, провървя ми, че енергията в стаята беше в излишък. С нейна помощ мигновено се оградих с висока, здрава стена. Естествено, това ми се удаде с десеторно по-големи усилия, отколкото ако бях с моята гривна-щит, но, замижал от усилие, все пак успях да отблъсна огненият език нагоре. Отворих очи точно навреме, за да видя как огънят удари дървените подпори на тавана и ги подпали.

Въздухът продължаваше да жужи от енергия. Виждайки че ставам, цял и невредим, Виктор злобно заръмжа, протегна ръка някъде встрани и извика думите на призоваващо заклинание. Твърда палка, или по-вероятно голяма кост, изпърха във въздуха към ръката му и той се обърна към мен така, сякаш в ръката си имаше пистолет.

Много чародеи страдат от един и същ недостатък: мислят изключително от позицията на магията. Виктор очевидно не очакваше че ще скоча, ще се хвърля към него по тресящият се от ударите на бурята под и с размах ще го ударя с рамо в корема. Той удари гърба си в стената с радващ душата звук. Леко се отдръпнах, замахнах да го ритна с коляно в корема, но не уцелих и попаднах точно между краката му. Той моментално омекна, сгъна се на две и заби физиономия в пода. Сега вече аз пицях, почти обезумял от ярост, ритайки го с крака.

В този момент чух зад гърба си зловещо металическо изщракване, огледах се и видях напълно голия Бекет, насочващ към мен малък автомат. Отдръпнах се настрани и чух кратък ред. Нещо горещо разкъса бедрото ми, усука ме и ме блъсна. Изгъркалях се по пода и спрях чак в кухнята. Бекет шумно изруга, след което от стаята се чуха няколко звънки, но напълно безобидни изщраквания. Оръжието засече. Какво пък, при това изобилие на магия в стаята имаше късмет, че не му се взриви в ръката.

През това време Виктор се свести. Той тръсна костта, която така и не изпусна от ръце, и от нея на килима се изсипаха пет-шест сушени скорпиона.

Белоснежни, по-бели от бялото зъби блеснаха на тъмното му лице.

— *Scorpis, scorpis, scorpis!* — изръмжа той; погледът му гореше от злоба и ненавист.

Раненият крак не ми се подчиняваше, затова изпълзах обратно в кухнята. Отвъд вратата, в общата зона, скорпионите оживяха и започнаха да растат. Първо един, а после всички останали се обърнаха към кухнята и тръгнаха към мен, увеличавайки размерите си в движение.

Виктор виеше от възторг. Семейство Бекет стояха голи и гледаха, стискайки в ръцете си пистолети, а в празните им очи нямаше нищо, освен жажда за кръв.

Отстъпвах, докато не опрях гърба си в кухненски рафт. Чу се шум и върху мен падна метла с дълга дръжка, удряйки ме болезнено по главата. Сграбчих я с отчаяно биещо сърце.

Стая, претърпкана със смъртоносен наркотик. Зъл чернокнижник на своя територия. Двама психари с оръжие. Продължаваща безконтролно да бушува в стаята магическа буря. И като капак на всичко — половин дузина скорпиони като онзи, от който едва се измъкнах жив, стремително растящи до размерите на филмови чудовища. Ако се вярва на часовника, беше изминала по-малко от минута, но нямаше изгледи за никакъв таймаут.

Така или иначе, вечерта не беше особено удачна за гостуващия отбор.

ГЛАВА 26

Може да се счита, че бях по-мъртъв и от мъртвите. Не виждах друг изход от кухнята, не можех да използвам взривно заклинание в затворено пространство, а проклетите скорпиони бяха готови да ме разкъсат на парчета още преди Виктор да ме взриви с магията си, или преди някой от побърканите на тема кръв Бекет да успее да ме уцели с един-два куршума, докато оръжието им не засече. Болката в раненото бедро ставаше все по-силна, което според мен беше по-добре, отколкото замайването при по-сериозна рана. Трескаво стисках в ръце метлата — жалко, но единственото ми достъпно оръжие. Дори не можех да се движа както трябва, за да го използвам.

И в този момент ме осени идея — толкова детска, че почти се разсмях. Изтръгнах от метлата няколко тресчици и произнесох малко, напевно заклинание, махайки във въздуха с тресчиците. После се напрегнах и, улавяйки изрядна доза от продължаващата да бушува във въздуха енергия, насочих и активирах заклинанието.

— *Pulitas!* — извиках аз, повишавайки глас. — *Pulitas, pulitas!*

Метлата трепна. После още веднъж. После се изтръгна от ръцете ми и се понесе през кухнята, поклащайки се заплашително наляво-надясно, право към атакуващите скорпиони. Изобщо не съм очаквал, че ще използвам това простичко заклинание, което съставих от мързел, за да не мета сам жилището си, като оръжие срещу отровните твари. Метлата се вряза в редиците им и ги подгони като стадо обратно в столовата. Всеки път, щом някой от скорпионите се опитваше да се изплъзне покрай нея, тя го смяташе с такава сила, че той се изтърколваше, а после се връщаше към основната си работа.

Не се съмнявам, че освен това не забравяше да помете и пода. Когато съставям заклинание, го правя както трябва.

Виктор чак зави от злоба като видя как питомците му, без дори да успеят да пораснат както трябва, биват събрани в стадо и изметени от антресола надолу. Семейство Бекет вдигнаха оръжията си и откриха огън по метлата, така че ми се наложи да се укрива зад стойката.

Сигурно сега използваха револвери, защото стрелбата продължаваше без засечки и не беше с редове, а с единични, макар и чести изстрели. Куршумите удряха по стените и рафтовете, но нито един не пробиха стойката, зад която се криех.

Поех си дъх и притиснах раната на бедрото. Болеше като дявол знае какво. Реших, че куршумът е заседнал в костта. Не можех да помръдна крака си. Кръвта беше много, но не толкова, че да образува локва. Огънят се беше разпрострял из целия таван, който заплашваше да рухне всеки момент.

— Не стреляйте, ваш'та кожа! — изпищя Виктор и стрелбата стихна. Рискувах да надникна иззад стойката. Метлата ми избута последния скорпион от антресола. Веднага щом той полетя надолу, Виктор улови метлата за дръжката и със злобно ръмжене я пречупи на две о перилата. Тресчицата, която държах в ръка, се счупи на две със звънко „дзън“ и аз усетих как си отива енергията от моето заклинание.

— Ловък финт, Дрезден — ухили се Виктор, — но жалък. Няма да излезеш жив оттук. Предай се. Може и да се съглася да те пусна.

Семейство Бекет презареждаха оръжията си. Метнах се отново в укритието си, докато в главата им не са се появили някакви глупави мисли. Надявах се, че патроните им не са толкова мощни, че да пробиват кухненски стойки и каквото там имаше на рафтовете.

— Ами да, Вик, разбира се — отвърнах аз, стараяйки се гласът ми да звучи колкото се може по-безгрижно. — Та ти се славиш със своето благородство и любовта си към честната игра, нали така?

— Достатъчно ми е просто да те задържа тук, докато огънят не те убие — заяви Виктор.

— Разбира се. Ще умрем заедно, а, Виктор? Жалко, разбира се, за твоите чудесни нещица там, долу. А на теб?

Виктор заръмжа и метна към кухнята още един огнен заряд. Този път го отбих по-лесно, защото вече се криех зад стойката.

— Брей-брей, юнак! — с неподправено съчувствие в гласа казах аз. — Няма нищо по-просто от огъня. Всички истински чародеи го усвояват през първите две седмици, а после преминават на по-сложни неща. — Огледах се. Сигурно имаше нещо, което можех да използвам, някакъв начин за спасение, но в момента не забелязвах такова нещо.

— Млъкни! — сопна се Виктор. — Кой тук е истинският чародей? Кой държи всички карти и кой кърви на пода в кухнята? Ти

си нищожество, Дрезден, *ни-що-же-ство*. Ти си неудачник. И знаеш ли защо?

— Не ми давай зор — казах аз. — Нека помисля.

Той се разсмя с лаещ смях.

— Защото си идиот. Ти си идеалист. Отвори си очите, приятелче. Живееш в джунгла. Тук оцелява най-силният, а ти доказа своята слабост. Силните постъпват така, както искат, а слабите биват стъпкани в калта. Когато тази бъркотия приключи, ще те изтрия от подметките си и ще си тръгна, сякаш не си съществувал.

— С малко закъснение — поправих го аз. Струваше си да му пробутам някоя плитка лъжа. — Полицията знае всичко за теб, Вик. Аз им разказах всичко. Също и на Белия Съвет. Никога не си чувал за него, нали, Вик? Те са нещо като суперприятели и инквизиция в един флакон. Ще ти харесат. Ще те изметат с вчерашния боклук. Боже, ама че невежа си!

Отвърна ми предпазливо мълчание.

— Не — каза той най-накрая. — Лъжеш. Лъжеш ме, Дрезден.

— Да пукна на място, ако лъжа — уверих го аз. По дяволите, доколкото можех да преценя обстановката, нещата вървяха точно натам. — А, и още нещо. И на Джони Марконе казах. Постарах се научи кой си и къде се намираш.

— Ама че копеле — прочувствено каза Виктор. — Безмозъчно копеле. Кой те забърка във всичко това? Марконе? Затова ли те взеше тогава?

Вяло се усмигнах. От горящия шкаф се откъсна парче и падна на пода до мен. Започна да става горещо. Огънят се разпростираше из къщата.

— Ти така и не се досети кой, нали, Вик?

— Кой? — като злобно ехо се отзова Виктор. — Кой беше, твоята мамица? Онази курва, Линда ли? Или приятелката й Дженифър?

— Втори опит, трети опит, шансовете се увеличават — отвърнах аз. Мамка му. Ако успея да го разсейвам с приказки, можех да успея да го удържа в къщата, за да изгори заедно с мен. А ако го вбеса достатъчно, може и да направи грешка.

— Защо говорите с него? — намеси се господин Бекет. — Той не е въоръжен. Нека го убием и да изчезваме, докато сме цели.

— Давайте — благодушно се съгласих аз. — И без това няма какво да губя. Ще устроя в къщата такава нещo, пред което Хирошима ще изглежда като детски фойерверк. Направете ми тази услуга.

— Млъкни — извика Виктор. — Кой беше, Дрезден? Кой, твoйта мамица?

Ако издадох Моника, той можеше да ѝ отмъсти в случай, че успееш да се измъкне. Така че не си струваше да рискувам.

— Върви по дяволите, Вик — само казах аз.

— Пригответе колата — нареди той на Бекет. — Излезте през верандата. Скорпионите ще нападнат всеки, който се опита да мине през първия етаж.

Чух някакво движение в столовата: някой отваряше вратата към верандата. Пожарът продължаваше да се разгаря. Димът висеше във въздуха като плътна пелена.

— Време е да тръгвам, Дрезден — съобщи Виктор. Гласът му звучеше меко, почти нежно. — Но преди това... тук има още някого, с когото искам да те запозная.

Усетих неприятна, пареща пустота в корема.

— Калшажжак — прошепна Виктор.

Горещият, пропит с дим въздух отново завибрира от енергия. Ивицата между мен и Виктор се сгъсти и започна да се усуква в спирала.

— Калшажжак — повтори Виктор, този път по-силно и настойчиво. Чух някакво далечно съскане, което се приближаваше. Черният маг извика името за трети и последен път, вече почти крещейки:

— Калшажжак!

Чу се гръмотевица, в ноздрите ме удари мирис на сярa и аз, протягайки шия, отново рискувах да надникна иззад стойката.

Виктор стоеше до отворената врата, водеща към верандата. Оранжево-червените езици на огъня обгръщаха тавана над него и димът се стичаше в гостната под нас.

На пода пред Виктор стоеше свит жабодемона, когото май унищожих предишната вечер. По дяволите, можеш да се досетя, че не съм го убил. Всъщност не можеш да убиеш демон; можеш само да унищожил физическата му обвивка, която той си прави, влизайки в

света на смъртните. Ако го призовеш отново, той без проблем ще си направи нова.

Гледах ги очаровано. Досега само веднъж съм виждал как призовават демон — и малко след това убих стария си наставник. Гнусната твар седеше свита пред Виктор и го гледаше с абсолютна ненавист. Направо се тресеше от желание да впие в него зъбите си, да разкъса и унищожи смъртното същество, осмелило се да го призове.

Погледът на Виктор стана съвсем безумен. Потта се стичаше на вадички по лицето му и той наклони глава, сякаш зрението му беше разтеглено по хоризонтала и тази позиция му позволяваше да компенсира изкривяването. Мислено се зарадвах, че навреме изключих Вътрешното си Зрение. Някак не ми се искаше да видя как всъщност изглежда тази твар; а ако трябва да съм честен — и истинския Виктор.

Демонът най-накрая издаде дълго, раздражено съскане и с хрипкаво ръмжене се обърна към мен. Виктор отметна глава назад и се разсмя тържествуващо: триумфът над съществото, което извика от отвъдния свят, явно го опияняваше.

— Ето, Дрезден. Виждаш ли? Силните оцеляват, а слабите биват разкъсани на малки парченца. — Той махна с ръка към мен. — Убий го — нареди той на демона.

С усилие се надигнах на крака, опирайки се в стойката. Демонът също се надигна и бавно тръгна към мен.

— Боже мой, Виктор — казах аз. — Дори не мога да повярвам, че може да си толкова тъп.

Усмивката на Виктор мигновено се преобрази в озъбване. Видях в очите му зараждащите се страх и неувереност — въпреки, че все още се чувстваше като победител. Какво пък, и аз усетих на устните си лека усмивка. После преместих погледа си върху демона.

— Наистина, не трябваше толкова лесно да споделяш с някого името на демона — отбелязах аз и поех дълбоко дъх.

— Калшажжак! — с повелителен глас произнесох аз.

Демонът замръзна на място и изпусна свистящ, пълен с болка и ярост вопъл.

— Калшажжак! — изръмжах аз още веднъж. Усещах присъствието на демона директно в главата си — огромен, хлъзгав, слузест, мятащ се като исполинска попова лъжичка. От чудовищното налягане в слепоочията пред очите ми заплуваха звезди, и аз с труд се

удържах на крака. Демонът засъска възбудено и налягането в слепоочията ми се удвои, опитвайки се да ме принуди да се предам, да се откажа от борбата, та демонът да може да действа свободно. Синята светлина от очите му стана ослепително ярка, и ме болеше дори като го гледам.

Странно, в този момент си спомних малката Джени Селз и Мърфи, лежаща в безсъзнание с побеляло лице на носилката под дъжда, както и Сюзън — отровена, неспособна да бяга от демона.

Веднъж вече победих това жабище. Значи ще мога да го направя пак.

Извиках името на демона за трети и последен път. Гърлото ме болеше като от остра ангина. Думата се получи хрипкава и далеч от идеала, и за един отвратителен миг се боях от най-лошото, но Калшажжак зави още веднъж и се просна на пода, махайки с крака като отровен бръмбар. Ноктите му оставяха дълбоки следи по пода. Олюлях се и едва не припаднах от внезапната умора.

— Какво правиш? — пищеше Виктор, сякаш го колежа. — Какво правиш? — Той гледаше демона с неподправен ужас. — Убий го! Аз съм твоят повелител! Убий го, убий, убий!

Демонът злобно зави, местейки пламтящия си поглед от мен към Виктор и обратно, сякаш се опитваше да избере кого да излапа пръв. Най-накрая погледът му се спря на Виктор, който пребледня и се втурна към вратата.

— Не, няма да избягаш — измърморих аз и бързо произнесох последното заклинание, на което бях способен. За последен път, подчинявайки се на последните ми капки енергия, вятърът се надигна и ме откъсна от пода. Врязах се като снаряд във Виктор и го блъснах далеч от вратата, покрай щракналите до нас зъби на демона, към перилата на антресола.

Строполихме се в безформена купчина на самия ръб. Въздухът беше толкова нажежен, че изгаряше дробовете. Пулсиращата болка в бедрото ми стана почти непоносима; дори не предполагах, че може толкова много да боли. Димът разяждаше очите и гърлото ми.

Вдигнах поглед. Огънят беше обхванал цялата къща. Демонът се приготви за атака, затваряйки ни пътя към изхода. Зад балкона царяха хаос, огън и дим — странен, тъмен дим, който би трябвало да се издига нагоре, но който се стелеше по пода на гостната като лондонска

мъгла. Болката беше твърде голяма. Просто не можех да помръдна. Дори не можех да поема дъх дотолкова, че да закрещя.

— Проклет да си! — пищеше Виктор. Той успя да стане и със силата на берсеркер ме вдигна към лицето си. — Проклет да си! — повтори той. — Какво стана? Какво направи?

— Четвъртият Закон на Магията забранява принудата на всяко същество против волята му — изхриптях аз. Болката свиваше гърлото ми, затова всяка дума ми се удаваше трудно. — Затова се намесих и го извадих изпод контрола ти. Но не поставих мой.

Очите на Виктор се разшириха.

— Искаш да кажеш...

— Че сега е свободен — потвърдих аз и погледнах към демона. — Между другото, изглежда гладен.

— Какво да правим? — изтърси Виктор. Гласът му трепереше, треперенето му се предаде и на мен. — Какво да правим?

— Да умрем — отвърнах аз. — По дяволите, така и така смятах да го направя. Но поне ще те взема със себе си.

Той погледна към демона, после към мен. Погледът му стана просто изплашен. Той преценяваше.

— Можем да се справим заедно — каза той. — Вече го спря веднъж. Можеш пак да го спреш. Двамата заедно можем да го победим и да излезем оттук.

За миг го гледах внимателно. Не можех да го убия, използвайки магия. А и не исках да го правя. Това би ми гарантирало смъртна присъда. Но можех просто да не предприемам нищо. Именно така и направих. Усмихнах му се, затворих очи и не направих нищо.

— Майната ти, Дрезден — заръмжа Виктор. — Той ще изяде само единия от нас, и проклет да съм, ако позволя това да съм аз. — Той ме хвана за раменете и се опита да ме бутне срещу демона.

Съпротивлявах се, макар и доста вяло. Борехме се. Огънят буйстваше. Димът се кълбеше. Демонът се приближаваше все по-близо и лъчите светлина от неговите очища-фарове светеха в дима като прожектори. Виктор беше по-нисък от мен, по-набит, можеше да се бори по-добре от мен, освен това не беше ранен в бедрото. Той отново ме вдигна и почти успя да ме хвърли през перилата, но аз се движех по-бързо, ударих го с дясната ръка в лицето и прихванах движението му с продължаващите да висят на китката ми белезници. Той се опита

да се освободи, но аз, вкопчил се в него, се извърнах, блъснах го към перилата и двамата паднахме през тях.

Отчаянието придава на човек сили, каквито изобщо не очаква от себе си. Размахах ръце и се хванах за ръба, едва удържайки се да не падна долу, в кълбящия се дим. Погледнах надолу и видях в дима кафявата черупка на един от скорпионите; вдигнатата опашка с жилото стърчеше нагоре като мачта на кораб, носещ се през слоя дим с дълбочина не по-малко от четири фута. Гостната беше изпълнена с неприятно, злобно шумолене. Успях да видя как два скорпиона разкъсват дивана на малки парчета, и това им отне най-много две-три секунди. Те се разхождаха върху останките му, а опашките им се поклащаха като флагчета върху антените на електрическите колички за голф. Мамка му.

Виктор се беше вкопчил за перилата малко по-нагоре и по-вляво от мен. Той гледаше към приближаващия се демон и лицето му беше изкривено от ужас. Видях как пое дълбоко дъх и се опита да преметне крак през перилото на антресола с цел да освободи ръката си — за магическа атака или защита.

Не можех да позволя на Виктор да се измъкне оттук. До този момент оставаше жив и невредим. Ако успееше да неутрализира демона, можеше да се измъкне. Затова направих единственото, което можех, за да го извадя от равновесие и да го накарам да се опита да ми откъсне главата.

— Ей, Вик — повиках го аз. — Беше жена ти. Моника те издаде.

Думите му подействаха не по-зле от физически удар. Главата му се обърна към мен; лицето му се изкриви от яростна гримаса. Той отвори уста, за да ми каже нещо, но му попречи жабодемона, който със злобно съскане се вкопчи в гърлото и ключицата му. Звучно изпука кост и Виктор изкрещя от болка. Махайки с ръце и крака, той се опита да скочи долу, по-далеч от демона, и вкопчилата се в него твар също се олюля.

Стиснал зъби, продължавах да се държа за перилата. Отдолу към мен скочи огромен скорпион, кафяв и блестящ в червената светлина на пожара. Отдръпнах крака си и щипката щракна във въздуха на броени инчове от него.

— Гад! — изкрещя Виктор, гърчейки се отчаяно в зъбите на жабодемона. Кръвта течеше от него като река. Сигурно демонът беше

прехапал артерия и сега просто чакаше, докато притихне. През това време Виктор достигна с крак до лявата ми ръка и започна да я ритам. След второто попадение хватката ми отслабна. Погледнах надолу, към гостната, и видях друг скорпион, пригответил се да скочи към мен, този път от по-близко разстояние.

„Мърфи,“ — помислих си аз, — „трябваше да те послушам.“ Ако не ме убият скорпионите, това ще направи демонът, а ако не той, то огънят — със сигурност. При всички положения краят ми приближаваше.

След тази мисъл ме обзе някакъв блажен покой. Беше ми леко и спокойно да знам, че скоро всичко ще свърши. Аз ще умра, и това е всичко. Борех се колкото можех, направих всичко, за което ми стигаха силите и ума, и ето че всичко вече свършва. Странно, в тези последни секунди съжалявах само за това, че не успях да се извиня на Мърфи, че няма да мога да се извиня на Джени Селз за това, че съм убил баща ѝ, и че по никакъв начин няма да мога да се извиня на Линда Рандъл за това, че твърде късно разреших случая и затова не успях да спася живота ѝ. Чудовища, демони, черни магове се рояха около мен, а на ръката ми с ледена тежест висяха белезниците на Мърфи. Затворих очи.

Белезниците на Мърфи...

Отворих очи.

Белезниците на Мърфи!

Виктор отново ме ритна в лявата ръка. Заритах с крака във въздуха, набрах се за момент и с лявата ръка хванах Виктор за панталона. Едновременно с това замахнах с дясната ръка и усуках свободно висящата гривна около стойката на перилата. Гривната направи един и половина — два оборота. Дръпнах — веригата държеше здраво.

Падайки обратно надолу, аз с всички сили дръпнах Виктор за панталона. Той изпусна див, сърцераздирателен вопъл и полетя надолу, а след него полетя и окончателно изгубилият равновесие, но така и не изпуснал го от хватката си Калшажжак. Те паднаха на пода на гостната и се скриха в дима.

Чуха се припряно шумолене и скърцане, после — пронизителното съскане на демона, преминаващо в свистене. Воплите

на Виктор бяха заменени от противен животински писък, какъвто можеш да чуеш от свиня в кланица, но не и от човек.

Висях под антресола на няколко фута над дима. Мърфините белезници, носещи цялата ми тежест, болезнено се впираха в китката ми. Погледът ми започна да се замъглява, но все пак погледнах надолу. Видях море от кафяви, блестящи черупки. Видях как скорпионите удрят с жилата си някъде надолу, издигат се и удрят отново. Видях светещите очи на физическата обвивка на Калшажжак — по-точно, светеше само едното око; второто беше изтекло, пробито от скорпионово жило.

Видях Виктор Селз, поразяван от жила с размери на шишарка; от раните му течеше отрова. Без да обръща внимание на щипките и жилата на скорпионите, демонът започна да го разкъсва на части. На лицето на Виктор беше застинала маска на смъртна мъка, страх и злоба.

Силните оживяват, а слабите биват изядени. Мисля, че Виктор заложи на грешната сила.

Неочаквано ми се отця да гледам ставащото долу. Виж, горе беше друго нещо: огънят, поглъщаш тавана, беше просто красив — бушуващи вълни от пламъци, червени като вишна, златни като залез. Бях твърде слаб, за да се опитвам да се измъкна от този ад, и твърде уморен от болка, за да мисля за каквото и да било. Просто се любувах на огъня, чаках, и изведнъж забелязах — виж ти! — че ужасно съм огладнял. Всъщност, защо се учудвам? Не бях ял нормално от... кога беше? В петък? Ами да, в петък. Казват, че в последните си минути започваш да обръщаш внимание на напълно неочаквани неща.

Освен това започват да ти се привиждат разни работи. На мен, например, ми се привидя Морган, влизащ в столовата откъм верандата с меча на Белия Съвет в ръка. Видях как един от скорпионите — с размерите на голяма немска овчарка — успя да намери стълбата, водеща нагоре, качи се в столовата и се хвърли към Морган. Той леко замахна с меча — *хряс!* — и дори не погледна към двете половинки на скорпиона, гърчещи се на пода.

С все същото мрачно изражение на лицето Морган се приближи към мен; антресолът се тресеше от крачките му. Очите му се присвиха, когато ме видя и той, вдигайки меча си, се наведе през парапета. Мечът

проблясна в сребърно, неочаквано ледено в тази жега и започна да се спуска към мен.

„Колко типично,“ — проблясна в мозъка последната ми мисъл. — „Колко дяволски типично: да преживееш всичко, което са приготвили за теб лошите момчета, за да загинеш от ръцете на онези, за чието дело си се сражавал...“

ГЛАВА 27

Свестих се на някакво влажно и студено място; болката беше непоносима, а кашлицата сякаш обръщаше дробовете ми наопаки. По лицето ми падаха дъждовни капки: през целия си живот не съм изпитвал нищо по-приятно от това. Над мен се беше надвесил Морган и аз съобразих, че ми беше правил изкуствено дишане уста в уста. Пфу.

Задавих се, изкашлях се и седнах, опитвайки се да си поема дъх. Морган ме гледаше пронизително няколко секунди, после се намръщи, стана и се обърна.

Най-накрая успях да събера сили, за да говоря.

— Вие ме спасихте — тъпо изхриптях аз.

Той се намръщи.

— Да.

— Но защо?

Той отново ме погледна, после се наведе, вдигна от земята меча си и го прибра в ножницата.

— Защото видях какво е станало тук. Видях как си рискувал живота си, за да спреш този тип. Без при това да нарушаваш Законите. Ти не си убиец.

Покашлях още малко.

— От това не следва, че трябваше да ме спасявате.

Той се обърна и ме погледна така, сякаш думите ми го озадачаваха.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Можете да ме оставите да умра.

Лицето му не се смекчи и на йота, но той отвърна:

— Ти не си виновен. Ти си част от Белия Съвет. — Устата му трепна, сякаш тези думи бяха по-кисели и от зелен лимон. — Формално. Аз съм длъжен да пазя живота ти. Изпълних дълга си.

— Аз не съм убивал — казах аз.

— Не.

— Щом е така — изхриптях аз, — значи аз съм бил прав. Което означава, че вие...

Морган се намръщи.

— Повече от готов съм да те екзекутирам, ако преминеш чертата, Дрезден. Не мисли, че това ще те откачи от кукичката — доколкото разбирам ситуацията.

— Така-а. Ако не съм забравил, ваше задължение като Надзирател е да доложите за поведението ми на Съвета, нали така?

— Да — изръмжа той. — Може би дори ще свалят Проклятието от теб.

Разсмях се и моментално се закашлях.

— Не си победил, Дрезден. В съвета има много хора, на които е добре известно, че се занимаваш със силите на Тъмнината. А ние няма да те изпускате от поглед. Ще те следим ден и нощ, ще докажем че си опасен и трябва да бъдеш спрян.

Засмях се отново и бях принуден да легна настрани — още не бях достатъчно добре, че да мога да се смея.

Морган сви вежди и ме погледна със съмнение.

— С теб всичко наред ли е?

— Дай ми галон-два листерин — изхриптях аз — и ще съм супер.

Морган ме гледаше мълчаливо и аз се посмях още. Той завъртя очи и измърмори нещо за полицията, която ще пристигне всеки момент и ще ми окаже медицинска помощ. После се обърна и закрачи през гората, мърморейки нещо под носа си.

Полицията наистина пристигна навреме и успя да залови опитващите се да избягат Бекет. Освен всичко друго, ги арестуваха за непристоен вид. По-късно ги съдиха за съучастие в производството и разпространението на „Трето Око“. Какво пък, провървя им, че ги съдиха в щата Мичиган. В Чикаго никога нямаше да се измъкнат живи от затвора. Това би се отразило зле на бизнеса на Джони Марконе.

„Версити“ пострада много от загадъчния пожар в нощта след моето посещение. Чух, че Марконе не е имал проблеми с получаването на застраховката, въпреки плъзналите на тази тема слухове. Освен това говореха, че Марконе е наел Хари Дрезден, за да премахне главатаря на бандата „Трето Око“ — както често се случва, източникът на този слух така и не беше открит. Не се опитвах да го опровергам. В

крайна сметка, това не е толкова голяма цена за да живееш, без да се страхуваш, че ще сложат бомба в колата ти.

Моята хоспитализация не позволи да присъствам лично на заседанията на Белия Съвет, но в крайна сметка се получи така, че свалиха от мен Дамоклеовото Проклятие (име, което винаги ми се е струвало твърде претенциозно). Както гласеше официалната формулировка, „за героични действия в името на дълга и отвъд него“. Съмнявам се, че Морган някога ще ми прости за това, че се оказах от добрите. Наложих му се да изяде шапката си пред целия Съвет — заради неговото извратено чувство за дълг и чест. Е, не мога да кажа, че след всичко това взаимните ни чувства се промениха. Но не мога да не призная, че Морган се държа честно.

А главното е, дявол да го вземе, че вече не трябва да се презастраховам, очаквайки, че той ще се появи отнякъде всеки път щом правя заклинание. Във всеки случай, надявам се на това.

Мърфи лежа в критично състояние почти три денонощия, но все пак оцеля. Между другото, настаниха я в съседната стая. Изпратих ѝ цветя, заедно с оцелялата гривна от белезниците. В приложената бележка я молах да не ме пита кой и по какъв начин толкова прецизно е срязал веригата. Съмнявам се да ми повярва, че някой я е разрязал с вълшебен меч. Предполагам, че цветята са ѝ помогнали да оздравява по-бързо. Първият път, когато ѝ разрешиха да стане, тя докуцука до моята стая, хвърли ги в лицето ми и излезе без да каже нито дума.

Тя не показва и най-малкия признак, че помни събитията в офиса ми, и може би наистина не помнеше нищо. Така или иначе, тя оттегли заповедта за ареста ми и две седмици по-късно, когато излезе от болницата и тръгна на работа, ми позвъни за консултация. Освен това ми изпрати чек за голяма сума, който да покрие разходите по разследването на тези убийства. Предполагам, това означава че пак сме приятели — в професионален смисъл. Но вече не се шегуваме. Някои травми зарастват по-бавно от други.

В обгорелите развалини на къщата край езерото полицията откри големи запаси „Трето Око“ и в края на краищата името на Виктор Селз изплува като основен виновник. Моника Селз и децата ѝ изчезнаха в недрата на програмата за защита на свидетелите. Надявам се, че животът им вече е по-хубав. Макар че, от друга страна, е напълно невъзможно да стане по-лош, отколкото вече беше.

Боб се върна в къщи горе-долу навреме, макар че нямах възможност да проверя това, по напълно разбираеми причини. Опитвам се да не вярвам на слуховете за твърде разюзданата вечеринка в Чикагския университет, случила се в нощта между събота и неделя. Самият Боб благоразумно мълчи по въпроса.

„СРЕЩА С ДЕМОН“, гласеше заглавието на първа страница на „Влъхва“, излязъл следващия понеделник, и Сюзън дойде в болницата, за да ми донесе екземпляр и да поговорим. Беше много заинтересувана от устройството, предназначено да удържа бедрата ми неподвижни, докато лекарите се уверят, че костта не е раздробена (поради някакви непонятни за тях причини рентгеновият апарат се повреждаше всеки път, щом се опитаха да направят снимка на раната ми). Тя изказа голямо съжаление по повод факта, че не мога да се движа. Възползвах се от фактора състрадание, за да получа съгласие за нова среща и тя, изглежда, не възразяваше срещу това.

Този път никакъв демон *не* попречи. И успях да се справя без съветите и отварите на Боб. Благодаря, мога и сам.

Мак получи обратно своя „Транс-Ам“. Аз получих обратно Синия Бръмбар. Разбира се, това не беше съвсем равностойна замяна, но Бръмбара поне още е в движение. В повечето случаи.

В продължение на седмица всяка вечер изпращах на Тук-Тук и неговите приятелчета-духчета пица, и досега продължавам да изпращам веднъж седмично. Не се и съмнявам, че разносвачът от „Пица-Експрес“ ме смята за малоумен, понеже го карам да изхвърля пицата край пътя. Да върви по дяволите. Аз държа на думата си.

Единственият, който нито спечели, нито загуби от тази история, беше Мистър. Впрочем, за него е под достойнството му да обръща внимание на такива дреболии.

А аз? Какво спечелих от всичко това? Не знам точно. Отървах се от онова, което ме преследваше дълго време. Не знам какво е. Не знам и кой повече вярваше, че съм ходещ Антихрист, очакващ тръбния зов: консервативното крило на Белия Съвет, типовете като Морган или аз самият. В крайна сметка, този въпрос временно е закрит. А що се отнася до мен — отново, не знам точно. Властта не е изчезнала. Съблазънта не е изчезнала. И, изглежда, всичко ще си остане както беше.

Какво пък, мога да го преживея.

Светът става все по-тъмен с всеки изминал ден. Всичко се движи все по-бързо и по-бързо, заплашвайки окончателно да излезе от релсите.

Но при мен, в моето ъгълче на страната, се опитвам да удържам този водовъртеж. Не искам да живея в джунглата на Виктор, въпреки че именно тя го изяде. Не искам да живея в свят, където командват силните, а слабите са принудени да се крият. Предпочитам места, където всичко е по-тихо и по-спокойно. Където троловете не си показват носа изпод своите мостове, където елфите не крадат деца от люлките им. Където вампирите уважават установените правила, а феите си знаят мястото.

Казвам се Хари Блекстоун Копърфийлд Дрезден. Можете да правите заклинания с името ми — не отговарям за последствията. Когато нещата придобият странен обрат, когато онова, което трябва да стои в мрака изпълзява на дневна светлина, когато вече никой не може да ви помогне, обадете ми се.

Номерът ми е в указателя.

Оформление на корицата: gogo_mir, 2012 г.

За корицата е използвана картина от американското издание с неизвестен автор.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.